

บทความวิจัย

เรื่อง

การวิเคราะห์ตัวละครเอกในวรรณกรรมแปลจีน

เรื่อง ดาวตก ผีเสื้อ กระบี่

โดย

นายบรรณวัชร อุยานุกิจกุล

รหัสนักศึกษา ๐๕๕๔๐๖๗๓

เสนอ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วีรวัฒน์ อินทรพร

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา ๔๕๐๑๐๙ การศึกษาเอกเทศ

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา ๒๕๕๗

รายวิชา ๔๕๐๑๐๙ การศึกษาเอกเทศ

ชื่อหัวข้อบทความวิจัย	เรื่อง การวิเคราะห์ตัวละครเอกในวรรณกรรมแปลจีน เรื่อง ดาวตก ผีเสื้อ กระบี่
ชื่อ-นามสกุลนักศึกษา	นายบรรณวัชร อุยานุกิจกุล รหัสประจำตัว ๐๕๕๔๐๖๗๓
ชื่อ-นามสกุลอาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วีรวัฒน์ อินทรพร
สาขาวิชาเอก	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา	๒๕๕๗
คำสำคัญ	วรรณกรรมแปลจีน ตัวละครเอก พฤติกรรม

บทคัดย่อ

บทความนี้เป็นการศึกษาตัวละครเอกจากวรรณกรรมแปลจีน เรื่อง ดาวตก ผีเสื้อ กระบี่ เขียนโดยโกวเล้ง แปลโดย น.นพรัตน์ โดยศึกษาด้านความเป็นมา บทบาท และความสำคัญของตัวละครเอก โดยตัวละครเอกที่ผู้วิจัยได้ศึกษานั้นมีทั้งหมด 3 ตัวละคร คือ เม่งแซฮุ้น ซุนเซียวเตียบ และซุนเจ็กเป๊ะ ซึ่งทั้ง 3 ตัวละครนี้ เป็นที่มาของชื่อวรรณกรรมเรื่องนี้ กล่าวคือ เม่งแซฮุ้นเปรียบเสมือนดาวตกที่สุ่มเยือกเย็นและโดดเดี่ยว ซุนเซียวเตียบเปรียบเสมือนผีเสื้อที่งดงาม ซุนเจ็กเป๊ะเปรียบเสมือนอำนาจของกระบี่

จากการศึกษาพบว่าตัวละครเอกแต่ละตัวมีความเป็นมา บทบาท และความสำคัญที่โดดเด่นแตกต่างกันออกไป จะเห็นได้ว่าตัวละครแต่ละตัวต่างก็มีภูมิหลังที่ไม่เหมือนกัน โดยที่แต่ละตัวละครก็ยังมีบทบาทหลายบทบาทในตัวเอง เช่น บทบาทของการเป็นพ่อ บทบาทของการเป็นมือสังหาร อีกทั้งตัวละครยังแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการดำเนินเรื่อง หากขาดตัวละครต่างๆ เหล่านี้ไป วรรณกรรมจะไม่สามารถดำเนินเรื่องต่อไปได้ นอกจากนี้ยังมีการศึกษาเกี่ยวกับแนวคิดด้านคุณธรรมและมีตรรกะอีกด้วย

บทนำ

การแปลวรรณกรรมจีนเป็นภาษาไทยเริ่มขึ้นครั้งแรกในรัชกาลพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราชที่ ๑ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ เมื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้แปล “หนังสือพงศาวดารจีน” เป็นภาษาไทย ๒ เรื่อง คือ ไชยฮั่นและสามก๊ก โดยทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สมเด็จพระเจ้าหลานเธอกรมพระราชวังหลัง ทรงอำนวยการแปลเรื่อง ไชยฮั่น และให้เจ้าพระยาพระคลัง (หน) อำนวยการแปลเรื่อง สามก๊ก จนกลายเป็นสำนวนสามก๊ก

นอกจากนี้แล้วก็มีข้อน่าสังเกตว่า ในการแปลวรรณกรรมจีนในสมัยรัชกาลที่ ๑ นั้นเน้นหนักเพื่อทำเป็น “ตำราพิชัยสงคราม” อิทธิพลเรื่อง สามก๊ก นับว่าเป็นมูลเหตุสำคัญที่ส่งผลให้มีการแปลพงศาวดารจีนเรื่องอื่นๆ ในรัชกาลภายหลังจากต่อมา ดังจะเห็นได้จากในปี พ.ศ. ๒๓๖๒ พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย รัชกาลที่ ๒ โปรดฯ ให้แปลเรื่อง เลียดก๊ก โดยมีผู้แปลรวมทั้งสิ้น ๑๒ คน (ศิลปวัฒนธรรมไทย-จีนศึกษา, ๒๕๓๒: ๑๔๗-๑๔๘)

ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ ๔ การแปลวรรณกรรมจีนได้รับความนิยมมากขึ้น มีวรรณกรรมจีนที่แปลในสมัยรัชกาลนี้ทั้งสิ้น ๑๒ เรื่อง โดยผู้สนับสนุนการแปลที่สำคัญคือ สมเด็จพระเจ้าพระยาบรมมหาศรีสุริยวงศ์ ซึ่งสนับสนุนให้แปลถึง ๙ เรื่อง ส่วนผู้แปลที่ปรากฏชื่อเป็นหลักฐานส่วนใหญ่จะเป็นคนจีน ได้แก่ จีนบันกิม จีนเพงจินโต จีนเสอินบันอัน และที่เป็นขุนนางคือ หลวงพิชัยวารี (วรรณกรรมอิงประวัติศาสตร์จีนในประเทศไทย: จากพงศาวดารผู้ยุทธจักรนิยาย (ออนไลน์), เข้าถึงเมื่อวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ เข้าถึงได้จาก <https://www.gotoknow.org/posts/512323>)

นอกจากนี้การพิมพ์ยังเกิดขึ้นครั้งแรกในสมัยหมอบรัดเลย์ ซึ่งตรงกับสมัย รัชกาลที่ ๔ ทำให้นิยายอิงพงศาวดารจีนเรื่อง สามก๊ก กลายเป็นหนังสือเล่มแรกที่ตีพิมพ์ด้วยรูปแบบใหม่ในขณะนั้นแต่แพร่หลายกันเฉพาะในกลุ่มชนชั้นสูงเท่านั้น เมื่อถึงปลายสมัย รัชกาลที่ ๕ จึงเริ่มมีการนำเรื่องจีนลงตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ ทำให้นิทานเหล่านี้เริ่มเผยแพร่สู่สายตาของประชาชนมากขึ้น ทั้งนี้ในปี พ.ศ. ๒๔๖๕ ‘สยามราษฎร์’ เป็นหนังสือพิมพ์ฉบับแรกที่ตีพิมพ์เรื่องจีน จากนั้นมีการแข่งกันนำเรื่องเกี่ยวกับนิยายจีนลงตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์หลายฉบับ แต่มีเผยแพร่เฉพาะในเขตกรุงเทพฯ เท่านั้น ต่อมาเมื่อต้องการอ่านบทความเกี่ยวกับเรื่องจีนเพิ่มมากขึ้น จึงขอให้มีการจำหน่ายหนังสือพิมพ์เหล่านี้ให้ทั่วถึง จึงได้พิมพ์จำหน่ายไปยังต่างจังหวัดในปี พ.ศ. ๒๔๗๑ ซึ่งทำให้เรื่องจีนที่เคยแปลและอ่านกันในหมู่ชนชั้นสูงได้แพร่หลายไปสู่กลุ่มคนที่กว้างขึ้น และเป็นผลให้เรื่องจีนที่แปลมาก่อนหน้านี้ทุกเรื่องได้รับการตีพิมพ์จำหน่ายในระยะเวลาต่อมา

การแปลวรรณกรรมจีนในช่วงระยะเวลาดังกล่าวจะมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์จีนแต่เมื่อศึกษารายละเอียดลงไปก็จะเป็นเรื่องประเภทวรรณกรรมที่แต่งขึ้นโดยอาศัยเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์เป็นหลัก ทั้งนี้เพราะวรรณกรรมจีนที่แพร่หลายในหมู่ประชาชนสมัยนั้นจะเป็นวรรณกรรมที่เกี่ยวกับบุคคลและเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์เป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นเนื้อหาตอนต้นของทุกเรื่องจึงมักจะกล่าวถึงเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ในทำนองพงศาวดาร

นอกจากนี้ยังพบว่าในช่วงระยะเวลาดังแต่มีวรรณกรรมแปลเรื่อง สามก๊ก เป็นต้นมาจนกระทั่งถึงปี พ.ศ. ๒๔๗๕ วรรณกรรมที่ได้รับการยกย่องจากนักวรรณคดีว่าเป็นวรรณกรรมคลาสสิกของจีน ในสมัยราชวงศ์หมิงก็ได้รับการแปลเป็นภาษาไทยครบทั้ง ๔ เรื่อง คือ **สามก๊ก** **ซ่งกั๋ง** **ไซอิ๋ว** และ **กิมย้งบ๊วย** หรือ **จินผิงเหมย** และยังพบว่าวรรณกรรมจีนที่แปลในยุคช่วงปลายของยุคนี้บางเรื่องมีลักษณะที่คล้ายวรรณกรรมกำลังภายใน จนอาจกล่าวได้ว่าการเริ่มแปลวรรณกรรมประเภทกำลังภายในแล้วในช่วงนี้

วรรณกรรมประเภทกำลังภายในของจีนถูกนำมาเขียนเป็นวรรณกรรมแนวใหม่ขึ้น โดยเลียนแบบกลวิธีของการติดต่อบทบาทยนตร์ ซึ่งแตกต่างกับวรรณกรรมประการหนึ่ง คือ วรรณกรรมกำลังภายในนั้นนอกจากจะพาผู้อ่านหลุดไปจากโลกแห่งความเป็นจริงแล้ว มีการดำเนินเรื่องที่กระชับรวดเร็ว สนุกสนานน่าติดตาม มีความรัดกุมและพลิกผันแปรเปลี่ยนยากต่อการคาดเดา ฉากต่อสู้ที่โลดโผนสะใจหรือไม่ก็ลึกล้ำน่าแตกตื่นตาตื่นใจ ประกอบกับความพิสดารของเนื้อหา โดยอาศัยประวัติศาสตร์จีนเป็นโครงเรื่อง นำหลักคุณธรรมเกี่ยวกับความกตัญญูรู้คุณ ศีลธรรมจรรยา อันเป็นหลักธรรมคำสอนของขงจื้อสอดแทรกเข้าไปในเนื้อหาโดยตลอด (ศิลปวัฒนธรรมไทย-จีนศึกษา, ๒๕๓๒: ๑๖๓)

นักเขียนวรรณกรรมจีนที่มีความสำคัญและมีชื่อเสียงต่อวรรณกรรมของจีน ได้แก่ กิมย้ง ไก้วเล้ง และ หวงอี้ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า ไก้วเล้งเป็นนักเขียนที่มีบทบาทและมีความสำคัญต่อวรรณกรรมของจีนอย่างเด่นชัดที่สุด กล่าวคือ ไก้วเล้งผู้ประพันธ์เรื่อง **ฤทธิ์มีดสั้น** เป็นเรื่องที่ตั้งอันดับต้นๆ ของไก้วเล้งที่เน้นอารมณ์ความรู้สึกเป็นแนวหลักมีคำคมแฝงอยู่มากมาย ซึ่งมีตอนย่อยๆ อีก ๕ ตอน และได้รับการแปลไทยแล้ว นอกจากนั้นไก้วเล้งยังมีงานเขียนที่โด่งดังจนมีวรรณกรรมเดียวที่ได้รับการแปลเป็นไทยอีก ๑๙ เล่ม วรรณกรรม เรื่อง **ดาวตก ผีเสื้อ กระบี่** ซึ่งผู้ที่เรียบเรียงวรรณกรรมเรื่องนี้คือ น.นพรัตน์ ผู้แปลวรรณกรรมเรื่อง **โคตรโกง** ที่โด่งดังเป็นอย่างมาก และผลงานล่าสุดของ น.นพรัตน์ที่มีชื่อเสียงคือ **จอมคนแผ่นดินเดือด** ซึ่งเป็นนิยายที่มีความพิเศษและเป็นนิยายแปลลำดับที่ ๓๐๐ ของ น.นพรัตน์

ผู้วิจัยจึงเห็นถึงความน่าสนใจและความสำคัญที่จะศึกษาวรรณกรรมจีนแปลเรื่อง ดาวตก ผีเสื้อ กระบี่ ซึ่งประพันธ์โดย ไก้วเล้ง (มังกรโบราณ) วรรณกรรมเรื่องนี้เป็นวรรณกรรมจีนกำลังภายในที่สอดแทรกปรัชญา

ชีวิต การค้นหาความหมายของชีวิตอย่างเต็มเปี่ยม และอิงจิตวิทยา กล่าวได้ว่าวรรณกรรมเรื่องนี้เป็นงานเขียนที่โหดร้ายสะท้อนนิสัยใจคอของตัวละครออกมาได้อย่างมีชั้นเชิง (สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์, ๒๕๔๗: คำนำสำนักพิมพ์)

วรรณกรรมจีน เรื่อง ดาวตก ผีเสื้อ กระบี่ ที่โหดร้ายประพันธ์นี้ได้รับแรงบันดาลใจมาจากเรื่อง **เดอะ ก๊อดฟาเธอร์** วรรณกรรมที่มีชื่อเสียงเป็นอย่างมากของมาริโอ ปุโซ นักเขียนชาวอิตาลี (สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์, ๒๕๔๗: คำนำผู้แปล) ที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับความรักไม่ว่าจะเป็นระหว่างพ่อและลูกหรือสหายด้วยกันเอง อีกทั้งยังกล่าวถึงการทรยศหักหลังของตัวละครในเรื่องที่คาดไม่ถึงอีกด้วย

ดังตัวอย่างในตอนที่ยียบเซียงกังวลว่าเม่งแซฮุ้นจะสังหารเล่าแป๊ะได้อย่างไร ในเมื่อเล่าแป๊ะมีสหายข้างกายมากมาย จึงกังวลว่าเม่งแซฮุ้นจะโดนสังหาร กอเล่าต๋วจึงกล่าวกับยียบเซียงว่า

"ท่านไม่ต้องกังวล เม่งแซฮุ้นมีโอกาสปลิดชีวิตเล่าแป๊ะแน่นอน"

"เพราะเหตุใด"

"ท่านทราบหรือไม่ว่า ผู้ใดจ้างเราสังหารเล่าแป๊ะ" นางกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านหากคาดเดาไม่ออก ไม่ว่าผู้ใดก็มีอาจคำนวณ"

"ศัตรูของเล่าแป๊ะมากมายยิ่ง" มือสังหารยียบเซียงกล่าวรำพึง

"ผู้ที่ว่าจ้างเราสังหารเล่าแป๊ะไม่ใช่ศัตรูของมัน หากแต่เป็นสหายของมัน"

(ดาวตก ผีเสื้อ กระบี่ เล่ม ๑, ๒๕๔๗: ๔๓๐)

นอกจากนี้ตัวละครเอกในวรรณกรรมจีน เรื่อง ดาวตก ผีเสื้อ กระบี่ นั้นยังมีความน่าสนใจเป็นอย่างมากโดยในเรื่องกล่าวถึง “เล่าแป๊ะ” ซึ่งเป็นตัวละครที่มีคุณธรรมสูงส่ง เขามีศัตรูมุ่งหมายที่จะโค่นล้มเขามาก รวมทั้ง “เจ้าหมื่นอินทรีย์” ซึ่งเป็นตัวละครฝ่ายตรงข้ามที่มีอิทธิพลมาก และอีกด้านหนึ่งคือ “เม่งแซฮุ้น” ที่ถูกส่งมาโดย “กอเล่าต๋ว” เหตุผลที่เล่าแป๊ะถูกประสังค์ร้ายจากคนหลายฝ่ายเป็นเพราะเล่าแป๊ะมีอิทธิพล และมีบริวารมากมาย ซึ่งก่อให้เกิดความขัดแย้งต่อคนหลายฝ่าย แต่ผู้ที่ทำให้เล่าแป๊ะเพลี่ยงพล้ำจนเกือบเอาชีวิตไม่รอดกลับเป็น “มิตรสหายคนใกล้ชิด” ที่อยู่ข้างกายตนเอง เหตุผลที่เล่าแป๊ะนั้นเอาชนะศัตรูได้มีหลายเหตุผล

เช่น การสร้างบารมีจนศัตรูเกิดความรู้สึกเลื่อมใสในตัวเขาจนหันมาเข้าร่วมกับฝ่ายเล่าเป๊ะและการมีบริวาร ลูกน้องที่ดี เพราะเล่าเป๊ะเป็นคนที่มีความดีและมีคุณธรรมและชอบช่วยเหลือมิตรสหายอยู่ตลอด จึงทำให้บริวารของเล่าเป๊ะเกิดความเลื่อมใส อีกทั้งเล่าเป๊ะยังมีจิตวิทยาในการโน้มน้าวจิตใจผู้อื่นและรู้จักบริหารคนทำให้สามารถเอาชนะศัตรูได้

ตัวละครเอกแต่ละตัวนั้นมีบทบาทแตกต่างกันออกไป แม้ว่าภายนอกจะดูเหมือนอยู่ฝ่ายเดียวกัน แต่เจตนาภายในของแต่ละตัวละครนั้นไม่เหมือนกัน ตัวละครหลักนั้นมีจุดยืนในการใช้ชีวิตที่ต่างกัน เช่น เม่งแซฮุ้น ตัวละครที่ยอมทรยศต่อน้ำมิตรบุญคุณของกอล่าตัว ก่อคือ กอล่าตัวผู้ซึ่งมีบุญคุณได้สั่งให้สหายตามตัวเม่งแซฮุ้นกลับมาพบ แต่เม่งแซฮุ้นไม่ยอมกลับเพราะเห็นว่าคุณธรรมในการช่วยเหลือคนสำคัญกว่าความกตัญญู เม่งแซฮุ้นมีเหตุผลที่ผู้อ่านรู้สึกเข้าใจได้ถึงอารมณ์และความรู้สึกในประเด็นนั้นจริงๆ จากสถานการณ์ตอนหนึ่งในเรื่อง

เจียะคั้ง หนึ่งในมือสังหารร่วมเครือข่ายภายใต้สังกัดของกอล่าตัวต้องการให้เม่งแซฮุ้นกลับไปหากอล่าตัว จึงกล่าวกับเม่งแซฮุ้นว่า

“เอียบเซียงที่ไม่ได้กระทำเช่นท่านเพียงเนื่องเพราะมันเข้าใจสาเหตุที่ท่านไม่เข้าใจคนผู้หนึ่งหากได้รับพระคุณจากผู้อื่น ไม่ว่าจะอย่างไรสมควรตอบแทนไม่เช่นนั้นมันไม่อาจนับเป็นผู้คน”

เม่งแซฮุ้นเพียงยิ้มเล็กน้อย รอยยิ้มกลับขมขื่นยิ่ง

เจียะคั้งกล่าวว่า

“ท่านกำลังยิ้มหรือ ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้ากล่าวผิดหรือ”

“ท่านไม่ผิด แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ผิด”

นี่คือประโยคที่ เม่งแซฮุ้นตอบออกไปในเวลานั้น

เม่งแซฮุ้นกล่าวต่อไปว่า

“คนมีชีวิตอยู่ในโลกบางครั้งอาจต้องบังคับตนเองกระทำเรื่องที่ตนเองไม่ยอมกระทำแต่ก็ต้องดูว่าเรื่อง เช่นนั้นคู่ควรหรือไม่ ถูกต้องเพียงธรรมเพียงไหน”

(ดาวตก ฝึลือ กระจปี เล่ม ๒, ๒๕๔๗: ๓๑๙-๓๒๐)

ด้วยเหตุที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ วรรณกรรมจีน เรื่อง ดาวตก ฝึลือ กระจปี จึงเป็นวรรณกรรมที่มีความน่าสนใจที่จะศึกษาบทบาทของตัวละครต่างๆ ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจจะศึกษาและวิเคราะห์ตัวละครของเรื่อง ดาวตก ฝึลือ กระจปี ตลอดจนตัวละครแต่ละตัวนั้นมีความน่าสนใจในเรื่องของปรัชญาในการดำเนินชีวิตอย่างแน่วแน่ เช่น ความเป็นมิตรที่มีความจงรักภักดี แม้ตายก็ตายแทนกันได้ของตัวละครในเรื่อง หรือการวางแผนทรยศต่อสหายของตัวเอง ซึ่งมีความน่าสนใจและชวนให้ผู้อ่านติดตาม รวมไปถึงคุณค่าที่ได้จากการอ่านนิยายเรื่องนี้ เพื่อก่อให้เกิดแนวทางในการดำเนินชีวิตและมีคุณธรรมด้านมิตรสหายมากขึ้น

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

๑. เพื่อศึกษาตัวละครเอกในวรรณกรรมจีน เรื่อง ดาวตก ฝึลือ กระจปี ในด้านความเป็นมา บทบาท และความสำคัญต่อเรื่อง

๒. เพื่อวิเคราะห์คุณค่าด้านแนวคิดของวรรณกรรมจีน เรื่อง ดาวตก ฝึลือ กระจปี

ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาวรรณกรรมจีน เรื่อง ดาวตก ฝึลือ กระจปี ฉบับแปลไทยของโกวเล้ง โดยใช้ข้อมูลจากสำนวนการแปลของ น.นพรัตน์ สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ จัดพิมพ์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๗

สมมุติฐาน

ตัวละครเอกในวรรณกรรม เรื่อง ดาวตก ฝึลือ กระจปี ไม่สามารถจำแนกเป็นฝ่ายดีและฝ่ายร้ายได้อย่างชัดเจนเพราะตัวละครแต่ละตัวมีพฤติกรรมหลากหลาย เช่นเดียวกับมนุษย์ที่มีทั้งดีและชั่ว การศึกษาตัวละครเอกลักษณะนี้ส่งผลให้วรรณกรรม เรื่อง ดาวตก ฝึลือ กระจปี มีคุณค่าในด้านแนวคิดการสะท้อนพฤติกรรมมนุษย์ในสังคมปัจจุบัน

วิธีการดำเนินการวิจัย

๑. ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีองค์ประกอบของวรรณกรรม
๒. ศึกษาวรรณกรรมเรื่อง ดาวตก ผีเสื้อ กระบี่ จากฉบับแปลเป็นภาษาไทย ในจำนวนการแปลของ น.นพรัตน์ จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ พ.ศ. ๒๕๔๗
๓. ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีและการวิเคราะห์ตัวละคร
๔. ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมจีน
๕. เรียบเรียงผลการศึกษาในรูปแบบของบทความวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

๑. ทำให้เข้าใจตัวละครเอกในวรรณกรรมจีน เรื่อง ดาวตก ผีเสื้อ กระบี่
๒. ทำให้เห็นคุณค่าของวรรณกรรมจีน เรื่อง ดาวตก ผีเสื้อ กระบี่

ทบทวนวรรณกรรม

ในการศึกษาวรรณกรรมจีน เรื่อง ดาวตก ผีเสื้อ กระบี่ มีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

๑. เอกสารที่เกี่ยวข้อง

วีรวัฒน์ อินทรพร (๒๕๕๗ : วรรณคดีวิจารณ์. เอกสารประกอบการสอน ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร : ๒๔-๒๕) ได้กล่าวถึงตัวละคร (character) ว่าตัวละครหมายถึงผู้แสดงพฤติกรรมตามเนื้อเรื่องหรือเป็นผู้ได้รับผลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามโครงเรื่องและผู้เขียนกำหนดไว้ วรรณคดีปัจจุบัน ในการกำหนดพฤติกรรมของตัวละคร ผู้เขียนมักจะจำลองพฤติกรรมของชีวิตมนุษย์หรืออาจจะจินตนาการขึ้นมาก็ได้ ตัวละครที่ดี ผู้เขียนจะต้องสามารถใช้กลวิธีการแต่งที่ทำให้ผู้อ่านหรือผู้ชมเข้าใจอุปนิสัยและรูปร่างลักษณะของตัวละครนั้นได้อย่างชัดเจน ตัวละครมีหลายประเภท ได้แก่

๑.๑ **ตัวละครแบน (flat character)** หรือตัวละครน้อยลักษณะ หมายถึงตัวละครมีลักษณะนิสัยน้อย นับเป็นตัวละครแบบฉบับ เช่น คนรับใช้ในนวนิยายหรือละครไทย มักชื่อจ๋า ชอบนินทาเจ้านาย หรือนางเอก ไม่ว่าจะตลกหรือกำล่ำบากอย่างไร ก็ยังคงความดีงามไว้เสมอ

๑.๒ ตัวละครกลม (round character) หรือตัวละครซับซ้อน หมายถึง ตัวละครที่มีลักษณะนิสัยซับซ้อน เปลี่ยนแปลงไปตามกาลสถานการณ์และสภาพแวดล้อม หรืออาจจะเป็นตัวละครที่มีความคิดซับซ้อน ไม่สามารถเดาพฤติกรรมหรือตีความได้อย่างชัดเจน

อย่างไรก็ดีผู้ประพันธ์ที่มีฝีมือก็อาจจะสร้างตัวละครน้อยลักษณะให้มีความสมจริงกว่าตัวละครซับซ้อน เพราะบางทีความซับซ้อนของตัวละครอาจไม่มีเหตุผลรองรับเพียงพอ การเปลี่ยนแปลงบุคลิกลักษณะของตัวละครเป็นไปอย่างไม่น่าเชื่อหรือเหตุบังเอิญ ดังนั้นการพิจารณาตัวละครในวรรณคดี ควรพิจารณาว่าพฤติกรรมของตัวละครมีความสมจริงหรือไม่ (ไม่จำเป็นว่าจะต้องเป็นจริงในชีวิตจริง แต่ต้องมีความสมจริงตามท้องเรื่อง) พฤติกรรมต่างๆ ของตัวละครสอดคล้องกับลักษณะนิสัยหรือไม่ และอาจพิจารณาว่าในชีวิตจริงของมนุษย์นั้น ถ้าตกอยู่ในสถานการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง ตัวละครที่มีลักษณะนิสัยต่างกันมีการตัดสินใจกระทำพฤติกรรมใดๆ ต่างกันตามพื้นความคิดและลักษณะนิสัยหรือไม่ ซึ่งผู้แต่งกระทำได้แนบเนียนมากน้อยเพียงใด การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมควรมีเหตุผลรองรับอย่างเพียงพอ ผู้แต่งได้นำเสนอเหตุผลที่เพียงพอหรือไม่ เช่น ตัวละครที่มีพฤติกรรมร้ายมาตลอดทั้งเรื่องก็กลับกลายเป็นคนดี อาจเป็นสิ่งที่ไม่สมเหตุผล ถ้าไม่มีพฤติกรรมที่เหมาะสมตามเหตุการณ์มารองรับ เพราะผู้แต่งไม่ได้แสดงสถานการณ์ให้ผู้อ่านคล้อยตามได้อย่างแจ่มแจ้ง

นอกจากนี้ อาจพิจารณาในแง่มุมมองที่ว่า ตัวละครในเรื่อง ผู้แต่งได้นำเสนอเพื่อให้เป็นภาพแทนของบุคคลใดในสังคมหรือไม่ เช่น การเสนอตัวละครที่เป็นนักการเมืองผู้มีอุดมการณ์ในวรรณคดี แม้จะหาได้ยากในสังคมปัจจุบันแต่ก็อาจเป็นความหวังของผู้แต่งที่จะเห็นบุคคลที่มีลักษณะเดียวกับตัวละครในชีวิตจริงของเรา

วิชา สันทนาประสิทธิ์ (๒๕๕๗ : สื่อออนไลน์) เขียนบทความผ่านสื่อออนไลน์เรื่องการเขียนบท เพื่อสร้างสรรค์สื่อดิจิทัล เกี่ยวกับลักษณะของตัวละครว่า ตัวละครเป็นปัจจัยสำคัญในการเขียนบท กล่าวคือ ตัวละครเป็นเสมือนกลไกในการนำพาเรื่องราวให้ไปสู่จุดหมายปลายทางของเรื่อง ตัวละครนั้นแบ่งออกได้เป็นประเภทต่างๆ ดังต่อไปนี้

๑. ใช้แก่นเรื่องเป็นเกณฑ์

- Protagonist คือ ตัวละครที่เชื่อมโยงกับแก่นเรื่อง
- Antagonist คือ ตัวละครที่ทำตัวเป็นอุปสรรค

๒. ใช้ความสำคัญเป็นเกณฑ์

- Main Character คือ ตัวละครหลัก หรือตัวละครที่มีบทบาทเด่นเกือบตลอดทั้งเรื่อง
- Supporting Character/ Minor Character คือ ตัวละครรอง หรือตัวละครสมทบ

๓. ใช้ลักษณะเป็นเกณฑ์

- Type Character คือ ตัวละครแบบแบน มองเห็นได้ด้านเดียว
- Well-rounded Character คือ ตัวละครแบบกลมที่มีมิติ

๔. ใช้พัฒนาการของตัวละครเป็นเกณฑ์

- Static Character คือ ตัวละครแบบนิ่งไม่มีการพัฒนาใดๆ
- Dynamic Character คือ ตัวละครที่มีการพัฒนาในแง่ของจิตใจ

มุขिता แซ่ซัง (๒๕๕๒ : สื่อออนไลน์) เขียนรายงานเรื่องการใช้ภาษาในวรรณกรรมการเมืองของนักเขียน วินทร์ เลียววาริณ เรื่อง ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน กล่าวว่า ตัวละคร คือผู้ที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง หรือเป็นผู้แสดงพฤติกรรมต่างๆ ในเรื่อง ตัวละครจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญของวรรณกรรม ตัวละครประกอบด้วย ๑) ตัวละครเอกของเรื่อง เป็นศูนย์กลางของเรื่อง อาจมีทั้งหญิงหรือชาย หรือเป็นฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ๒) ตัวละครประกอบ มีส่วนช่วยให้เหตุการณ์ต่างๆ ให้เรื่องดำเนินไปด้วยดี สำหรับลักษณะนิสัยของตัวละครนั้นแบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือตัวละครประเภทตัวแบน (Flat Character) เป็นตัวละครที่แสดงนิสัยเพียงด้านเดียว อาจมีทั้งด้านดีและด้านไม่ดีปนกันไป เช่นหากเป็นคนเลวก็เลวไปเลยไม่ว่าจะมีเหตุการณ์อะไรก็ไม่เปลี่ยนแปลง เราเรียกอีกแบบว่าตัวละครแบบ (Type Character) และตัวประเภทตัวกลม (Round Character) เป็นตัวละครที่ผู้แต่งสร้างให้เป็นตัวละครหลายอย่าง อาจมีด้านดี และด้านไม่ดีปนกันไป ซึ่งมีอารมณ์และความรู้สึกที่เปลี่ยนไปตามเหตุการณ์ และสิ่งแวดล้อม ตัวละครตัวกลมจึงดูเหมือนชีวิตจริงมากกว่า

กฤษฎกร (๒๕๕๐ : สื่อออนไลน์) เขียนบทความผ่านสื่อออนไลน์ เกี่ยวกับการวิเคราะห์ตัวละคร กล่าวว่าคนเขียนบทเวลาเขียนจะต้องเห็นภาพตัวละครดังนี้

๑. Appearance คือ รูปร่างนอกของตัวละคร เช่น สวย หล่อ พิการ ตัวดำ ขาว ผมหยิก แขนยาว ขาสั้น รวมไปถึงลักษณะการแต่งตัวของตัวละคร ซึ่งคนเขียนจะต้องเห็นรายละเอียดเหล่านี้เป็นภาพเลย และต้องเห็นภาพเหล่านี้ของตัวละครทุกตัว ไม่ใช่เห็นเฉพาะพระเอกนางเอก อาจจะทำเป็นชาร์ตติดไว้ที่ข้างฝาเลยก็ได้

๒. Background คือ ภูมิหลังของตัวละคร เช่น ตัวละครที่มีนิสัยเห็นแก่ตัว มักจะมาจากครอบครัวที่แตกแยก

๓. Point of View คือ มุมมองหรือทัศนคติของตัวละคร เช่น เกาลัดใน “ปลายเทียน” มักจะเป็นคนที่ว่าเริง ทั้งๆ ที่พื้นฐานมาจากครอบครัวที่ล้มละลาย แต่ชอบช่วยเหลือคน เพราะว่าพ่อแม่ไม่ได้เลิกกัน และพ่อแม่ก็ไม่ได้ทารุณต่อลูก เป็นพ่อแม่ที่รักลูก เกาลัดจึงไม่ขาดความรักอีกทั้งยังมีน้ำใจ มองโลกในแง่ดี รวมทั้งอังศุมารินทร์

ซึ่งเป็นคนที่ก้าวร้าว แข็งกระด้าง เพราะพื้นฐาน คือพ่อแม่เลิกกัน ต้องอยู่ในสวนกับแม่และยาย ซึ่งเป็นผู้หญิงทั้งหมด ต้องทำงานหนักมาก เลยต้องแข็งกระด้าง จากนั้นมุมมอง หรือ Point of view ของตัวละครแต่ละตัว นอกจากจะแตกต่างกันที่พื้นฐานทางชีวิตและครอบครัวแล้ว ยังมีปัจจัยอื่นๆ อีก เช่น อายุ เพศ สภาพแวดล้อมที่ตัวละครต้องพบเจอ เช่น ตัวละครนักเรียนหญิงที่เรียนโรงเรียนช่างกลก็มักจะมีความคิดและการทำกิจกรรมที่แตกต่างจากนักเรียนหญิงที่มาจากโรงเรียนหญิงล้วน ตัวละครที่อายุต่างกันมักจะมีมุมมองที่ต่างกัน ซึ่งรายละเอียดเหล่านี้คนเขียนบทต้องไม่ละเลย เพราะยิ่งเก็บรายละเอียดได้มากเท่าไร ภาพของตัวละครก็จะยิ่งชัดเจนขึ้น

ซึ่งหลังจากที่วิเคราะห์ตัวละคร (โดยใช้หลักทั้ง ๓ ข้อแล้ว) ก็จะนำไปสู่การสร้าง Dialogue (บทสนทนา) หรือ Monologue (บทพูดคนเดียว เช่น การบรรยายความเป็นมาของตัวเอง) แต่ Monologue จะไม่ใช้พร่ำเพรื่อ เพราะคนเราจะไม่มีการพูดคนเดียวในชีวิตจริง ถ้าจะใช้ก็จะใช้สั้นมากๆ แต่ปัจจุบันแทบไม่ใช้เลย แต่ยังจะพบได้ตามละครวิทยุ

เพราะฉะนั้นแต่ละตัวละครจะไม่มีทางเหมือนกัน เพราะคนอาชีพเดียวกัน ยังไม่เหมือนกันเลย หรือที่น้องที่คลานตามกันมา ถูกเลี้ยงมาในครอบครัวเดียวกัน เรียนโรงเรียนเดียวกัน พื้นฐานเหมือนกันทุกอย่างก็ยังมีลักษณะที่ต่างกันในเรื่องรายละเอียด ซึ่งจะทำให้การสร้าง Dialogue จะต้องต่างกันตามลักษณะของตัวละคร ดังนั้นก่อนสร้าง Dialogue ต้องทำ Characterization (โดยใช้หลักทั้ง 3 ข้อ) ให้ดี และละเอียดเสียก่อน

เทคนิคการสร้างสถานการณ์ ดังได้กล่าวแล้วว่า สถานการณ์เกิดจาก Conflict เพราะฉะนั้นเมื่อเรามี Theme, Plot และ Character แล้ว เราจะต้องสร้าง Conflict และจะต้องมีทุกฉาก คือในแต่ละฉากจะต้องมี Conflict ซึ่งจะทำให้คนสนใจ เช่นถ้าเรามีตัวละครที่หล่อมาก ดูเป็นผู้ดี แล้วตัวละครตัวนี้เดินอยู่ในสวน เดินไปเรื่อยๆ อย่างไม่หยุดยั้งคนก็จะไม่ดู หรือเบื่อจนต้องเลิกดู แต่ถ้าเดินไปแล้วเกิดไปเหยียบเศษแก้ว มีเลือดออกมาจากเท้า ตัวละครนั่งลงด้วยสีหน้านิ่งเฉย รวากับไม่รู้สึกรู้สึกลับปวดใจๆ แล้วก็เอามือลูบที่แผลเบาๆ แล้วแผลและเลือดก็ค่อยๆ จางหายไป รวากับไม่เคยเกิดเหตุการณ์เมื่อสักครู่มาก่อน เท่านั้นคุณก็จะอยากดูต่อแล้วว่าชายหนุ่มคนนี้เป็นใคร เพราะฉะนั้น Conflict จะอยู่ที่ว่าเอามือลูบแผลแล้วแผลหาย

และ สถานการณ์ประเภทที่พอตัวละครตกลงกันว่าจะไปที่ใดที่หนึ่งแล้ว ก็ขับรถไป เริ่มถ่ายให้เห็นตั้งแต่ถอยรถ รถติด ไปเรื่อยๆ จนถึงที่หมาย เอารถเข้าจอด แล้วค่อยเดินไปปฏิบัติภารกิจ (Mission) แบบ นี้ถือว่ายืดเรื่อง โดยไม่จำเป็น เพราะเขียนแล้วว่าตัวละครตกลงว่าจะไปกัน แล้วก็ตัดไปถึงที่หมาย หรือเป้าหมายเพื่อทำภารกิจนั้นได้เลย

๒. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องแบ่งออกเป็น งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิเคราะห์วรรณกรรมจีน และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิเคราะห์ตัวละคร

๒.๑ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์วรรณกรรมจีน

อภิชาติ กิจพรอนันต์ (๒๕๕๑) เขียนสารนิพนธ์วรรณกรรมจีนเรื่อง เซียงไ้เบบี้ โดยมุ่งศึกษาองค์ประกอบของวรรณกรรมซึ่งแบ่งออกเป็น โครงเรื่อง ตัวละคร แก่นเรื่อง และฉาก ผลการศึกษาพบว่าวรรณกรรมเรื่องนี้มีการดำเนินเรื่องที่มีการสร้างความขัดแย้งหลักและความขัดแย้งย่อย โดยความขัดแย้งหลักคือ ความขัดแย้งภายในใจของตัวละครเอก ส่วนความขัดแย้งย่อยคือ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์และความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม ส่วนการปิดเรื่องนั้นผู้เขียนปิดเรื่องโดยทิ้งปมปัญหาให้ผู้อ่านคิดต่อเอาเอง ด้านตัวละครส่วนใหญ่เป็นตัวละครน้อยลักษณะ ด้านแก่นเรื่องเป็นแก่นเรื่องที่มีการสะท้อนถึงการที่คนจีนรุ่นใหม่หลงใหลในวัฒนธรรมตะวันตกจนละทิ้งอัตลักษณ์ความเป็นจริงและความเป็นตัวเองในที่สุด ส่วนฉากในเรื่องแบ่งออกเป็นฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์และฉากที่เป็นสภาพการดำเนินชีวิตของตัวละคร

ดวงรัตน์ เสนิงวงศ์ ณ อยุธยา (๒๕๕๑) เขียนสารนิพนธ์วรรณกรรมจีนเรื่อง หัวใจบฏ มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาองค์ประกอบของเรื่องได้แก่ โครงเรื่อง ตัวละคร แก่นเรื่องฉาก และสถานที่ ผลการศึกษาพบว่าวรรณกรรมจีนเรื่อง หัวใจบฏมีโครงเรื่อง ๒ ประเภท คือ โครงเรื่องหลัก และโครงเรื่องรอง โครงเรื่องหลักเป็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ซึ่งเป็นความขัดแย้งของตัวละครเอกด้วยตัวเอง ส่วนโครงเรื่องรองเป็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม ซึ่งก็คือความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกและประเทศไต้หวัน ส่วนตัวละครในเรื่องเป็นตัวละครหลายลักษณะคือ มีพัฒนาการด้านนิสัยที่เปลี่ยนแปลงไป ฉากและสถานที่ในเรื่องมีความสัมพันธ์กับตัวละครเอกซึ่งบรรยายผ่านมุมมองของตัวละครเอกทั้งสิ้น มีการเปิดเรื่องด้วยพรรณนาความรู้สึกของตัวละครเอกและปิดเรื่องแบบทิ้งท้าย อีกทั้งยังพบว่าชื่อเรื่องมีความสัมพันธ์กับแก่นเรื่องอีกด้วย

๒.๒ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาตัวละคร

กนกอร เกตุพงษ์ชัย (๒๕๕๓) ศึกษาสารนิพนธ์เรื่อง การวิเคราะห์บทบาทของตัวละคร “สี่สานกวาง” ในวรรณกรรมจีนเรื่อง คนชายเลือด ผลการศึกษาพบว่าประเทศจีนในช่วงก่อนยุคที่เหมาเจ๋อตุงขึ้นมาเป็นผู้นำของประเทศจีน ในช่วงนั้นได้ถูกอำนาจตะวันตกรุกราน ทำให้ประเทศจีนที่กำลังพัฒนาอย่างต่อเนื่องได้หยุดชะงักลง นอกจากจะมีชาวตะวันตกยังมีผู้มีอำนาจของจีนที่เป็นต้นเหตุที่ทำให้ประเทศจีนหยุดพัฒนาปัญหานี้มีต่อเนื่องมาจนถึงในยุคที่เหมาเจ๋อตุงขึ้นเป็นผู้นำของประเทศจีน เขานำประเทศเข้าสู่ระบอบสังคมนิยม

นิยม เหมาเจอตุงได้กำหนดนโยบายต่างๆ ขึ้นเพื่อพัฒนาประเทศ ได้แก่ ด้านการศึกษา ด้านเศรษฐกิจ และด้านสังคม แต่ในภายหลังผลไม่เป็นไปตามคาด อาจเป็นเพราะว่าเหมาเจอตุงปกครองไม่ดีเหมือนกับหนังสือบางเล่มที่กล่าวถึงผลกระทบที่เกิดจากความล้มเหลวในนโยบายของเขา หยู่หัวได้ประพันธ์วรรณกรรมจีนเรื่อง คนชายเลือด โดยวรรณกรรมจีนเรื่องนี้ได้เต็มไปด้วยการกล่าวเสียดสีผ่านการดำเนินชีวิตของตัวละครเอก “สี่ซานกวาน” ที่ได้รับผลจากนโยบายต่างๆ ของเหมาเจอตุงเพราะทุกๆ คนต้องอยู่ในระบบคอมมิวนิสต์ที่ทวิพ และไม่มีโอกาสแสวงหาทรัพย์สินมาครอบครองเองได้ แต่สิ่งเดียวที่ตนสามารถครอบครองได้คือชีวิตของตนเอง หยู่หัวจึงเสียดสีนโยบายคอมมิวนิสต์ของเหมาเจอตุง ว่าทำให้คนจีนในสมัยนั้นต้องขายทรัพย์สินสิ่งเดียวที่ตนเองมีนั่นก็คือเลือดเพื่อนำมายังชีพ

ปวรวรรณ พิงพิติพรชัย (๒๕๕๕) เขียนสารนิพนธ์การวิเคราะห์ตัวละครเอกในวรรณกรรมญี่ปุ่น เรื่อง ฆาตกรรม ตอน ฝนดาวตก โดยศึกษาด้านนิสัย บุคลิกภาพ สถานภาพ และภาพสะท้อนชีวิตมนุษย์ ผ่านพฤติกรรมของตัวละครเอก พบว่าตัวละครเอกมีลักษณะนิสัย บุคลิกภาพ และสถานภาพที่โดดเด่นแตกต่างกันออกไป อีกทั้งมีพฤติกรรมที่มีลักษณะสมจริงสะท้อนให้เห็นถึงชีวิตของคนในสังคมปัจจุบัน

๑. โคอิจิมิมีลักษณะนิสัยความเป็นผู้นำของครอบครัว จากเหตุการณ์หลังจากที่พ่อแม่ของเขาตายเขาจึงต้องทำหน้าที่เป็นเสาหลักของครอบครัวและต้องรับผิดชอบในทุกๆ เรื่อง

๒. ไทซุเกะมีลักษณะนิสัยโผงผาง ทำอะไรไม่ค่อยคิดให้ดีกว่าก่อน

๓. ซึซึเนะเป็นคนที่มีความประพฤติไหวพริบแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้เป็นอย่างดี

๔. คาซิวาระเป็นคนเฉลียวฉลาดและรอบคอบเป็นอย่างมาก

จะเห็นได้ว่าตัวละครเอกในวรรณกรรมเรื่องนี้มีลักษณะนิสัยที่โดดเด่นแตกต่างกันออกไป เมื่อได้ศึกษาแล้วจึงเข้าใจถึงความรู้สึกของตัวละครได้ง่ายขึ้น

เรื่องย่อ ดาวตก กระบี่ ผีเสื้อ

“ดาวตก ผีเสื้อ กระบี่” เป็นวรรณกรรมแปลจากจีน ความยาวของเรื่องมี ๒ เล่ม ประพันธ์โดย โกวเล้ง เป็นเรื่องเกี่ยวกับยุทธจักรของชาวจีน มีตัวละครหลัก คือ “เม่งแซฮุ้น” (ดาวตก) “เซียวเตียบ” (ผีเสื้อ) และ “เล่าแป๊ะ” (กระบี่) รวมไปถึงเรื่องราวความรักความผูกพันและการทวยศหักหลังโดยต่างคนต่างเป็นผู้มีฝีมือในยุทธจักรทั้งสิ้น ฝ่ายเล่าแป๊ะ เป็นผู้มีอำนาจในวงการมืด โดยมีลูกสาว คือ เซียวเตียบ ส่วนฝ่ายเจ้าหมื่นอินทรีแห่ง

ป้อมอินทรีเห็นที่มี ๑๒ จอมยุทธผู้เก่งกาจที่ร่วมมือกับ “กอล่าตัว” ที่ส่งเม่งแซฮุ้นมือสังหารอันดับต้นๆ ของ ยุทธจักรเพื่อมาสังหารเล่าแป๊ะ

“ซุนเจ็กแป๊ะ” (ชื่อจริงของเล่าแป๊ะ) เป็นชื่อที่อยู่ในแผ่นกระดาษที่เม่งแซฮุ้นได้รับเพื่อทำภารกิจสังหาร ให้กับกอล่าตัว ผู้เป็นพี่สาวที่เก็บเม่งแซฮุ้นมาเลี้ยงตั้งแต่เด็กๆ กอล่าตัวนั้นเป็นเจ้าของ “พนาสำราญ” สถานที่ที่มีบุรุษเพศเข้ามาใช้บริการมากที่สุดและเป็นที่นี่ เม่งแซฮุ้นเติบโตมา เม่งแซฮุ้นเป็นหนึ่งในสี่นักศึกษาที่กอล่าตัวเลี้ยงดูไว้ เม่งแซฮุ้นจึงจำเป็นที่จะสังหารผู้คนที่เพื่อทดแทนบุญคุณ

เล่าแป๊ะนั้นขึ้นชื่อว่าเป็นคนที่มีคุณธรรมเป็นเลิศ ขอเพียงสหายมาขอความช่วยเหลือก็จะลงมือแก้ปัญหาไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดๆ จนได้รับการขนานนามว่าเป็น เล่าแป๊ะ จนเมื่อเล่าแป๊ะถูกขอให้ช่วยเรื่องของ “นู้เล่าตอ” ผู้ที่ถูกชายกำลังตกอยู่ในช่วงลำบากของชีวิต เนื่องจากเจ้าหมื่นอินทรีไม่ยอมให้สาวใช้ของตนได้ แต่งงานกับลูกชายของนู้เล่าตอ เล่าแป๊ะจึงส่งบริวารและสหายที่นับญาติกันเหมือนพ่อลูกในสายเลือดอย่าง “ลูกเฮียงชวง” ไปเจรจาให้ถูกต้อง แต่เจ้าหมื่นอินทรียังยืนกรานไม่ยอมส่งสาวใช้ให้กับทางฝ่ายเล่าแป๊ะ ลูกเฮียงชวงจึงสังหารม้าพันธ์หายากที่เจ้าหมื่นอินทรีเลี้ยงไว้ ซึ่งถือว่าการหยามเกียรติกัน จึงเป็นชนวนสงครามระหว่างฝ่ายเล่าแป๊ะและฝ่ายเจ้าหมื่นอินทรี

ในระหว่างนั้นเม่งแซฮุ้นก็คอยโอกาสที่จะปลิดชีวิตเล่าแป๊ะอยู่ตลอด แต่ด้วยความที่เล่าแป๊ะเป็นคนที่มีความดีและมีมิตรสหายเป็นจำนวนมาก เม่งแซฮุ้นจึงทำไม่สำเร็จ จนกระทั่ง “เสี่ยวฮ้อ” หนึ่งในสี่นักศึกษาที่กอล่าตัวเลี้ยงดูไว้มาหาเม่งแซฮุ้นเพราะต้องการทำภารกิจแทนเม่งแซฮุ้น ทำให้เม่งแซฮุ้นต้องกลับไปปรับความเข้าใจกับกอล่าตัวเรื่องความสามารถของเม่งแซฮุ้น ในระหว่างนั้น เสี่ยวฮ้อก็แทบเอาตัวไม่รอดออกมาจากเมืองของเล่าแป๊ะ ไม่เพียงทำภารกิจไม่สำเร็จ แต่ยังโดนเล่นงานจนต้องรีบหนีออกมา ทางด้านกอล่าตัวที่รู้เรื่องของเสี่ยวฮ้อในตอนนั้นเลย จึงให้เม่งแซฮุ้นได้ทำภารกิจสังหารเล่าแป๊ะต่อไป ในระหว่างที่เม่งแซฮุ้นจะกลับไปทำภารกิจต่อนั้นก็ได้เจอกับ “เอี้ยบเซียง” หนึ่งในสี่นักศึกษาที่กอล่าตัวชุบเลี้ยงไว้อีกคน ผู้ที่เป็นเสมือนพี่ชายของเม่งแซฮุ้นแท้ๆ และมีชีวิตไม่ต่างจากเม่งแซฮุ้นเพราะเมื่อสมัยก่อน กอล่าตัวใช้เอี้ยบเซียงทำภารกิจมาตลอด เพิ่งมาเรียกให้เม่งแซฮุ้นเมื่อไม่นานมานี้แต่เอี้ยบเซียงต้องการให้เม่งแซฮุ้นเลิกทำภารกิจเพราะเอี้ยบเซียงต้องการให้เม่งแซฮุ้นออกไปมีทางเดินเป็นของตนเองดีกว่าเป็นมือสังหารไปจนตายอีกทั้งเอี้ยบเซียงยังรู้ว่าเล่าแป๊ะเป็นคนที่ไม่สามารถสังหารได้ง่ายดายเหมือนรายอื่นๆ จากที่เอี้ยบเซียงได้เจอเล่าแป๊ะกับตัวเพราะในกาลก่อนนั้นเอี้ยบเซียงได้หลงรักหญิงสาวนางหนึ่งที่ถูกบิดาเนรเทศ บิดาของนางคือ เล่าแป๊ะ แต่อย่างไรเม่งแซฮุ้นยังยืนกรานว่าจะทำภารกิจนี้ให้สำเร็จจงได้

ในขณะที่สงครามของสองฝ่ายกำลังระอุเป็นไฟ เล่าแป๊ะได้สูญเสีย “ขุนเกี่ยม” บุตรชายแท้ๆ ซึ่งเป็นมือขวาของเล่าแป๊ะไปอย่างไม่คาดคิดมาก่อน เหตุนี้จึงทำให้เล่าแป๊ะคิดว่าในองค์กรของตนมีไส้ศึกแน่นอน เป้าหมายต่อไปของเม้งแซฮุ้นคือ ฮั้งทัง สหายผู้ที่อยู่คู่กับเล่าแป๊ะมากกว่า 30 ปี เพราะคนผู้นี้เรียกได้ว่ามีฝีมือที่สุดในบรรดาสหายของเล่าแป๊ะ มีไม่กี่คนที่รู้ว่าฮั้งทังพักอยู่ที่ใด แต่ด้วยฝีมือสะกดรอยของเม้งแซฮุ้นจึงไม่เป็นการยากที่จะรู้ ในระหว่างที่ทั้งคู่กำลังต่อสู้กันอย่างดุเดือดก็ถูกขัดจังหวะโดยกลุ่มอินทรียี่เหิน ๔ คน ซึ่งมุ่งหน้ามาเพื่อสังหารฮั้งทัง ในระหว่างที่ต่อสู้กันนั้นกลุ่มอินทรียี่เหินก็บอกกับฮั้งทังว่าลูกเสียงขวงเป็นผู้ชายฮั้งทังและเล่าแป๊ะแก่เจ้าหมื่นอินทรียี่ ฮั้งทังไม่สามารถสู้คนกลุ่มอินทรียี่เหินทั้ง ๔ ได้จึงเสียชีวิตลงในที่สุดแต่เม้งแซฮุ้นหนีเอาชีวิตรอดมาได้ด้วยความช่วยเหลือของเอี้ยบเซียง และกลุ่มอินทรียี่เหินจึงใจปลอยเม้งแซฮุ้นไปเพราะต้องการให้เม้งแซฮุ้นเอาความไปบอกกับเล่าแป๊ะว่าลูกเสียงขวงเป็นผู้ทรยศ และอาศัยฝีมือเล่าแป๊ะกำจัดสหายหลักของตัวเอง ซึ่งเม้งแซฮุ้นก็ทราบดีว่าทำไมกลุ่มอินทรียี่เหินถึงปลอยตนรอดมาได้

ทางด้านเล่าแป๊ะตอนนี้กำลังคุยกับบริวารนาม “เล็กบ่วงเทียน” เรื่องสงสัยว่าใครเป็นคนทรยศและกำลังสงสัยลูกเสียงขวง เล่าแป๊ะจึงส่งลูกเสียงขวงไปทำภารกิจเพื่อที่จะลงใจว่าเป็นคนทรยศหรือไม่สุดท้ายลูกเสียงขวงเป็นคนบริสุทธิ์ แต่คนที่ส่งข่าวของเล่าแป๊ะกลับเป็นภรรยาของลูกเสียงขวง ภรรยาของลูกเสียงขวงจึงจบชีวิตลง ในขณะที่ลูกเสียงขวงเกือบถูกสังหารโดยพรรคอินทรียี่เหินทั้ง ๔ คน ยังดีที่เล่าแป๊ะมาช่วยไว้ทัน และเล่าแป๊ะได้สังหารคนพรรคอินทรียี่เหินทั้ง ๔ คน สิบสองอินทรียี่เหินจึงเหลือเพียง ๘ คน เจ้าหมื่นอินทรียี่จึงเสียชีวิตมรณกรรมดีไปไม่น้อย เช่นเดียวกับเล่าแป๊ะที่ไม่เพียงแต่จะเสียชีวิตไปหลายคน แม้แต่ “เอ็กเซียมเล็ง” สหายของเล่าแป๊ะผู้อยู่ไกลจากเมือง ยังดีตัวออกห่างเล่าแป๊ะอีกด้วย

ทางด้านเม้งแซฮุ้นก็ได้พบกับสาวงามนาม “เซียวเตี้ยบ” หญิงสาวที่ไม่ว่าจะมีท่าทีคบอยู่กับชายคนใด ชายคนนั้นจะต้องจากเสียชีวิตลงโดยฝีมือของชายนิรนามคนหนึ่ง เม้งแซฮุ้นและเซียวเตี้ยบรักกัน พอเม้งแซฮุ้นได้ลิ้มรสถึงความรักจึงไม่ต้องการที่จะทำอาชีพเป็นมือสังหารอีกต่อไป เม้งแซฮุ้นจึงไตร่ตรองเรื่องการทดแทนบุญคุณก่อเล่าตัวและการสร้างครอบครัวใหม่ สุดท้ายเม้งแซฮุ้นเลือกที่จะออกไปสร้างครอบครัวใหม่ และได้นำทารกติดของเซียวเตี้ยบมาด้วย ซึ่งทารกคนนี้มีบิดาเป็นใครไม่มีใครทราบนอกจากเซียวเตี้ยบ แต่นางไม่ยอมบอกใครนอกจากบอกว่าเป็นชายนิรนามที่ตามรั้งความนางและผู้ชายที่เข้ามาในชีวิตนางต่างหายตัวไปอย่างลึกลับพอม่านไปไม่นาน ครอบครัวของเม้งแซฮุ้นนั้นเริ่มรู้สึกอึดอัดกับการที่ต้องอยู่ในกระต๊อบหลังเก่าๆ เม้งแซฮุ้นจึงตัดสินใจกลับไปทำภารกิจสังหารเล่าแป๊ะเพื่อที่จะได้นำเงินมาทำให้ครอบครัวสบาย

ต่อมาเม้งแซฮุ้นได้เข้าไปแฝงตัวเป็นสหายของเล่าแป๊ะเพื่อที่จะลอบสังหารเล่าแป๊ะได้ง่ายขึ้น เมื่อเล่าแป๊ะได้รู้จักเม้งแซฮุ้นเพียงวินาทีแรกถึงกับชมชอบในความสามรถ นอกจากมีวิทยายุทธ์ที่แข็งแกร่งเม้งแซฮุ้น

ยังฉลาดเป็นกรดอีกด้วย เม่งแซฮุ้นไม่เคยทราบและไม่สงสัยมาก่อนว่าผู้ใดคือผู้ที่ทรยศต่อเล่าเป๊าะและใครเป็นคนว่าจ้างกอเล่าตัวให้ส่งตนมาสังหารเล่าเป๊าะ ลูกเฮียงชวงกับเม่งแซฮุ้นเริ่มสนิทกันขึ้นเรื่อยๆ และในขณะนี้เม่งแซฮุ้นได้ทราบแล้วว่า เล็กบ่วงเทียนสหายของเล่าเป๊าะว่าจ้างให้ตนสังหารเล่าเป๊าะ เม่งแซฮุ้นจึงรู้สึกเศร้าเสียใจกับเล่าเป๊าะ เพราะเมื่อเม่งแซฮุ้นได้รู้จักกับเล่าเป๊าะจึงเกิดความรู้สึกศรัทธาต่อท่านผู้เฒ่าเป็นอย่างมากไม่คิดว่าจะต้องมามีสหายที่คิดคดทรยศต่อท่านเช่นเล็กบ่วงเทียน ส่วนเล็กบ่วงเทียนนั้นทราบแต่แรกแล้วว่าเม่งแซฮุ้นเป็นใคร จึงได้เร่งรัดให้เม่งแซฮุ้นเตรียมการปลิดชีวิตเล่าเป๊าะโดยเร็วและตกลงกันว่าจะสังหารเล่าเป๊าะในคืนนี้เลยโดยมีเล็กบ่วงเทียนคอยสนับสนุน

เอียบเซียงนั้นได้ทราบข่าวจากกอเล่าตัวว่า ตอนนี้เม่งแซฮุ้นได้มีภรรยาแล้วนั่นก็คือ เสี่ยวเตียบ หญิงสาวที่มันเคยหลงรักมาแต่ในอดีต หญิงสาวที่เป็นธิดาแท้ๆ ของเล่าเป๊าะด้วยความที่เป็นสหายและพี่ชายของเม่งแซฮุ้น จึงจำเป็นต้องรีบไปพบเม่งแซฮุ้นให้ได้ก่อนที่เม่งแซฮุ้นจะได้กระทำการผิดพลาดลงไป

เอียบเซียบได้เข้าพบกับเล่าเป๊าะและได้ยั่วโมโหเล่าเป๊าะที่เนรเทศธิดาออกมาและยังบอกว่าตนเองเป็นบุคคลที่หลงรักเสี่ยวเตียบมาตลอด จึงได้ต่อสู้ด้วยกระบวรท่าทั้งหมดที่ตนเองมีอยู่และได้เสียชีวิตต่อหน้าเม่งแซฮุ้น

เม่งแซฮุ้นเศร้าเสียใจเป็นอย่างมาก และรู้ถึงเจตนาของเอียบเซียงที่ยอมแลกชีวิตตนเองให้กับเม่งแซฮุ้น เพื่อจะได้เดินตามทางที่ถูกต้อง เม่งแซฮุ้นจึงได้ทราบว่าเล่าเป๊าะนั้นคือบิดาของเสี่ยวเตียบและเสี่ยวเตียบยังเป็นหญิงสาวที่เอียบเซียงหลงรักอีกด้วย นอกจากนั้นแผนลอบสังหารเล่าเป๊าะที่วางไว้แต่แรกจะไม่ใช่ผล ผู้ที่จัดฉากทั้งหมดคือเล็กบ่วงเทียนหวังจะใช้เม่งแซฮุ้นเป็นเหยื่อเพื่อให้เล่าเป๊าะสังหารและเล็กบ่วงเทียนค่อยเข้าสังหารเล่าเป๊าะและโยนความผิดให้แก่เม่งแซฮุ้น เม่งแซฮุ้นไม่ยอมให้มีใครมาหยามเกียรติของตนเช่นนี้และเป็นไปได้แน่นอนที่จะสังหารบิดาของภรรยาของตน จึงได้เข้าพบกับเล่าเป๊าะและได้อธิบายทุกอย่าง เล่าเป๊าะนอกจากจะไม่เอาความเม่งแซฮุ้นแล้ว ยังปล่อยเม่งแซฮุ้นกลับไปดูแลธิดาของตนให้ดีและสั่งเสียว่า เมื่อเม่งแซฮุ้นและเสี่ยวเตียบมีบุตรเมื่อไหร่จงนำมาพบตนด้วยเม่งแซฮุ้นจึงมีความรู้สึกศรัทธาต่อท่านผู้เฒ่ามากขึ้นไปอีก เล่าเป๊าะได้ทราบว่าเล็กบ่วงเทียนคือคนทรยศแต่เล็กบ่วงเทียนได้เสียชีวิตลงแล้วก่อนตนมาถึง เล่าเป๊าะนั้นเชื่อว่าผู้สมรู้ร่วมคิดอีก ด้านเม่งแซฮุ้นได้นำความไปบอกต่อเสี่ยวเตียบ เมื่อเสี่ยวเตียบได้ทราบข่าวคราวของเล่าเป๊าะยิ่งปราบปลื้มปิติ เม่งแซฮุ้นและเสี่ยวเตียบได้ออกเดินทางไปยังสถานที่ห่างไกลที่ไม่มีใครสามารถรบกวนพวกเขาได้

ผ่านไป ๑ ปี สงครามระหว่างเจ้าหมื่นอินทรีและเล่าเป๊าะได้เริ่มระอุขึ้นอีกครั้ง บุคคลที่มีความสัมพันธ์กับเล่าเป๊าะในวงการนักเลงแทบหมดสิ้นในเงื้อมมือของพรรคสิงฮงอินทรีเหิน กิจการงานของเล่าเป๊าะบู้ล้ม

ถูกพรรคสองสอบบินทรีย์เห็นยึดครองจนเกือบหมด เล่าแป๊ะนั้นแทบจะแปรเปลี่ยนเป็นคนหูหนวกตาบอด เจ้าหมื่นอินทรีย์ได้ส่งจดหมายทำประลองมา ๑๒ ฉบับ เดือนละ ๑ ฉบับ ข้อความในจดหมายนั้นดูเดือดร้อนแรงมากขึ้นทุกๆ ฉบับ แต่เล่าแป๊ะหาสนใจไม่ จนตอนนี้เล่าแป๊ะได้เตรียมการเอาคืนเจ้าหมื่นอินทรีย์ไว้เรียบร้อยแล้ว เล่าแป๊ะได้บอกแผนการและความลับต่างๆของเล่าแป๊ะ เพื่อที่จะตอบโต้เจ้าหมื่นอินทรีย์ โดยเล่าแป๊ะจะบุกไปที่ป้อมอินทรีย์เห็น พร้อมกับกลุ่มบริวาร ๗๐ คน ป้อมอินทรีย์เห็นคือสถานที่ที่พรรคสิบสองอินทรีย์เห็นนั้นอาศัยอยู่ แต่เล่าแป๊ะนั้นไม่ต้องการให้ลูกเสียงชวงไปกับตน จะให้ลูกเสียงชวงประจำการอยู่ที่อุทยานของเล่าแป๊ะ แต่ลูกเสียงชวงนั้นไม่ต้องการอยู่ที่นี้ แต่หากพร้อมไปสู้รบกับเล่าแป๊ะและยอมตายเพื่อเล่าแป๊ะ เล่าแป๊ะนอกจากจะให้ลูกเสียงชวงประจำอยู่ที่อุทยานแล้ว ยังมอบหลักทรัพย์ให้ลูกเสียงชวงดูแลต่อเพราะเตรียมการไว้หากเล่าแป๊ะไม่กลับมาเล่าแป๊ะยอมต้องการให้ลูกเสียงชวงสหายที่เป็นเสมือนบุตรแท้ๆ ของตนดูแลกิจการต่อ เล่าแป๊ะเพียงบอกต่อลูกเสียงชวงว่าต้องการคนเจ็ดสิบคนเพื่อบุกไปยังป้อมอินทรีย์เห็น และให้รายชื่อแก่ลูกเสียงชวงเพื่อไปประดมพลมา

เล่าแป๊ะได้สั่งเสียว่าหากตนไม่ได้กลับมา ให้แบ่งทรัพย์สินไปตามรายชื่อคนที่เล่าแป๊ะเขียนขึ้น คนพวกนี้ถือเป็นสหายและติดตามเล่าแป๊ะมานาน ตนไม่ต้องการให้คนพวกนี้มีชีวิตที่ลำบากซึ่งรวมถึงลูกเสียงชวง แต่ลูกเสียงชวงปฏิเสธที่จะรับ เล่าแป๊ะจึงอธิบายว่าถ้าเล่าแป๊ะไม่ได้กลับมาลูกเสียงชวงจำเป็นต้องพลิกกิจการของเล่าแป๊ะให้เติบโตขึ้นและต้องการให้ลูกเสียงชวงแก้แค้นให้ตนด้วย ลูกเสียงชวงจึงยอมรับทรัพย์สิน เล่าแป๊ะได้สั่งเสียให้ลูกเสียงชวงสืบหาบิดาของทารกเซียวเตียบและให้สังหารชายนิรนามผู้นั้น

ลูกเสียงชวงได้เสาะหาสตรีที่ดีที่สุดจากพนาสำราญมามอบแก่เล่าแป๊ะ นางแซ่กอ นามหงษ์หงษ์ เป็นธิดาบุญธรรมของกอเล่าตัวอายุเพียง ๑๗ ปียังไม่เคยผ่านบุรุษเพศมา ในระหว่างที่เล่าแป๊ะและหงษ์หงษ์กำลังร่วมรักกันนั้น ลูกเสียงชวงได้ฟังประตูเข้ามาและใช้อาวุธลับจัดการไปที่กระดูกสันหลังของเล่าแป๊ะ

ทางด้านเม่งแซฮุ้นนั้นได้เห็นกริยาของเสียวเตียบยามเมื่อพูดถึงลูกเสียงชวงจึงได้ความว่า ลูกเสียงชวงคือสหายที่ทรยศต่อเล่าแป๊ะและเป็นบิดาของทารกเซียวเตียบ เม่งแซฮุ้นเพียงไม่เข้าใจว่าทำไมเสียวเตียบถึงไม่ยอมแก้บิดาว่าใครเป็นบิดาของทารก เสียวเตียบจึงอธิบายว่าหากตนบอกเล่าแป๊ะออกไปลูกเสียงชวงจะสังหารนางและหักหลังเล่าแป๊ะโดยเอาความของเล่าแป๊ะไปบอกแต่ฝ่ายตรงข้าม แต่หากไม่บอกเล่าแป๊ะ ลูกเสียงชวงจะเป็นสหายที่ซื่อสัตย์ของเล่าแป๊ะตลอดไป เม่งแซฮุ้นจึงลาเซียวเตียบเพื่อไปช่วยเล่าแป๊ะในทันที

ทางด้านลูกเสียงชวงเมื่อใช้กระบวนท่าเข็มเจ็ดดาวต่อเล่าแป๊ะแล้ว จึงได้เผยเจตนาตนเองออกมาทั้งหมด เนื่องจากลูกเสียงชวงไม่ได้กลัวเล่าแป๊ะอีกแล้วเพราะเข็มเจ็ดดาวนั้นไม่นานผู้ที่โดนจะต้องเสียชีวิต การตายของขุนเกี่ยมบุตรชายแท้ๆ ของเล่าแป๊ะ การตายของฮั่งทัง การตายของเล็กบ่วงเทียน แม้กระทั่งให้ภรรยา

ของตนเป็นแพะรับบาปเพื่อซื้อใจเล่าแป๊ะไม่ให้สงสัยตน ล้วนเป็นฝีมือของตนทั้งสิ้น เล่าแป๊ะได้ใช้ประตูกลไกลลับหายไปจากเตียงในขณะที่ลูกเฮียงซวงไม่ทันรู้ตัวแต่ลูกเฮียงซวงกลับไม่ตามไปเพราะในอุโมงค์นั้นมีมดมาก เล่าแป๊ะและหงษ์หงษ์จึงหายไป ในอุโมงค์สุดทางของอุโมงค์ซึ่งมีแม่น้ำและมีเรือซึ่งพาเล่าแป๊ะหลบหนีไปแล้ว

ต่อมาลูกเฮียงซวงจึงวางยาพิษให้ ๕๙ คนที่เตรียมพร้อมจะไปสู้รบพร้อมเล่าแป๊ะที่ป้อมอินทรียี่เหิน ส่วนอีก ๑๑ คนนั้นได้เดินทางล่วงหน้าไปก่อนแล้วจึงไม่โดนยาพิษที่ลูกเฮียงซวงได้ผสมไว้ ลูกเฮียงซวงได้ไปพักที่โรงเตี๊ยมแห่งหนึ่งเจ้าของโรงเตี๊ยมแห่งนี้ก็คือ “แเฮ้เซ็ง” สหายของลูกเฮียงซวงที่เติบโตมาด้วยกัน แเฮ้เซ็งนั้นได้นับถือลูกเฮียงซวงดุจเทพเจ้า เพราะหากปราศจากลูกเฮียงซวง แเฮ้เซ็งคงไม่สามารถดำเนินชีวิตมาจนถึงปานนี้ โรงเตี๊ยมนี้ก็เป็นพระคุณของลูกเฮียงซวง ลูกเฮียงซวงนั้นได้นัดคนผู้หนึ่งเพื่อมาตระเตรียมการต่างๆ นั่นก็คือ “ตู้เซี่ย” หนึ่งในพรรคสิบสองอินทรียี่เหิน และเป็นหนึ่งในสี่ผู้ที่สังหารฮั้งทัง ตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมาที่เจ้าหมื่นอินทรียี่รุกคืบต่อกิจการของเล่าแป๊ะอย่างมากเพราะฝีมือของทั้งสองคนนี้ ตู้เซี่ยนั้นมีแผนการไม่ต่างจากลูกเฮียงซวง คือทรยศต่อเจ้าหมื่นอินทรียี่เช่นกัน อีก ๓ วันจะเป็นวันที่เล่าแป๊ะบุกจู่โจมป้อมอินทรียี่เหิน

ลูกเฮียงซวงได้หารือกับกอเล่าตัวเรื่องของเล่าแป๊ะ กอเล่าตัวที่ขอมร่วมมือกับลูกเฮียงซวงนั้นเพราะว่า โฉนดที่ดินของพนาสำราญนั้นเป็นของเล่าแป๊ะจึงต้องการที่จะครอบครองหลังจากเล่าแป๊ะสิ้นชีวิตลง กอเล่าตัวขอมแม้กระทั่งเสียเม่งแซ่ฮุ้น และหงษ์หงษ์เพื่อให้ได้โฉนด ลูกเฮียงซวงจึงให้กอเล่าตัวไปคุยกับเม่งแซ่ฮุ้นเพราะมีเพียงเม่งแซ่ฮุ้นเท่านั้นที่รู้ที่ซ่อนของเล่าแป๊ะ

ทางด้านเล่าแป๊ะนั้นได้มาถึงยังจุดหมายจากการช่วยเหลือของ “ซุนก๊อ” สหายที่จงรักภักดีต่อเล่าแป๊ะ ที่ขอมอยู่ในอุโมงค์ใต้ดินมาเป็นเวลานาน ๑๓ ปีเพื่อรอคอยทำภารกิจสุดท้ายของเล่าแป๊ะ อุโมงค์นั้นมีมดสนิท คนที่อยู่ใต้นุโมงค์มา ๑๓ ปี ดวงตายุบมอดไม่เห็น ซุนก๊อเมื่อพาเล่าแป๊ะมาถึงที่หมายจึงส่งเล่าแป๊ะมอบต่อ “เบ๊บึงตง” ผู้ที่เป็นสหายของเล่าแป๊ะ บ้านของเบ๊บึงตงนั้นเป็นปลายทางของแม่น้ำสายนี้ บ้านถูกสร้างขึ้นที่นี่และเบ๊บึงตงอาศัยอยู่ที่นี่เพื่อรองรับแผนอันไม่คาดฝันนั่นเอง เบ๊บึงตงและซุนก๊อได้ทำกระทำตามภารกิจที่เล่าแป๊ะวางไว้เมื่อ ๑๐ ปีก่อนอย่างไรก็ดี ซุนก๊อนั้นได้ขับรถม้าออกไปจากเมือง ส่วนเบ๊บึงตงพาเล่าแป๊ะและหงษ์หงษ์ไปยังห้องลับใต้บ่อน้ำเบ๊บึงตงจึงวางยาพิษสังหารตนเองและครอบครัว เพราะถ้าชีนมีชีวิตรอดต่อไปจะเป็นภัยต่อสหายผู้มีพระคุณอย่างเล่าแป๊ะ ทางด้านซุนก๊อนั้นได้ทำลายหลักฐาน รถม้า และตนเองจมสู่ใต้ทะเลสาบที่ห่างออกไปจากเมือง สหายทั้งสองของเล่าแป๊ะนั้นยอมตายหลังจากภารกิจของตนบรรลุเป้าหมายเพื่อความปลอดภัยของเล่าแป๊ะ

เล่าแป๊ะและหงษ์หงษ์นั้นได้ใช้ชีวิตอยู่ในห้องลับใต้บ่อน้ำ เล่าแป๊ะและหงษ์หงษ์จึงเกิดความรักต่อกัน เล่าแป๊ะจึงบอกแก่หงษ์หงษ์ว่าตนนั้นได้เตรียมแผนล่วงหน้าไว้ที่ป้อมอินทรียี่เหินคือ ให้กลุ่มพยัคฆ์ได้ลอบตีป้อม

อินทรีเห็น เล่าแป๊ะรู้สึกสงสารถึงบุรุษหนุ่มเหล่านั้นจะต้องมาตายที่ป้อมอินทรีเห็นเพราะเล่าแป๊ะไม่ได้นำกำลังไปช่วยเหลือ หงษ์หงษ์จึงอาสาความไปบอกต่อหน่วยแพทย์เพื่อให้ยกเลิกการโจมตีและมาช่วยเล่าแป๊ะ ไม่ว่าจะหงษ์หงษ์จะไว้ใจได้หรือไม่แต่ก็ต้องยอมปล่อยให้นางไปเพราะตอนนี้มีนางคนเดียวที่เชื่อใจได้

หงษ์หงษ์พอขึ้นมาจากบ่อน้ำได้จึงหัวเราะที่ไม่มีใครโกหกเล่าแป๊ะได้แต่นางสามารถและจะเอาที่ซ่อนของเล่าแป๊ะไปบอกต่อลูกเสียงขวง แต่คนที่มาเจอก็คือเม่งแซฮุ้น หงษ์หงษ์และเม่งแซฮุ้นเคยเจอกันที่พนาสำราญ หงษ์หงษ์จึงกลัวเม่งแซฮุ้นจะสังหารนางจึงยอมพาเม่งแซฮุ้นไปพบกับเล่าแป๊ะ พอเม่งแซฮุ้นได้พบกับเล่าแป๊ะก็อดปิดเป็นไม่ได้ ทางด้านเล่าแป๊ะก็แทบจะน้ำตาซึมจากเบา ทั้งสองดีใจมากๆ ที่ได้พบหน้ากันอีกครั้งแต่ก็ไม่ได้แสดงออกอะไร หลังจากนั้นหงษ์หงษ์จึงกลับไปอย่างไรสาเหตุ เล่าแป๊ะทราบว่ามีเม่งแซฮุ้นไม่ไว้ใจต่อนางผู้ซึ่งสังกัดคุณนาง แต่พอหงษ์หงษ์ตื่นขึ้นนั้นพบว่าเม่งแซฮุ้นไม่อยู่แล้ว หงษ์หงษ์จึงขึ้นจากบ่อน้ำหมายที่จะทำภารกิจต่อให้สำเร็จ

ในขณะที่เม่งแซฮุ้นนั้นกำลังรีบรุดไปยังป้อมอินทรีเห็นเพื่อแจ้งเตือนแก่หน่วยแพทย์ก็ได้พบกับ “เจี้ยคั้ง” หนึ่งในสี่มือสังหารของกอล่าตัว ผู้เปรียบเสมือนพี่น้องแท้ๆ ของเม่งแซฮุ้น เจี้ยคั้งได้มาตามเม่งแซฮุ้นเพื่อกลับไปหากอล่าตัว เพราะขณะนี้กอล่าตัวป่วยหนัก เม่งแซฮุ้นสับสนระหว่างภารกิจที่เล่าแป๊ะมอบให้กับหน้าที่ที่ต้องกลับไปหากอล่าตัวผู้มีพระคุณ ในที่สุดเม่งแซฮุ้นก็ตามเจี้ยคั้งไปพบกับกอล่าตัว กอล่าตัวนั้นได้ถามถึงที่แอบซ่อนของเล่าแป๊ะ เม่งแซฮุ้นจึงพยายามที่จะขอไปทำภารกิจก่อน โดยที่เม่งแซฮุ้นนั้นไม่ยอมแพ่งพรายความลับของเล่าแป๊ะ แต่ก็จะรู้ว่าลูกเสียงขวงและพวกได้มาล้อมก็สายเกินไป ลูกเสียงขวงได้นำเสี้ยวเทียบภรรยาของเม่งแซฮุ้นมาเป็นตัวประกันเพื่อให้เม่งแซฮุ้นได้บอกที่ซ่อนของเล่าแป๊ะ แต่เม่งแซฮุ้นและเสี้ยวเทียบได้รอดเงื้อมมือของลูกเสียงขวงมาได้ด้วยความช่วยเหลือของเจี้ยคั้ง เม่งแซฮุ้นได้ทราบว่ากอล่าตัวกับลูกเสียงขวงเป็นพวกเดียวกันก็รู้สึกเสียใจเป็นอย่างมาก ในระหว่างทางหลบหนี เม่งแซฮุ้นได้เห็นหงษ์หงษ์กำลังมุ่งหน้าไปทางอุทยานดอกไม้ของเล่าแป๊ะเพื่อไปบอกลูกเสียงขวงเกี่ยวกับที่ซ่อนของเล่าแป๊ะ เม่งแซฮุ้นจึงให้เจี้ยคั้งดูแลเสี้ยวเทียบและพาไปหลบซ่อนในที่ปลอดภัย เม่งแซฮุ้นตามหงษ์หงษ์ไปไม่ทันเพราะได้รับบาดเจ็บ เม่งแซฮุ้นยังโดนลูกเสียงขวงจับตัวไป และลูกเสียงขวงก็ทราบที่ซ่อนของเล่าแป๊ะแล้ว เม่งแซฮุ้นทราบว่าลูกเสียงขวงไม่กล้าลงไปบ่อน้ำเพื่อสังหารเล่าแป๊ะแน่นอน เม่งแซฮุ้นจึงอาสาลงไปสังหารเล่าแป๊ะเอง แต่มีข้อแลกเปลี่ยนคือ การสังหารหงษ์หงษ์เพื่อล้างแค้นให้เล่าแป๊ะ ลูกเสียงขวงก็ยกหงษ์หงษ์ให้กับเม่งแซฮุ้น หงษ์หงษ์แค้นต่อลูกเสียงขวงเป็นอย่างมากแต่ก็ทำอะไรไม่ได้ แต่เม่งแซฮุ้นกลับไม่สังหารนาง ลูกเสียงขวงจึงส่งนางไปหาตู้เตี้ย เม่งแซฮุ้นจึงทราบว่า ลูกเสียงขวงและตู้เตี้ยนั้นวางแผนให้เล่าแป๊ะและเจ้าหมื่นอินทรีเปิดศึกกันทั้งสองจะได้มีโอกาสทรยศเพื่อจะได้ครอบครองทรัพย์สิน

เม่งแซฮุ้น และลูกเฮียงชวง ได้มาถึงหน้าบ่อน้ำที่เล่าเป๊ะหลบอยู่ข้างใต้ ลูกเฮียงชวงสั่งว่าก่อนเม่งแซฮุ้นขึ้นพันบ่อน้ำมาให้โยนศิระชะของเล่าเป๊ะขึ้นมาก่อนแล้วค่อยขึ้นมา เม่งแซฮุ้นทราบดีว่าไม่ว่ายังไงลูกเฮียงชวงก็คิดจะสังหารทั้งเล่าเป๊ะและเม่งแซฮุ้นอยู่แล้ว เม่งแซฮุ้นได้กระโดดลงไปใบบ่อน้ำจริงๆ แล้วคิดว่าจะมาเตือนเล่าเป๊ะเชื่อว่าเล่าเป๊ะต้องมีแผนซ่อนไว้และมีทางหลบหนีออกจากบ่อน้ำแน่นอนพอเม่งแซฮุ้นลงมาถึงห้องลับนั้นกลับไม่เจอเล่าเป๊ะ เม่งแซฮุ้นจึงหาทางหนีออกจากห้องลับนั้น ทางด้านลูกเฮียงชวงพอผ่านเวลาไปซักรักไม่เจอใครขึ้นมาจึงสั่งบริวารทั้งหลายถมทั้งหินดินทรายกลบปากบ่อน้ำเพราะต้องการให้เป็นหลุมศพของเล่าเป๊ะและเม่งแซฮุ้น ทันใดนั้นลูกน้องของลูกเฮียงชวงได้ส่งจดหมายมาหาลูกเฮียงชวง ภายในจดหมายไม่มีอะไรนอกจากเข็มเจ็ดดาวซึ่งเป็นอาวุธลับของลูกเฮียงชวง ซึ่งตามจริงแล้วมันควรติดอยู่ที่หลังของเล่าเป๊ะลูกเฮียงชวงจึงสั่งบริวารลงไปตรวจเช็คเพราะต้องการจะไปดูกับตาว่าทั้งเม่งแซฮุ้นและเล่าเป๊ะได้ตายในบ่อแล้ว

ด้านเม่งแซฮุ้นที่กำลังจะขาดหายใจตายอยู่ในห้องลับรู้สึกได้รับถึงอากาศที่มีคนเปิดปากบ่อน้ำและคนที่โผล่หน้ามาพอเห็นเม่งแซฮุ้นก็ตกใจ และได้ตะโกนกลับไปหาลูกเฮียงชวงว่า ตนอยู่ข้างล่างคนเดียว เม่งแซฮุ้นถึงกับอดหัวเราะไม่ได้ที่ลูกเฮียงชวงชี้ขี้ลาดถึงขนาดไม่กล้าลงมาเอง แต่เมื่อลูกเฮียงชวงได้ลงมาใบบ่อลูกเฮียงชวงพยายามยั่วยุให้เม่งแซฮุ้นแค้นเล่าเป๊ะที่หลอกให้เม่งแซฮุ้นลงมาแล้วไม่เจอใคร แต่เม่งแซฮุ้นเคารพท่านผู้เฒ่าและคิดว่าท่านผู้เฒ่ามีเหตุผลที่这么做 เม่งแซฮุ้นยอมเป็นหมากในเกมของเล่าเป๊ะและตายเพื่อเล่าเป๊ะได้ เม่งแซฮุ้นพอได้โอกาสที่ลูกเฮียงชวงลงมาจึงกล่าวว่าจะไม่ให้ลูกเฮียงชวงขึ้นไปข้างบนได้อีก แม้ตนเองจะต้องตาย ทั้งสองคนสู้กันอยู่ไม่นาน ลูกเฮียงชวงทราบดีว่าขึ้นอยู่ผู้ต่อไปตนต้องตายแน่ๆ ผิดกับเม่งแซฮุ้นที่ยอมตายอยู่ที่นี้ขอเพียงลูกเฮียงชวงไม่สามารถขึ้นไปได้ ในขณะที่นั้นมีคนโผล่มาอีกคนหนึ่งนั่นก็คือเอ็กเซียมเล้ง ผู้ที่ตีตัวออกห่างจากเล่าเป๊ะตั้งแต่แรกๆ เอ็กเซียมเล้งทราบเรื่องทุกอย่างและได้บอกกับทั้งคู่ว่า ที่กลับมาที่นี้เพราะไม่มีเงินในการดูแลครอบครัวจึงกลับมาเพื่อที่จะรับจ้างสังหารเพียงแต่ใครจะให้มากกว่าเท่านั้นเอง ลูกเฮียงชวงยอมให้เงินเอ็กเซียมเล้งมากกว่าแต่เม่งแซฮุ้นก็มีคำพูดที่ให้เอ็กเซียมเล้งเขวไปเขวมา ไม่สังหารใครซักคน ในขณะที่เอ็กเซียมเล้งเลือกที่จะสังหารลูกเฮียงชวงนั้น ลูกเฮียงชวงได้ว่ายน้ำหนีขึ้นไป แต่เม่งแซฮุ้นยังตามมาติดๆ พอลูกเฮียงชวงขึ้นที่พื้นดินจึงสั่งให้บริวารทั้งหลายจัดการเอ็กเซียมเล้งและเม่งแซฮุ้นแต่บริวารของลูกเฮียงชวงนั้นได้ถูกโยนมาที่ละคน แบบร่างที่ไร้วิญญาณ ทันใดนั้นเล่าเป๊ะก็ปรากฏกายขึ้น เม่งแซฮุ้นพอได้เห็นพ่อตาของตนยังมีชีวิตน้ำตาของเม่งแซฮุ้นไหลออกมาด้วยความดีใจ ลูกเฮียงชวงเข้าใจทุกอย่างแล้ว มีแต่เม่งแซฮุ้นยังไม่เข้าใจ เอ็กเซียมเล้งจึงตบไหล่เม่งแซฮุ้นละอธิบายว่าเอ็กเซียมเล้งไม่เคยตีตัวออกห่างเล่าเป๊ะเลย เอ็กเซียมเล้งนั้นเป็นหัวหน้า และผู้ฝึกของหน่วยพยัคฆ์ตามคำสั่งของเล่าเป๊ะและพอทราบว่าเมื่อถึงวันนัดที่จะบุกป้อมอินทรีเหิน กำลังพลของเล่าเป๊ะกลับไม่ได้มา เอ็กเซียมเล้งและหน่วยพยัคฆ์นั้นจึงได้รับรู้ความที่เมื่องใหญ่ เล่าเป๊ะวางแผนรอให้ลูกเฮียงชวงลงไปใบบ่อน้ำจึงดำเนินการกำจัดบริวารของลูกเฮียงชวง เพราะเมื่อลูก

เสียงซวงเห็นเข็มเจ็ดดาวก็ยอมอมยากลงไปดูได้บ่อน้ำด้วยตนเอง แผนของเล่าเป๊ะได้เปรียบในเชิงกำลังขวัญ ผู้คน สถานภาพ ภูมิประเทศ แม้แต่เม่งแซฮุ้นยังกล่าวชมว่าเป็นแผนที่ไร้ที่ติ แต่เล่าเป๊ะคำนวณผิดไปอย่างหนึ่ง คือ เล่าเป๊ะไม่อาจคิดว่าเม่งแซฮุ้นจะลงไปบ่อเพื่อช่วยตนหรือยอมตายไปพร้อมกับตน ที่เล่าเป๊ะสั่งให้ เอ็กเซียมลั่งลงไปนั้นเพราะเล่าเป๊ะทราบว่าเม่งแซฮุ้นไม่ยอมให้ลูกเสียงซวงขึ้นมาจากบ่อน้ำได้แน่ เล่าเป๊ะไม่ต้องการให้ลูกเสียงซวงตาย ยิ่งเป็นบุตรเขยของท่านยิ่งตายไม่ได้ เล่าเป๊ะได้ฟังเอ็กเซียมลั่งชี้แจงกับเม่งแซฮุ้น จึงกล่าวว่า เม่งแซฮุ้นมิใช่แค่สหายของตนแต่ยังเป็นลูกชายของตน เม่งแซฮุ้นถึงกับร้องไห้ออกมา ในขณะที่ยังมีอีกคนที่ร้องไห้หนักกว่านั่งทรุดอยู่กับพื้นรอความตายนั่นก็คือ ลูกเสียงซวง แต่ทุกๆ คนกลับเดินออกจากที่ตรงนั้นไม่มีใครสนใจลูกเสียงซวงสักคน ลูกเสียงซวงอับอายเป็นอย่างมาก

ลูกเสียงซวงไม่มีแม้กระทั่งสหายสักคน กอเล่าตัวก็หนีออกไปนานแล้ว ลูกเสียงซวงจึงนึกถึงมิตรสหายเก่าแก่นั้นก็คือแอสเซ็ง ลูกเสียงซวงไปถึงโรงเตี๊ยมและกล่าวต่อแอสเซ็งว่าจะแก้แค้นเล่าเป๊ะให้ได้ ทันใดนั้น ลูกเสียงซวงเหมือนจะขาดอากาศหายใจเพราะว่าในสุรานั้นมีพิษ ก่อนตายลูกเสียงซวงได้เข้าไปหาแอสเซ็งหมายจะทำร้ายและต้องการคำตอบเพราะเหตุใดแอสเซ็งถึงทำแบบนี้ แอสเซ็งก็ได้กล่าวว่าเล่าเป๊ะต้องการให้ตนทำเยี่ยงนี้แล้วชีวิตจะสุขสบายขึ้นและกล่าวว่าการทรยศหักหลังสหายนั้นตนได้ร่ำเรียนมาจากลูกเสียงซวง ไฉนตนจะทำได้ ลูกเสียงซวงกำลังจะปีบคอแอสเซ็งแต่ก็ขาดใจตายเสียก่อน เป็นการรูดसानของจอมอำมหิตแห่งยุคโดยน้ำมือของสหายที่คบกันมาแต่เด็ก

เม่งแซฮุ้นอดถามต่อเล่าเป๊ะไม่ได้ว่าเล่าเป๊ะจำทำเยี่ยงไรต่อกอเล่าตัว เล่าเป๊ะให้โอกาสกอเล่าตัวและยังมอบโฉนดที่ดินให้อีกด้วยเพื่อให้ตั้งตัวใหม่ คนในกลุ่มพยัคฆ์ได้นำข่าวมาแจ้งต่อเล่าเป๊ะว่า เจ้าหมื่นอินทรีย์ยังไม่ตายแต่คนที่ตายนั่นก็คือตู้เซี่ยที่ประเมินเจ้าหมื่นอินทรีย์ต่ำเกินไป

ทางด้านกอเล่าตัวนั้น แม้จะได้โฉนดที่ดินและเหมือนได้ชีวิตกลับมาอย่างน่าเหลือเชื่อ แต่กลับไม่มีความสุขแม้แต่น้อย เพราะเหล่ามือสังหารได้จากไปหมด เอี้ยบเซียง เม่งแซฮุ้น เสี่ยวฮ้อ และเจี้ยคังนั้น ไม่มีวันกลับมาหากอเล่าตัวอีก คิดได้ดังนั้นจึงพยายามดื่มสุราเพื่อฆ่าตัวตาย หลังจากที่เจี้ยคังนำเสี่ยวเตี๊ยมไปส่งคืนต่อเม่งแซฮุ้นแล้วจึงรีบรุดมาหากอเล่าตัวแต่ก็ไม่ทันการเสียแล้ว กอเล่าตัวได้จากไปแล้วเจี้ยคังจึงเศร้าเสียใจเป็นอย่างมากที่ได้เสียผู้มีพระคุณไปตลอดกาล

ทางด้านเม่งแซฮุ้นเมื่อกลับไปพบกับเสี่ยวเตี๊ยม ทั้งคู่ก็ใช้ชีวิตด้วยกันอย่างมีความสุข

ผลการศึกษา

การวิเคราะห์ตัวละครเอกวรรณกรรมแปลจีน เรื่อง ดาวตก ผีเสื้อ กระบี่: เม่งเซฮุ้น

๑. ความเป็นมา

เม่งเซฮุ้นนั้นเป็นมือสังหารที่มีฝีมือจากเป็นอันดับต้นๆ ในบู๊ลิ้ม มีความชำนาญในการลอบสังหาร และมีวิทายุทธ์ที่เก่งกาจเป็นอย่างมาก แต่อันที่จริงแล้ว เม่งเซฮุ้นไม่ต้องการสังหารผู้คน ทุกๆ ครั้งหลังจากที่เม่งเซฮุ้นได้ปลิดชีวิตผู้ใดแล้วจะรีบกลับมาที่พักอาศัยชั่วคราวของตนเอง ซ่อนตัวอยู่ในมุมห้อง อีกทั้งยังอาเจียนและหลังน้ำตาออกมา ก่อนที่เม่งเซฮุ้นนั้นจะลงมือสังหารคนเขาจะต้องบังคับจิตใจตนเองให้เยือกเย็น และหลังจากที่ต้องอดกลั้นต่อการกระทำของตนเองเม่งเซฮุ้นจะดื่มสุรา เล่นการพนัน เทียวหานางบำเรอเพื่อลืมเรื่องการฆ่าคนไปให้หมดแต่กระนั้น เม่งเซฮุ้นไม่สามารถลืมการฆ่าคนได้อย่างหมดสิ้นจึงได้แต่ดื่มสุราเล่นการพนันต่อไปจนกว่าจะได้รับภารกิจต่อไปในขณะที่ในจิตใจนั้นเฝ้ารอว่าสักวันจะสามารถหยุดทำในสิ่งที่ตนไม่ยอมทำได้

สาเหตุที่เม่งเซฮุ้นจำเป็นต้องเป็นมือสังหารเพราะบุคคลเพียงคนเดียวคือกอล่าตัว กอล่าตัวเป็นคนที่เก็บเม่งเซฮุ้นมาเลี้ยงดูตั้งแต่ยังเยาว์วัย ในตอนนั้นเม่งเซฮุ้นได้รับรู้ความรู้สึกถึงความตายอยู่ตรงหน้าเพราะไม่มีอาหารประทังชีวิตเป็นเวลาหลายวันแต่เม่งเซฮุ้นรอดตายเพราะกอล่าตัวได้หยิบยื่นหมั่นโถวที่เย็นและจืดชืดให้กับเม่งเซฮุ้น เขาจึงตอบแทนพระคุณกอล่าตัวโดยการเป็นมือสังหารของกอล่าตัว แต่ตอนนี้กอล่าตัวไม่ได้ให้หมั่นโถวเม่งเซฮุ้นแล้วแต่เป็นทั้งเงินและทองคำแท่งที่เม่งเซฮุ้นต้องการมากน้อยเท่าไรเม่งเซฮุ้นก็จะได้รับอย่างแน่นอนเม่งเซฮุ้นไม่มีวันลืมรสชาติของหมั่นโถวที่ผสมกับน้ำตาของตนเองตอนกลืนลงคอในวันนั้นได้เลย เม่งเซฮุ้นจึงจำเป็นต้องทำงานรับใช้กอล่าตัวไม่ว่าจะส่งให้ไปสังหารใครก็ตาม ซึ่งเม่งเซฮุ้นก็ไม่เคยทำผิดพลาดแม้แต่ครั้งเดียว

เม่งเซฮุ้นนั้นไม่สามารถสนิทกับใครและมีอาจให้ใครล่วงรู้จักตนเอง ไม่มีทั้งชื่อทั้งแซ่ เพราะวากอล่าตัวนั้นไม่ต้องการให้ชาวบู๊ลิ้มล่วงรู้ว่ามีบุคคลเช่นเม่งเซฮุ้นดำรงอยู่ เพราะเม่งเซฮุ้นนั้นคือมือเพชรฆาต มีชีวิตอยู่เพื่อฆ่าคนแล้วก็ต้องจบชีวิตโดยการถูกผู้อื่นฆ่าในสักวัน จึงเป็นการดีที่เม่งเซฮุ้นไม่รู้จักรใคร ไม่มีสหาย เพราะชีวิตของเขานั้นเปรียบเสมือนได้ขายให้กอล่าตัวเพื่อแลกกับหมั่นโถวชิ้นนั้นไปแล้ว

เม่งเซฮุ้นถูกเลี้ยงมาโดยกอล่าตัวพร้อมกับเด็กกำพร้าอีก 3 คน ได้แก่ เคียบเซียง เจียะคั้ง และเสี่ยวฮ้อ ทั้ง 4 คนถูกเลี้ยงจนเติบโตใหญ่มาด้วยกัน ส่วนมากภารกิจหลักที่กอล่าตัวมอบให้ คือ ให้เคียบเซียงพี่ใหญ่ได้กระทำภารกิจ จนเมื่อเคียบเซียงได้พลาดท่าต่อศัตรู ทำให้เขาไม่สามารถเป็นมือสังหารได้อีกหลังจากนั้นกอล่า

ตัวนั้นจึงมอบหมายภารกิจสำคัญต่างๆ ให้กับเม่งแซฮุ้น เลี้ยวฮ้อผู้เป็นน้องเล็กนั้นไม่เคยชอบพี่ๆทั้งสาม อีกทั้งยังอิจฉาริษยาในตัวเม่งแซฮุ้นเป็นอย่างมากเพราะว่าเลี้ยวฮ้อนั้นเป็นเด็กกำพร้าที่ก้อเล่าตัวรับมาเลี้ยงคนแรก เลี้ยวฮ้อจึงมีความรู้สึกที่ไม่ต้องการให้ใครมาแย่งความรักและอาหารจากตน อีกทั้งเม่งแซฮุ้นยังเป็นคนที่ก้อเล่าตัวเรียกใช้เป็นประจำและมีวิถียาฤทธิ์ที่เก่งกว่าตนเป็นอย่างมากเม่งแซฮุ้นนั้นทราบมาตลอดว่าเลี้ยวฮ้อนั้นคิดอย่างไร แต่เม่งแซฮุ้นก็ยังเห็นว่าเลี้ยวฮ้อนั้นเป็นน้องชายอยู่ดี แม้ว่าเม่งแซฮุ้นนั้นตระหนักได้ถึงวาระสุดท้ายของตนเองว่าจะต้องตาย แต่เขาก็ตายก็ต้องทำหน้าที่นี้ต่อไปเพราะเขายึดมั่นในเรื่องความกตัญญูที่มีต่อก้อเล่าตัวเป็นเรื่องสำคัญที่สุด

๒. บทบาท

เม่งแซฮุ้นเป็นมือสังหารอันดับต้นๆ ในบู๊ลิ้ม เขาต้องยอมทำงานที่เขาไม่อยากทำเพียงเพราะว่าต้องการทดแทนบุญคุณ เม่งแซฮุ้นชอบใช้ชีวิตอยู่ตามลำพัง รักสันโดษ ความสุขเพียงสิ่งเดียวที่เขาได้คือการได้มองปรากฏการณ์ดาวตกอย่างเจียบๆ เม่งแซฮุ้นชอบดื่มสุราและเที่ยวนางบำเรอแม้จะสามารถทำให้ตนเองลืมการฆ่าคนไปได้ช่วงระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น เม่งแซฮุ้นจะทำภารกิจต่อเมื่อได้รับมอบหมายจากก้อเล่าตัวซึ่งในจดหมายนั้นมีแค่ชื่อคนและระยะเวลาเท่านั้น เปรียบเสมือนว่าจดหมายนั้นคือใบสั่งตายนั่นเอง เม่งแซฮุ้นนั้นไม่เคยวางแผนสังหารบุคคลเกิน 3 เดือน ทุกๆ รายชื่อที่เม่งแซฮุ้นได้รับจากก้อเล่าตัวมาล้วนถูกเม่งแซฮุ้นสังหารทั้งหมดภายในเวลาไม่นาน เม่งแซฮุ้นต้องอดกลั้นความรู้สึกทั้งหมดไว้ เพราะการที่จะลงมือสังหารใครซักคนที่ไม่รู้จัก ไม่มีทั้งบุญคุณและความแค้นต่อกันหรือแม้แต่พบเจอกันมาก่อน ถือเป็นภาระกระทำที่ยากลำบากมาก

๒.๑ บทบาทในการเป็นผู้ใต้บังคับบัญชา

เพราะว่าก้อเล่าตัวเป็นคนที่เก็บเม่งแซฮุ้นมาเลี้ยงตั้งแต่ยังเล็กและคอยสอนการเอาตัวรอดให้แก่เม่งแซฮุ้นละถูกฝึกให้โตขึ้นมาเพื่อเป็นมือสังหาร เม่งแซฮุ้นจึงเป็นมือสังหารที่จงรักภักดีต่อก้อเล่าตัวเป็นอย่างมากเม่งแซฮุ้นยอมทำทุกอย่าง อย่างเพื่อก้อเล่าตัวอย่างไม่มีข้อแม้ใดๆ ทั้งสิ้น สำหรับเม่งแซฮุ้นนั้นก้อเล่าตัวไม่เพียงแต่เป็นหัวหน้าของตนเท่านั้น แต่ยังเป็นทั้งพี่สาวแท้ๆ อีกด้วย เม่งแซฮุ้นจึงมีความกตัญญูเป็นอย่างมาก กล่าวได้ว่าเม่งแซฮุ้นยอมตายเพื่อก้อเล่าตัวได้ ยกตัวอย่างเช่นในบทสนทนาต่อไปนี้

“อย่างนั้นสมควรให้เราถามท่านตกลงใจปฏิบัติภารกิจนี้หรือไม่”

“หากปราศจากท่าน ข้าพเจ้าไม่อาจมีชีวิตรอดถึงบัดนี้ ท่านก็ทราบข้าพเจ้ายินยอมตายเพื่อท่านทุกขณะจิต”

“แต่เราไม่มุ่งหวังให้ท่านตายเพราะเราเพียงหวังให้ท่านมีชีวิตอยู่เพื่อเรา”

“ข้าพเจ้ากำพร้าบิดามารดา ไร้ญาติขาดมิตร ข้าพเจ้าสามารถตายแทนท่านและมีชีวิตอยู่เพื่อท่าน”

(ดาวตก ฝึเสื้อ กระบี่ เล่ม ๑, ๒๕๔๗: ๔๑๐)

หลังจากที่เม่งแซฮุ้นได้เลือกที่จะหันหลังให้กับอาชีพมือสังหารเพื่อที่จะสร้างชีวิตและครอบครัวใหม่กับเซียวเตี้ยบ เม่งแซฮุ้นจึงจำเป็นต้องออกจากความดูแลของกอล่าตัวอย่างลำบากใจ กอล่าตัวไม่ได้ขัดขวางการหันหลังให้กับอาชีพมือสังหารของเม่งแซฮุ้นเท่านั้นแต่ยังยินดีที่จะให้เม่งแซฮุ้นทำตามในสิ่งที่ตนอยากทำจึงทำให้เม่งแซฮุ้นมีความรู้สึกตื่นตันต่อกอล่าตัวเป็นอย่างมาก เม่งแซฮุ้นยังคงห่วงความเป็นมาของกอล่าตัวเสมอและคิดที่จะกลับไปเยี่ยมเยียนอยู่ตลอดเวลาเพราะหลังจากที่เม่งแซฮุ้นจากไปแล้วบริวารที่เหลือของกอล่าตัวก็ไม่มีใครอยู่กับกอล่าตัวแล้ว จากบทสนทนาต่อไปนี้

“พนาสำราญยังเป็นเช่นเดิมหรือไม่?”

กอล่าตัวสั้นศีรษะกล่าวว่า

“ไหนเลยคงสภาพเดิมได้?”

นางถอนใจเบาๆ กล่าวต่อข้าๆ

“นับแต่ท่านจากไป เขียบเซียงก็ไปด้วย ฟังว่ามันเสียชีวิตในเงื้อมมือเล่าแป๊ะแล้ว แต่ไม่มีผู้ใดสามารถยืนยันแน่นอน เสียวฮ่อ (ฮ่อน้อย) แม้ไม่ได้ไป แต่ถูกผู้คนกลุ่มมรุมตีจนกลับกลายเป็นคนปัญญาอ่อน กระทั่งตอนรับประทานข้าวต้องใช้คนคอยป้อนให้

เม่งแซฮุ้นหวนนึกถึงคราก่อนเสียวฮ่อประทุษร้ายเล่าแป๊ะกลับเปลืองพลังถูกคร่ากุม เล่าแป๊ะยังไม่ทราบผู้ใดบงการอยู่หลังจาก แต่ลูกเฮียงซวงเมื่อสมรู้ร่วมคิดกับเล็กบ่วงเทียน ว่าจ้างมันฆ่าเล่าแป๊ะยอมทราบว่เสียวฮ่อเป็นคนในพนาสำราญ หลังจากทุบตีทำร้ายคงปลดปล่อยเสียวฮ่อกลับมา

มันทอดถอนใจกล่าวว่า

“ดีที่ยังมีเจียะคั้งอยู่ด้วย”

“เจียะคั้งก็ไม่อยู่!”

เม่งแซฮุ้นร้องโพล่งว่า

“เพราะเหตุใด?”

“นับแต่เราใช้มันเดินทางไปยังแคว้นตะวันตกเฉียงเหนือมันก็ไม่ได้หวนกลับมา ทั้งปราศจากข่าวคราวใด”

เม่งแซฮุ้นกล่าวอย่างตื่นตระหนก

“เจี๊ยะคั้งไหนเลยเกิดเรื่องได้? เท่าที่ข้าพเจ้าทราบมา แคว้นตะวันตกเฉียงเหนือไม่มีผู้ใดสามารถสยบมัน”

กอล่าตัวทอดถอนใจกล่าวว่า

“ผู้ใดรับทราบ? เหตุการณ์ในวงนักเลงเปลี่ยนแปลงได้ทุกวันอย่าว่าแต่เป็นแรมปี”

นางยิมอย่างหดหู่กล่าวสือต่อ

“อย่าว่าแต่เจี๊ยะคั้งอาจบางที่ไม่ได้ประสบเภทภัยอันใด เพียงไม่ยินยอมหวนกลับมาเท่านั้น ทุกผู้คนล้วนมีสิทธิ์กำหนดอนาคตตนเอง เราหาโทษว่าตำหนิมันไม่”

เม่งแซฮุ้นกำศีรษะต่ำ จิตใจปวดแปลบดุจถูกเมทิมแทง

กอล่าตัวกล่าวว่าสะทกสะทอน

“สหายเก่าล้วนจากไปที่ละคน เราอยู่ลำพังคนเดียวบางครั้ง รู้สึกเปลี่ยวร้างยิ่ง ดั่งนั้นทราบหากมีเวลาว่าง ก็แวะไปเยี่ยมเยียนเรา”

นางพลันแย้มยิ้มออกมา กล่าวเสียงอ่อนหวาน

“ท่านหากสามารถนำมาร่วมทางมา เรายิ่งยินดีต้อนรับ”

เม่งแซฮุ้นกำหมัดแน่นแน่น กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าต้องกลับไปเยี่ยมเยียนท่าน ขอเพียงข้าพเจ้ายังมีชีวิต ต้องนำนางไปพบท่าน”

(ดาวตก ฟ้าเสื่อ กระบี่ เล่ม ๒, ๒๕๔๗: ๑๗๑-๑๗๓)

๒.๒ บทบาทในการเป็นสามี

เม้งแซฮุ้นมีภรรยาชื่อว่าเซี่ยวเตียบ ทั้งสองพบกันครั้งแรกในตอนที่เม้งแซฮุ้นคิดที่จะฆ่าตัวตายเพราะว่าไม่ยอมมีชีวิตอยู่ภายใต้การนำพาของคนอื่น เซี่ยวเตียบเป็นคนที่เตือนสติเม้งแซฮุ้นว่ายังไม่ควรตายหากชีวิตยังมีความสุขไม่มากพอ ขณะที่เซี่ยวเตียบไม่ต้องการที่จะรักกับเม้งแซฮุ้นเพราะไม่รู้ว่าทำไมเมื่อผู้ชายคนไหนที่เข้ามาในชีวิตของเซี่ยวเตียบ อันเป็นต้องโดนบุรุษนิรนามคนหนึ่งจัดการหมด เซี่ยวเตียบจึงไม่ยอมให้เม้งแซฮุ้นถูกชายนิรนามเล่นงาน แต่เม้งแซฮุ้นกลับไม่สนใจ นอกจากนั้นเม้งแซฮุ้นยังรับทารกของเซี่ยวเตียบมาดูแลด้วย แสดงให้เห็นว่าถึงแม้เม้งแซฮุ้นจะเป็นมือสังหารที่มีฝีมือในการปลิดชีวิตคนอย่างโหดเหี้ยม อีกด้านก็มีความอ่อนโยนมาก ยกตัวอย่างในตอนที่เซี่ยวเตียบถามเม้งแซฮุ้นเรื่องที่เม้งแซฮุ้นจะรับตนและทารกไปอยู่ด้วยได้หรือไม่ ดังนี้

“ข้าพเจ้าเพียงถามท่าน ท่านต้องการข้าพเจ้าหรือไม่ต้องการทารกของข้าพเจ้าหรือไม่”

เม้งแซฮุ้นโอบกอดนางไว้อย่างลึมตัว กล่าวเสียงนุ่มนวล

“ท่านบอกแล้วทารกไร้ความผิด ทารกของท่านเท่ากับเป็นทารกของเรา”

(ดาวตก ฝี่เสื่อ กระจับปี่ เล่ม ๑, ๒๕๔๗: ๔๐๐)

เม้งแซฮุ้นยังเป็นคนที่มีความเป็นสุภาพบุรุษและไม่ต้องการสร้างความลำบากใจให้แก่ภรรยาของตน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่เขาอยากรู้มากแค่ไหนเม้งแซฮุ้นจะไม่เค้นให้เซี่ยวเตียบเกิดความลำบากใจ ยกตัวอย่างในบทสนทนาของเม้งแซฮุ้นและเซี่ยวเตียบ ดังนี้

“ท่านไหนไม่ยอมบอกบิดาท่านว่า เป็นผู้ใดชมเชงรังแกท่าน ไฉนไม่ยอมบอกต่อท่านผู้เฒ่าว่า บิดาของเด็กทารกเป็นใคร”

“เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่อาจบอก ไม่อาจบอกตลอดกาล”

“เพราะเหตุใด” เม้งแซฮุ้นถาม

เซี่ยวเตียบพลันยกมือปิดหน้า กล่าวว่า

“วิงวอนท่าน อย่าได้คุกคามข้าพเจ้า เฉกเช่นกับที่บิดาบีบคั้นข้าพเจ้า...”

เม้งแซฮุ้นกำหมัดแน่นแน่น จากนั้นคลายออก หัวร้อพลางกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าจะไม่บีบบังคับคุณความท่าน แต่คนผู้นั้น...หรือมันยังไม่ยอมปล่อยละเว้นท่าน”

(ดาวตก ฟีลื้อ กระจับปี่ เล่ม ๒, ๒๕๔๗: ๕๓)

การที่จะให้บุรุษคนหนึ่งต้องปกปิดตัวเองและเอาแต่หนีโดยที่ไม่เผชิญหน้าต่อศัตรูนั้น เป็นเรื่องยากมาก เพราะลูกผู้ชายจะมีเกียรติและศักดิ์ศรีค้ำคออยู่และจะไม่ยอมให้ใครมาหยามได้ ถึงแม้ว่าเม่งแซฮุ้นจะเป็นมือสังหารอันดับต้นๆ ในบู๊ลิ้ม เขาเองไม่เคยกลัวที่จะต้องสังหารใครแต่เพราะความรักและความเป็นห่วงที่เขามีต่อเซียวเตียบ เขาจึงยินยอมที่จะหลบหน้าบุคคลที่เซียวเตียบกลัวเพราะเซียวเตียบคิดว่าถึงเป็นเม่งแซฮุ้นก็ไม่สามารถรอดจากบุคคลผู้นั้น ดังในบทสนทนา

“ข้าพเจ้าบังควรชักนำความยุ่งยากแก่ท่าน เนื่องจากมันต้องสืบเสาะพวกเราจนพบ มิเพียงไม่ปลดปล่อยข้าพเจ้าทั้งยังไม่ละเว้นท่าน” เซียวเตียบกล่าวขึ้น

“อย่างนั้นพวกเราจะไม่ให้มันสืบเสาะจนพบ” เม่งแซฮุ้นกล่าว

นางทราบดีว่าหากให้บุรุษผู้หนึ่งหลบเลี่ยงเร้นกายเป็นเรื่องปวดร้าวปานใดโดยเฉพาะลูกผู้ชายเช่นเม่งแซฮุ้น นางแทบไม่ยินยอมเชื่อมั่นสามารถกล้ำกลืนความคับแค้นปานนี้ได้

เม่งแซฮุ้นยื่นมือออกรั้งร่างอ่อนแอของนางมาในอ้อมอกยิ้มพลางกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไฉนไม่ยินยอม คนผู้หนึ่งพอบพบพานสนุขบ้างต่างก็หลบหลีกเลียงหนีทั้งสิ้น”

เม่งแซฮุ้นกล่าวเพื่อให้เซียวเตียบสบายใจขึ้น

(ดาวตก ฟีลื้อ กระจับปี่ เล่ม ๒, ๒๕๔๗: ๕๓-๕๔)

๒.๓ บทบาทในการเป็นมือสังหาร

เม่งแซฮุ้นเป็นมือสังหารที่โตมาพร้อมกับพี่น้องทั้งสี่คนเม่งแซฮุ้นถือว่าเป็นคนที่มีฝีมือเป็นรองจากเอี้ยบเซียงพีใหญ่ แต่หลังจากที่เอี้ยบเซียงทำภารกิจไม่สำเร็จเม่งแซฮุ้นจึงเป็นมือสังหารอันดับแรกที่ถือเล่ตัวเลือกใช้

ก่อนที่เม่งแซฮุ้นจะลงมือสังหาร เม่งแซฮุ้นจะใช้เวลาศึกษาความเป็นอยู่ภาวะแวดล้อมนิสัยความคุ้นเคย ของเป้าหมาย จะใช้เวลาเท่าไรหรือขึ้นอยู่กับความยากง่ายในภารกิจนั้นๆ เม่งแซฮุ้นจะดู

กำหนดการแต่ละวันของเป้าหมายจนกระทั่ง เม่งแซฮุ้นเป็นมือสังหารที่มีความละเอียดรอบคอบเป็นอย่างมาก เม่งแซฮุ้นจะรอคอยโอกาสที่เหมาะสมที่สุดก่อนที่จะลงมือปลิดชีวิตของเป้าหมาย

การสังหารคนครั้งแรกในชีวิตของเม่งแซฮุ้นนั้นทำได้อย่างสมบูรณ์แบบ เป้าหมายของเม่งแซฮุ้นนั้นเป็นบุคคลที่ไม่ว่าใครก็สามารถเข้าถึงได้ยากเพราะมีสหายและบริวารเป็นจำนวนมาก เป้าหมายคนแรกขอเม่งแซฮุ้นนั้นมีชื่อว่ากิมเซี่ยลี่ (ทวนทองเซ่ลี่) ไม่ว่าจะใครที่มีฝีมือมากกว่ากิมเซี่ยลี่และต้องการที่จะฆ่าเขานั้นจำเป็นที่จะต้องผ่านด่านกลไกเจ็ดแห่ง บุกเข้ากิมเซี่ยเป่า (ป้อมทวนทอง) และต้องชนะองครักษ์ฝีมืออีก 13 คนที่ล้อมกิมเซี่ยลี่อยู่ กิมเซี่ยลี่เองก็สวมชุดกิมซิกะ (เกราะใยทอง) ที่ดาบกระบี่ไม่สามารถทำอะไรได้ อย่างไรก็ตามแต่จะสังหารคนผู้นี้แค่จะเข้าไปใกล้ยังถือว่าเป็นไปได้ยาก แต่เม่งแซฮุ้นสามารถทำได้ในวันที่มีพายุ และฝนที่แรงจนทำให้มงกุฎของกิมเซี่ยลี่นั้นตกลงสู่พื้น ในช่วงเวลาที่องครักษ์นั้นเผลอหันไปมองมงกุฎที่ตกอยู่เพียงเสี้ยววินาที เม่งแซฮุ้นจึงโจมตีโดยการกระโดดเข้ามาพร้อมกับชักกระบี่ออกจากฝักและแทงเข้าสู่คอหอยของกิมเซี่ยลี่ เลือดของกิมเซี่ยลี่นั้นยังไม่ตกถึงพื้นแม้แต่หยดเดียวเม่งแซฮุ้นก็อยู่ห่างจากที่เกิดเหตุแล้ว ไม่มีใครได้เห็นแม้แต่หน้าตาหรือว่าเสื้อผ้าที่เม่งแซฮุ้นใส่เลย และไม่มีใครสามารถบรรยายระดับความเร็วในการสังหารของเม่งแซฮุ้นได้เลย ข่าวการตายของกิมเซี่ยลี่โด่งดังไปทั่วแผ่นดินแต่ยังไม่มีใครรู้จักชื่อเม่งแซฮุ้นเนื่องจากไม่มีใครทราบว่าเป็นการลงมือกระทำของผู้ใด ผู้คนบางส่วนก็สาบานว่าจะต้องสืบหา “ฆาตกร” ผู้นี้ให้พบเพื่อล้างแค้นให้แก่กิมเซี่ยลี่ อีกบางส่วนก็สาบานว่าจะเสาะหา “เทพเจ้า” ท่านนี้จนพบเพื่อคุกเข่าลงจูบเท้าที่กำจัดเภทภัยแก่วงการนักเลง และมีบรรดามือกระบี่วัยฉกรรจ์ที่ต้องการมีชื่อเสียงออกตามหาเม่งแซฮุ้นเพื่อที่ความต้องการที่จะประลองฝีมือกับเม่งแซฮุ้นว่ากระบี่ของใครนั้นรวดเร็วกว่ากัน

แม้ว่าเม่งแซฮุ้นนั้นจะเป็นมือสังหารที่เยือกเย็นและมั่นคงแต่มาในภายหลังพอทราบเรื่องต่างๆเล่าแป๊ะลูกเฮียงซวง กอเล่าตัว หรือแม้แต่เซียวเตี้ยบ เม่งแซฮุ้นจึงเลือกที่จะยืนอยู่ข้างความถูกต้องและศีลธรรม การที่เม่งแซฮุ้นทำเช่นนี้แสดงให้เห็นถึงการเลือกเส้นทางชีวิตที่ต้องยอมทรยศต่อน้ำมีตรบุญคุณของกอเล่าตัว ทำให้ต้องผัดใจกับเจี้ยคั้งน้อยชายของเขา เจี้ยคั้งโกรธเม่งแซฮุ้นที่ทิ้งกอเล่าตัวไปมีครอบครัว แต่เม่งแซฮุ้นก็มีเหตุผลให้กับเจี้ยคั้งตามบทสนทนาต่อไปนี้

“แต่คนผู้หนึ่งต่อให้มีภรรยาสุดที่รักก็ไม่บังควรลืมนึกถึงสหาย” เจี้ยคั้งกล่าว

รอยยิ้มบนใบหน้าเม่งแซฮุ้นพลันชะงักค้าง ผ่านไปเนิ่นนานจึงกล่าวซ้ำๆ

“ท่านไซ้ได้ยินคำวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับข้าพเจ้าจากบุคคลอื่นมาหลาย?”

“ดังนั้นตอนนี้ข้าพเจ้าคิดรับฟังคำอธิบายจากท่าน!”

เม่งแซฮุ้นเงยหน้าขึ้นท้องฟ้ายังเลื่อนสลับอาทิตย์ยังไม่ลอยขึ้น

เม่งแซฮุ้นเหม่อมองท้องนภาสลับอยู่เนิ่นนานจึงกล่าวอย่างสะทกสะท้าน

“ท่านก็ทราบข้าพเจ้าเป็นเช่นเดียวกับท่าน ไม่ใช่บุคคลที่เหมาะสมกับการฆ่าคน”

เจี๊ยะคั้งขบกรามกรอด กล่าววว่า

“ไม่มีผู้ใดชมชอบฆ่าคนมาแต่กำเนิด”

“ดังนั้นท่านสมควรเข้าใจข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ใช่ลึ่มเลื่อนสหาย เพียงคิดสลดหลุดจากชีวิตเช่นนี้เท่านั้น”

เจี๊ยะคั้งไม่กล่าวอะไร กล้ามเนื้อที่มุมปากพลันกระตุกเข้าหากัน

เม่งแซฮุ้นกล่าวว่า

“ชีวิตนี้น่ากลัวเกินไปจริงๆ ข้าพเจ้าหากอยู่สืบไปต้องเสียสติแน่นอน”

เจี๊ยะคั้งกล่าวเสริมขึ้น

“ใช่เช่นเดียวกับเอี้ยบเซียง ใช่หรือไม่”

เม่งแซฮุ้นผงกศีรษะกล่าวอย่างหดหู่

“เช่นเดียวกับเอี้ยบเซียง

“เอี้ยบเซียงความจริงก็สมควรสลดหลุดจากชีวิตเช่นนี้แต่แรก?”

“มิผิด”

“แต่มันไม่ได้ทำเช่นนี้ หรือมันไม่เข้าใจ? หรือมันชมชอบเสียสติ?”

ไม่มีผู้ใดคิดเสียสติ

ประกายตาเจี๊ยะคั้งพลันแปรเปลี่ยนเป็นคมวาว เฟ่งมองเม่งแซฮุ้นแว่นิ่งเน้นเสียทีละคำ

“เอี้ยบเซียงที่ไม่ได้กระทำเช่นท่านเพียงเนื่องเพราะมันเข้าใจสาเหตุที่ท่านไม่เข้าใจคนผู้หนึ่งหากได้รับ
พระคุณจากผู้อื่น ไม่ว่าจะอย่างไรสมควรตอบแทนไม่เช่นนั้นมันไม่อาจนับเป็นผู้คน”

เม่งแซฮุ้นเพียงยิ้มเล็กน้อย รอยยิ้มกลับขมขื่นยิ่ง

เจี๊ยะคั้งกล่าวว่

“ท่านกำลังยิ้มหรือ ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้ากลัวผิดหรือ”

“ท่านไม่ผิด แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ผิด”

นี่คือประโยคที่ เม่งแซฮุ้นตอบออกไปในเวลานั้น

เม่งแซฮุ้นกล่าวต่อไปว่า

“คนมีชีวิตอยู่ในโลกบางครั้งอาจต้องบังคับตนเองกระทำเรื่องที่ตนเองไม่ยอมกระทำแต่ก็ต้องดูว่าเรื่อง เช่นนั้นคู่ควรหรือไม่ ถูกต้องเพียงกรรมเพียงไหน”

(ดาวตก ฝี่เสื่อ กระจับปี่ เล่ม ๒, ๒๕๔๗: ๓๑๘-๓๒๐)

๓. ความสำคัญต่อวรรณกรรม

เม่งแซฮุ้นนั้นเรียกได้ว่ามีความสำคัญต่อวรรณกรรมในเรื่องนี้เป็นอย่างมากเริ่มต้นจากผู้เขียนได้กล่าวถึงประวัติภูมิหลังของเม่งแซฮุ้นว่าเป็นใครมาจากไหน ใช้ตัวละครตัวนี้เพื่อทำให้สามารถมองเห็นสงครามของจอมยุทธ์ทั้งสองพรรค เม่งแซฮุ้นนั้นในทีแรกไม่ได้เข้ากับฝั่งไหนเพียงแต่ต้องสังหารเหล่าแป๊ะบุคคูลสำคัญของเรื่อง ผู้อ่านนั้นจะสามารถเห็นความคิด การกระทำต่างๆ ของตัวละครแต่ละตัวผ่านการบอกเล่าของเม่งแซฮุ้นเป็นส่วนมาก ตัวละครนี้ไม่ใช่ตัวละครหลักในการดำเนินเรื่องแต่เป็นตัวละครที่ทำให้ผู้อ่านได้ทราบถึงความคิด การวางแผน การทรยศหักหลังๆ ของตัวละครอื่นๆ อีกเพราะตัวละครเม่งแซฮุ้นนั้นมีความสัมพันธ์หลายๆ แบบต่อตัวละครหลายๆ ตัวอย่างเช่น เป็นตัวละครที่ถูกสั่งให้มาฆ่าเหล่าแป๊ะซึ่งเป็นตัวละครหลักของเรื่องโดยกอล่าตัว เป็นสามีของเซียวเตี๊ยะบ ซึ่งเซียวเตี๊ยะบเป็นธิดาคนเดียวของเหล่าแป๊ะ แม้ในตอนต้นนั้นเม่งแซฮุ้นจะไม่มีบทบาทสำคัญเท่าไรเกี่ยวกับสงครามครั้งนี้ เม่งแซฮุ้นเปรียบเสมือนคนที่คอยเฝ้าสังเกตการณ์ รอให้เหล่าแป๊ะพลาดทำจึงค่อยจัดการ แต่ในตอนท้ายนั้นกลับมีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่องเพื่อช่วยเหล่าแป๊ะหลังจากที่เม่งแซฮุ้นได้ทราบว่าเหล่าแป๊ะเป็นบิดาของภรรยาตนเอง เม่งแซฮุ้นจึงเข้ามามีบทบาทเพราะเม่งแซฮุ้นนั้นทราบว่าลูกเฮียงชวงคนสนิทของเหล่าแป๊ะนั้นทรยศ เม่งแซฮุ้นจึงเป็นตัวละครหลักที่ดำเนินเรื่อง

ผู้เขียนนั้นใช้เม้งแซฮุ้นเป็นตัวละครที่บอกถึงความเจ็บเหงา สันโดษ เป็นนักฆ่าโดยที่ตนเองไม่ได้อยากเป็นแต่ต้องทำภารกิจต่างๆ ให้สำเร็จเพราะความมกตัญญูต่อผู้มีพระคุณ เม้งแซฮุ้นจึงเป็นตัวละครที่แสดงออกในด้านความมกตัญญูเป็นอย่างมากแม้จะต้องทำเรื่องที่ไม่ดีศีลธรรมต่างๆ นอกจากนั้นเม้งแซฮุ้นยังเป็นตัวละครที่แสดงออกถึงการเป็นมนุษย์ที่ไม่มีชีวิตเป็นของตนเองเหมือนกับว่าได้ขายชีวิตของตนเองนั้นให้คนอื่นไปแล้วตัวละครจึงแสดงออกได้ถึงความเจ็บเหงา หดหู่เป็นอย่างมากแต่ภายหลังได้เจอกับเซียวเตียบจึงเกิดความรักและอยากสร้างครอบครัวกับเซียวเตียบและได้เลิกจากการเป็นมือสังหาร เพื่อทำในสิ่งที่ถูกต้องและกำหนดชีวิตตัวเอง ตัวละครตัวนี้จึงแสดงออกให้ผู้อ่านได้รับรู้ถึง ความโศกเศร้า ความรัก ความมกตัญญู และการเลือกทำสิ่งที่ถูกต้องก่อนความรู้สึกอื่นๆ

การวิเคราะห์ตัวละครเอกวรรณกรรมแปลจีน เรื่อง ดาวตก ผีเสื้อ กระบี่: ซุนเง็กแป๊ะ (เล่าแป๊ะ)

๑. ความเป็นมา

เล่าแป๊ะนั้นเป็นผู้มีอิทธิพลมากในยุคทงจ๊ก ไม่มีผู้ใดไม่รู้จากเล่าแป๊ะ สำหรับชาวเมืองแล้วเล่าแป๊ะเปรียบได้กับเทพเจ้าองค์หนึ่งเลยทีเดียว แต่เล่าแป๊ะนั้นไม่ได้เป็นแค่เทพองค์หนึ่งเท่านั้น เพราะว่าเวลาที่เขาอารมณ์ดีก็เป็นบุคคลที่เมตตาและใจดีเป็นอย่างยิ่ง แต่ในเวลาที่เขาโมโหก็สามารถทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่ขวางหน้าได้อย่างง่ายดาย ไม่ว่าจะเป็นผู้ใดก็ไม่มีใครทราบว่เล่าแป๊ะเป็นคนแบบไหน ความจริงแล้วทำงานแบบไหน เล่าแป๊ะมีสหาย ลูกน้อง บริวารเป็นจำนวนมากเท่าใด ภายนอกนั้นเล่าแป๊ะอาจจะเป็นแค่ผู้เฒ่าคนหนึ่งเท่านั้น แต่ไม่ว่าใครได้สบตากับเขาก็จะได้รับถึงรังสีต่างๆ รอบตัวเขา เล่าแป๊ะนั้นเดิมทีมีลูกชายและลูกสาวอย่างละคน บุตรชายชื่อซุนเกี่ยม ซุนเกี่ยมนั้นทำงานอยู่ในองค์กรของซุนเง็กแป๊ะบิดาของตน เรียกได้ว่าซุนเกี่ยมนั้นเป็นมือขวาของเล่าแป๊ะได้เลย ส่วนธิดาของเล่าแป๊ะก็คือ เซียวเตียบ เดิมทีเซียวเตียบมีชีวิตแล้วใช้ชีวิตอยู่ในตำหนักของเล่าแป๊ะแต่ในภายหลังนางตั้งครรณ์และไม่ยอมบอกว่าใครเป็นพ่อของเด็กต่อเล่าแป๊ะ จึงโดนเล่าแป๊ะเนรเทศออกจากตำหนักและยังตัดพ้อตัดลูกกันอีกด้วย บริวารของเล่าแป๊ะที่สำคัญมีอีกหลายคนเช่น ลูกเสียงซวง บุนไฮ้ว บุนป้า อั้งทัง เอ๊กเซียมเล้ง แต่ในบรรดาบริวารทั้งหมดนั้น ลูกเสียงซวงเป็นคนที่เล่าแป๊ะไว้วางใจมากที่สุด ในบางครั้งเล่าแป๊ะยังมอบหมายงานที่สำคัญให้กับลูกเสียงซวงแทนที่จะเป็นซุนเกี่ยมลูกชายของตนเอง

เล่าแป๊ะเป็นคนที่เมตตาเป็นอย่างมากไม่ว่าใครประสบกับปัญหาต่างๆ ที่ไม่สามารถคลี่คลายได้ล้วนมาเข้าพบกับเล่าแป๊ะ เล่าแป๊ะไม่เคยผลักไส หรือบ้ายเบี่ยงหรือพูดออกมาโดยที่ตนทำไม่ได้ ขอเพียงเล่าแป๊ะรับปากแล้วไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดเล่าแป๊ะสามารถกระทำให้สำเร็จลุล่วง ทุกๆ คนนั้นไม่จำเป็นจะต้องเป็นสหาย

ของเขา และคนที่มาขอความช่วยเหลือนั้นไม่จำเป็นที่จะต้องนำสิ่งใดมาเป็นค่าตอบแทนใด ไม่ว่าผู้คนที่มาขอความช่วยเหลือต่อเล่าแป๊ะยากจนเพียงใด เล่าแป๊ะล้วนให้ความสนใจต่อปัญหาของคนผู้นั้นและหาทางออกให้จนได้ ที่เล่าแป๊ะกระทำเช่นนี้เพราะว่าเล่าแป๊ะเป็นคนที่ชอบช่วยเหลือผู้คน และเป็นคนที่บูชาความยุติธรรมเป็นอย่างมาก เล่าแป๊ะจะไม่นิ่งเฉยต่อความอยุติธรรมทั้งหมด ถึงจะไม่ใช่เป็นเรื่องของตนเองเล่าแป๊ะก็จะไม่ยอมนิ่งเฉย แต่เล่าแป๊ะก็จะได้ค่าตอบแทนมาตลอดโดยที่เขาเองไม่รู้ตัว ค่าตอบแทนนั้นก็คือการได้รับความเคารพ เคารพเทิดทูนและนำมาตราไม้ตรีจากบุคคลอื่นๆ โดยการที่ทุกๆ คนนั้นรู้จักตนในชื่อ “เล่าแป๊ะ” ซึ่งหมายถึงท่านลุงนั่นเอง บ้างก็นับถือและเคารพเล่าแป๊ะยิ่งกว่าบิดาของตนเองเสียอีก นอกจากนี้ผู้คนที่ต่าง ๆ ยังให้คำนิยามต่อเล่าแป๊ะว่า “เทพเจ้าผดุงความยุติธรรม” นอกจากนั้นเล่าแป๊ะยังชอบดอกไม้และมีสวนดอกไม้ที่ใหญ่โต มีดอกไม้ นานาชนิด มีดอกไม้ในทุกๆ ฤดูกาล จนชาวบ้านต่างๆ เรียกสถานที่นี้ว่า อุทยานดอกไม้

เมื่อมีสหาย ชาวบ้าน หรือมีคนมาขอความช่วยเหลือจากเล่าแป๊ะ เล่าแป๊ะก็จะจัดการส่งบริวารของตนออกไปโดยดูจากความถนัดของบุคคลแต่ละบุคคล เล่าแป๊ะคำนวณไว้แล้วว่า จะไม่มีการผิดพลาด และเล่าแป๊ะก็ไม่เคยคำนวณผิด เล่าแป๊ะจึงเป็นคนที่มีความสามารถในการบริหารคน บริหารลูกน้องเป็นอย่างมาก

ถึงเล่าแป๊ะนั้นจะมีบริวารที่มีฝีมือชั้นต้นๆ ในยุคจักร แต่ฝีมือ วิทยาคุณของเล่าแป๊ะนั้นเรียกว่าหาตัวจับได้ยาก เรียกได้ว่าเล่าแป๊ะนั้นมีความสามารถในทุกๆ ด้าน และยังมีความเป็นผู้คนที่ใฝ่คุณธรรมสูงเลยทีเดียว เวลาที่บริวารของเล่าแป๊ะนั้นออกไปทำงานให้เขาเมื่อกลับมาเล่าแป๊ะจะคอยถามไถ่เรื่องราวที่เกิดขึ้นต่างๆ ว่าเป็นมาอย่างไร ถ้าบริวารนั้นทำงานออกมาได้ดีเล่าแป๊ะก็จะยิ้มและชมเชยไม่ก็คำ ไม่ว่าบริวารของเล่าแป๊ะนั้นทำงานมาเหนื่อยขนาดไหนก็จะรู้สึกปลื้มปีติกับการที่ทำให้เล่าแป๊ะพอใจ ในทางกลับกันถ้าบริวารคนไหนทำงานได้ไม่บรรลุเป้าหมายหรือทำผิดศีลธรรม เล่าแป๊ะก็จะมีวิธีการลงโทษต่อคนนั้นๆ อย่างสาสม

๒. บทบาท

เล่าแป๊ะเป็นผู้มีอิทธิพลมากที่สุดคนหนึ่งในยุคจักร แล้วมีสหายและบริวารเป็นจำนวนมาก ไม่ว่าใครก็จะภูมิใจที่ได้เป็นสหายของเล่าแป๊ะ เล่าแป๊ะนั้นยังมีบุตรอีกสองคน กล่าวได้ว่าในวรรณกรรมจีนแปลงเรื่องดาวตก ผีเสื้อ กระจับปี่นั้น เล่าแป๊ะนั้นมีบทบาทมากที่สุด ไม่ว่าจะบทบาทของผู้บังคับบัญชา บทบาทในการเป็นหัวหน้าครอบครัว ไม่ว่าจะ เป็น พ่อของเซียวเตียบและซุนเกียม หรือพ่อตาของเม่งแซฮุ้น และบทบาทที่สำคัญที่สุดของเล่าแป๊ะนั้นคือบทบาทของการเป็นผู้ผดุงความยุติธรรม เล่าแป๊ะใช้บารมีและอำนาจทั้งหมดที่มีแก้ไขในสิ่งที่ เป็นอยุติธรรม เรียกได้ว่าเล่าแป๊ะนั้นเป็นผู้ที่บูชาคุณธรรมเป็นอันดับหนึ่ง

๒.๑ บทบาทในการเป็นผู้บังคับบัญชา

เล่าเป๊ะนั้นนับว่าเป็นคนที่ให้ความเท่าเทียมกับบริวารเป็นอย่างมาก พอมีภารกิจที่ต้องใช้บริวารนั้น เล่าเป๊ะก็จะคัดเลือกเป็นอย่างดีว่าคนไหนเหมาะกับการทำงานแบบไหน ภายในวรรณกรรมจะเห็นได้ว่าเล่าเป๊ะนั้นไม่ค่อยได้แสดงฝีมือเท่าไร แต่การบริหารทรัพยากรของเล่าเป๊ะนั้นเรียกได้ว่าเป็นที่หนึ่งในยุทธจักร

เล่าเป๊ะเป็นคนที่หวงใยบริวารมากเช่นในตอนที่เล่าเป๊ะนั้นส่งลูกเสียดวงออกไปแล้วพบกับกบดักที่เตรียมรอบทำร้ายลูกเสียดวง พอเล่าเป๊ะทราบข่าว เล่าเป๊ะจึงเดินทางไปช่วยลูกเสียดวงเพียงกับของครึกษ์มือดีอีกคน เพราะว่าเล่าเป๊ะต้องการที่จะไปช่วยลูกเสียดวงให้เร็วที่สุดก่อนที่ลูกเสียดวงจะโดนสังหารจากคนของป้อมอินทรีเหิน แต่ในที่สุดท้ายแล้วเล่าเป๊ะก็สามารถช่วยลูกเสียดวงไว้ได้ทันอย่างเฉียดฉิว จากเหตุการณ์นี้ จะเห็นได้ว่าเล่าเป๊ะนั้นเป็นคนที่มีความรักต่อสหายเป็นอย่างมาก

แต่เล่าเป๊ะนั้นเป็นผู้มีอิทธิพลที่ยิ่งใหญ่คงเป็นไปได้ที่จะปกครองบริวารแบบสะดวกสบายและใช้ความรัก โดยนิสัยส่วนตัวของเล่าเป๊ะนั้นไม่ชอบคนที่ไม่อดทน และใจไม่สู้ เล่าเป๊ะนั้นต้องการบริวารที่เชื่อฟังตนเองเท่านั้นและถ้าใครทำผิดก็มีโทษถึงตายเช่นกัน เช่นในเหตุการณ์ที่เล่าเป๊ะได้เรียกกำลังพลมา ๗๐ คนเพื่อเข้าประชุม พอฝนตก ทั้ง ๗๐ คนนั้นก็ไม่ได้หลบฝนไปไหน ลูกเสียดวงจึงสงสัยว่าทำไมเล่าเป๊ะไม่ให้บริวารมาหลบฝน เล่าเป๊ะจึงบอกให้ลูกเสียดวงลองสั่งดู พอลูกเสียดวงสั่งเสร็จคนทั้ง ๖๙ คนนั้นยังยืนนิ่งตากฝนอยู่กับที่ แต่มีคนหนึ่งได้วิ่งเข้ามาหลบฝน เล่าเป๊ะจึง กล่าวว่า

“เสื้อผ้าของเจ้าชุดนี้เนื้อผ้าไม่เลว ฝีมือตัดเย็บประณีตไม่น้อย”

เล่าเป๊ะโบกมือแล้วกล่าวต่อว่า

“รีบกลับบ้านไปอาบน้ำอุ่น ดื่มสุราสักหลายจอก จากนั้นพักผ่อนนอนหลับเถอะ”

อู่มั่งตาทอแววประหวั่นพรันพริ้ง พลันคุกเข่าโครมลงกล่าวเสียงสะท้อน

“ข้าพเจ้าไม่ขอกลับไป ข้าพเจ้ายินยอมพลีชีพกลางสนามรบเพื่อเล่าเป๊ะ”

เล่าเป๊ะยิงพลางกล่าวว่า

“สนามรบไม่ต้องการบุคคลเยี่ยงเจ้า ชีวิตของเจ้ามีค่าเกินไป”

ท่านพลันลงมือขณะที่ลงมือ ใบหน้ายังประดับด้วยรอยยิ้ม

ในมือเล่าเป๊ะนั้นไม่ทราบเพิ่มกระบี่สั้นเล่มหนึ่งตั้งแต่เมื่อใดประกายกระบี่วูบขึ้นแวบ ศีรษะของคู่มงกั หลุดกระเด็นจากบ่า!

เล่าเป๊ะกล่าวเสียงเนิบนาบ

“รักษาศีรษะมันให้ดี ระวังอย่าถูกฝนสาดซัด”

(ดาวตก ฝี่เสื่อ กระบี่ เล่ม ๒, ๒๕๔๗: ๘๖-๘๘)

จะเห็นได้ว่าบทบาทในการเป็นผู้นำของเล่าเป๊ะนั้นจะมีทั้งพระเดชพระคุณใคร่ทำดีเล่าเป๊ะก็ไม่ค่อยกล่าวชมใคร แต่ในบรรดาของบริวารทุกๆ คนของเล่าเป๊ะก็ทราบดีว่าใครที่ทำให้เล่าเป๊ะนั้นพอใจได้คนผู้นั้นก็เหมือนได้รับคำชมจากเล่าเป๊ะแล้ว แต่ถ้าบริวารคนไหนทำผิดกฎก็มีโทษถึงตายได้เช่นกัน

๒.๒ บทบาทในการเป็นพ่อและพ่อตา

ในวรรณกรรมนั้นเล่าเป๊ะมีบทบาทในการเป็นพ่อและพ่อตาของบุคคล ๓ คนคือ เป็นพ่อของซุนเกี่ยม เชี่ยวเตี้ยบ และเป็นพ่อตาของเม่งแซฮุ้น การกระทำของเล่าเป๊ะต่อบุคคลทั้งสามนั้นไม่เหมือนกันมีทั้งดีและไม่ดี

● ซุนเกี่ยม

เล่าเป๊ะนั้นเรียกได้ว่าเป็นพ่อที่ดีของซุนเกี่ยมเป็นอย่างมาก เพราะว่าซุนเกี่ยมนั้นเป็นลูกผู้ชายและซุนเกี่ยมอยู่กับเล่าเป๊ะตลอดเวลาเรียกได้ว่าเป็นเหมือนกับมือขวาอีกคนหนึ่ง เล่าเป๊ะนั้นได้สั่งสอนซุนเกี่ยมให้โตมาในแบบของที่ตนเองเป็น ฝึกให้ซุนเกี่ยมเข้มแข็งและอดทน เล่าเป๊ะไม่ปฏิบัติตัวต่อซุนเกี่ยมต่างจากบริวารคนอื่น เพราะเล่าเป๊ะนั้นเชื่อในฝีมือของบุตรชาย ไม่ว่าจะป็นภารกิจที่หนักหนาหรือยากแค่ไหนเล่าเป๊ะมักจะให้ซุนเกี่ยมออกไป เพราะซุนเกี่ยมนั้นสามารถทำภารกิจต่างๆ อย่างได้เป็นอย่างดี แต่ถ้าซุนเกี่ยมนั้นทำภารกิจบกพร่องเล่าเป๊ะก็สั่งสอนให้ซุนเกี่ยมคิดได้ จนโตมาเล่าเป๊ะนั้นไม่เคยทุบตีซุนเกี่ยมเพราะในเวลานี้ที่ซุนเกี่ยมโตแล้ว การลงโทษของเล่าเป๊ะก็คือการไม่สนใจแะแสซุนเกี่ยม ทำให้ซุนเกี่ยมรู้ตัวว่าทำหน้าที่ได้บกพร่อง

ตลอดทั้งเรื่องนั้นผู้อ่านจะไม่สามารถเห็นว่าเล่าเป๊ะนั้นหลังน้ำตาออกมาแว่นแค้นตอนที่ซุนเกี่ยมได้เสียชีวิตลง เล่าเป๊ะรู้สึกผิดที่สั่งให้ซุนเกี่ยมทำภารกิจนี้ เล่าเป๊ะแทบไม่อยากจะเชื่อสายตาตนเองว่าจะมีใครสังหารซุนเกี่ยมลงได้ แต่ความจริงแล้วเล่าเป๊ะนั้นไม่ได้วางแผนผิดพลาดแต่เป็นการกระทำของลูกเฮียงซวงที่หักหลังต่อเล่าเป๊ะ เล่าเป๊ะนั้นเสียใจเป็นอย่างมากที่เสียลูกชายไป แม้ว่าเล่าเป๊ะนั้นจะเป็นคนที่เข้มแข็ง และไม่ได้แสดงความรักใดๆ ต่อซุนเกี่ยมแม้แต่ไม่หลังน้ำตาออกมาแต่พอเจอเหตุการณ์ในครั้งนี้ทำให้เราได้รู้ว่าไม่ว่า

จะเป็นคนที่เข้มแข็งแค่ไหนแล้วแต่เธอก็ยังมีบทบาทในการเป็นพ่อเหมือนบุคคลทั่วไป และแล้วแต่เธอต้องการแก้แค้นให้กับขุนเกียมให้ไวที่สุด

● เชี่ยวเตียบ

เชี่ยวเตียบนั้นเป็นบุตรสาวที่เล่าเป๊ะห่วงมาก เชี่ยวเตียบเป็นสตรีที่งดงามมาก เชี่ยวเตียบได้รับการเลี้ยงดูอย่างทะนุถนอมมาตั้งแต่ยังเด็กเพราะว่าเป็นผู้หญิง เชี่ยวเตียบและเล่าเป๊ะนั้นได้เกิดความบาดหมางกันอย่างสาหัสขึ้นเพราะว่า เชี่ยวเตียบนั้นได้ตั้งครรรค์และเชี่ยวเตียบนั้นไม่ยอมบอกเล่าเป๊ะว่าใครคือพ่อของเด็กทำให้เล่าเป๊ะโมโหเป็นอย่างมากเพราะว่านอกจากจะอับอายขายหน้าแล้ว เล่าเป๊ะยังถูกเหมือนเหยียดหยามเป็นอย่างมาก เล่าเป๊ะจึงได้ตัดพ้อตัดลูกกับเชี่ยวเตียบและเกลียดเด็กทารกเป็นอย่างมาก ไม่ว่าใครก็ไม่กล้าพูดถึงเชี่ยวเตียบต่อหน้าเล่าเป๊ะ เพราะจะทำให้เล่าเป๊ะโกรธเป็นอย่างมาก

แต่เมื่อเวลาผ่านไป 4-5 ปี เล่าเป๊ะได้ทราบว่า ตอนนั้นบุตรสาวของตนนั้นได้อยู่กินกับเม่งแซฮุ้น เล่าเป๊ะจึงโกรธมากที่เม่งแซฮุ้นทราบว่าเล่าเป๊ะเป็นบิดาของเชี่ยวเตียบจึงคิดจะฆ่าเม่งแซฮุ้นแต่เม่งแซฮุ้นก็อธิบายกับเล่าเป๊ะจนเล่าเป๊ะหายโกรธและยอมใจอ่อน เล่าเป๊ะจึงได้กล่าวกับเม่งแซฮุ้นว่า

“ไม่ว่าเจ้าจะเจ้านางไปที่ใด เราเพียงมุ่งหวังให้เจ้ารับปากเราประการหนึ่ง”

“ท่าน...ท่านบอก”

เล่าเป๊ะกุมมือเม่งแซฮุ้นแนบแน่นกล่าวว่า

“รอนเจ้านี่บุตรชายของตนเอง ให้นำนางกลับมาพบเรา”

(ดาวตก ฝี่เสื่อ กระจปี เล่ม ๒, ๒๕๔๗: ๔๖)

เราจะเห็นได้ว่าแม้แต่ผู้ที่ยิ่งใหญ่และไม่เคยคืนคำอย่างเล่าเป๊ะ ยังยอมให้อภัยบิดาของตนเพราะว่าไม่ว่าอย่างไรเชี่ยวเตียบก็คือเลือดเนื้อเชื้อไขของตน เล่าเป๊ะจึงยอมให้อภัยได้

● เม่งแซฮุ้น

เม่งแซฮุ้นนั้นไม่ทราบว่าเชี่ยวเตียบเป็นใครในตอนแรก เม่งแซฮุ้นนั้นได้มีภารกิจในการสังหารเล่าเป๊ะ แต่เมื่อเม่งแซฮุ้นได้มาอยู่กับเล่าเป๊ะแล้วจึงเกิดความเลื่อมใสในตัวเล่าเป๊ะและมาทราบว่าเล่าเป๊ะนั้นเป็นพ่อของภรรยาตนจึงมาสารภาพต่อเล่าเป๊ะ เล่าเป๊ะนั้นทราบมาแต่แรกแล้วว่าเม่งแซฮุ้นนั้นมาเพื่อสังหารตนแต่สิ่ง

ที่เหนือความคาดหมายคือเม่งแซฮุ้นนั้นเป็นสามีของธิดาตนเอง เล่าเป๊ะคิดจะสังหารเม่งแซฮุ้น แต่พอทราบ
ว่าเม่งแซฮุ้นนั้นรักลูกสาวตนจริง เล่าเป๊ะจึงยอมปล่อยเม่งแซฮุ้นไปเพื่อให้กลับไปดูแลลูกสาวของตนเอง ถ้าเม่ง
แซฮุ้นไม่ใช่ลูกเขยของเล่าเป๊ะนั้นเม่งแซฮุ้นต้องถูกเล่าเป๊ะสังหารอย่างแน่นอน

ความจริงแล้วเล่าเป๊ะนั้นต้องการให้เม่งแซฮุ้นเข้าร่วมสงครามระหว่างเล่าเป๊ะกับเจ้าหมื่นอินทรีด้วย
แต่พอเล่าเป๊ะทราบว่าเม่งแซฮุ้นนั้นเป็นบุตรเขยของตนจึงไม่ต้องการให้ได้รับอันตรายใดๆ

เล่าเป๊ะกล่าวว่า

“เราก็นักพนันคนหนึ่ง นักพนันที่แท้จริงไม่เคยพนันจนหมดตัว มาตราว่าตอนที่บุคคลอื่นเข้าใจว่ามัน
สิ้นเนื้อประดาตัวแล้ว แท้จริงมันจะมากจะน้อยยังมีเค้าพนันหลงเหลืออยู่”

ท่านแย้มยิ้มแล้วกล่าวเสริมขึ้น

“เนื่องเพราะ มันยังต้องการพลิกตัวฟื้นฟู”

เม่งแซฮุ้นก็ยิ้มแล้ว กล่าวว่า

“มาตราว่าการพนันวงนี้เลิกรา ยังมีวงพนันอีกวงหนึ่ง นักพนันที่แท้จริงสามารถเสาะหาวงพนันเล่นได้
ตลอดเวลา”

ท่านตบไหล่เม่งแซฮุ้น กล่าวต่อ

“น่าเสียดายที่เจ้าไม่อาจพนันร่วมกับเรา”

เม่งแซฮุ้นถามว่า

“เพราะเหตุใด?”

“เนื่องเพราะเจ้าเป็นบุตรเขยเราแล้ว ไม่มีผู้ใดต้องการให้บุตรเขยตนเป็นนักพนัน”

(ดาวตก ผีเสื้อ กระบี่ เล่ม ๒, ๒๕๔๗: ๔๔-๔๕)

ในบทสนทนานั้นเล่าเป๊ะเปรียบเปรยว่าสงครามที่ตนเองกำลังเผชิญอยู่นั้นเหมือนกับวงพนันเล่าเป๊ะ
ไม่ต้องการให้บุตรเขยของตนเข้าร่วมกับสงครามครั้งนี้

เล่าเป๊ะนั้นที่ไม่สังหารเม่งแซฮุ้นแต่แรกเพราะว่าทราบดีว่าเม่งแซฮุ้นนั้นเป็นคนที่จงรักภักดีต่อนายของตนเองเป็นอย่างมากและต้องการให้เม่งแซฮุ้นเข้าร่วมกับฝั่งของตนเอง แต่พอทราบว่าเม่งแซฮุ้นนั้นเป็นบุตรเขยของตนก็จำเป็นที่จะต้องให้เม่งแซฮุ้นกลับไปดูแลลูกสาวและหลานชายของตนเอง เล่าเป๊ะนั้นมองว่าครอบครัวยังไ้ก็สำคัญกว่าธุรกิจของตนเอง

๒.๓ บทบาทในการเป็นผู้คุ้มครองคุณธรรม

การที่ซุนเง็กเป๊ะนั้นได้ฉายาว่าเล่าเป๊ะมานั้นไม่ใช่เพราะว่าโชคช่วยแต่การกระทำของเล่าเป๊ะที่คอยช่วยเหลือคนอื่น ๆ มาตลอดทำให้ผู้คนมองว่าเล่าเป๊ะเป็นเหมือนท่านลุงที่น่าเคารพในวงการณ์วงการไม่ว่าจะเป็นผู้คนที่ถูกรังแกจากผู้ที่มีอำนาจมากกว่าแต่ถ้านำความมาบอกต่อเล่าเป๊ะนั้นไม่ว่าผู้คนนั้นๆ จะมีอิทธิพลขนาดไหนก็ต้องพ่ายแพ้แต่เล่าเป๊ะ ในวรรณกรรมนั้นได้กล่าวถึงตัวละคร ๓ ตัว ที่ต้องการความช่วยเหลือจากเล่าเป๊ะหลังจากที่โดนคนที่มีอิทธิพลมากกว่าตนข่มเหงรังแก ไม่ว่าจะคนที่จะมาขอความช่วยเหลือต่อเล่าเป๊ะเป็นคนที่ไม่มีฐานะ หรือไม่มีเงินเล่าเป๊ะ เล่าเป๊ะก็เต็มใจที่จะช่วยและไม่ได้หวังผลตอบแทนใดๆ ตัวละคร ๔ ตัวที่มาขอความช่วยเหลือจากเล่าเป๊ะ ต่างพบเจอปัญหาที่ต่างกัน แต่ตัวละครทั้ง ๓ ตัวนั้นได้มาเข้าพบเล่าเป๊ะในงานวันเกิดของเล่าเป๊ะพร้อมกัน ผู้เฒ่าเตี้ย ปิงอิว บิวเล่าตอ และทิงเซ็งกั้ง แต่ละคนจึงนำเอาปัญหามาปรึกษาต่อเล่าเป๊ะเพื่อให้เล่าเป๊ะช่วย

ความเป็นมาของผู้ที่มาขอความช่วยเหลือต่อเล่าเป๊ะ

๑. ผู้เฒ่าเตี้ย ชานาผู้มีบุตรสาวเพียงคนเดียวซึ่งบุตรสาวคนนี้เป็นเหมือนกำลังใจให้ผู้เฒ่าเตี้ยมีชีวิตอยู่ บุตรสาวของผู้เฒ่าเตี้ยได้ถูกข่มขืนจากบุรุษสองคนที่เป็นบริวารของชื่อเป่าจู้ซึ่งผู้มีอิทธิพลในละแวกนั้น ผู้เฒ่าเตี้ยจึงนำความทั้งหมดไปฟ้องแก่ชื่อเป่าจู้เพราะเห็นว่าชื่อเป่าจู้เป็นคนที่มีความดีจึงจะสามารถช่วยให้ผู้เฒ่าเตี้ยหายคับแค้นที่บริวารของชื่อเป่าจู้ทำไว้กับบุตรสาวของผู้เฒ่า แต่แล้วชื่อเป่าจู้กลับเมินเฉยกับการกระทำของบริวารของตน ผู้เฒ่าเตี้ยจึงรู้สึกอับอายเป็นอย่างมากนอกจากชื่อเป่าจู้จะไม่จัดการบริวารของตนแล้วยังกล่าวให้บุตรสาวของผู้เฒ่าเตี้ยรักษานวลสงวนตัวอีก ผู้เฒ่าเตี้ยจึงเข้าไปคิดจะทำร้ายบริวารของชื่อเป่าจู้แต่กลับโดนทำร้ายแทน ผู้เฒ่าเตี้ยจึงคิดที่จะฆ่าตัวตายเพราะรู้สึกโดนหยามศักดิ์ศรีเป็นอย่างมาก แต่แล้วผู้เฒ่าเตี้ยก็นึกถึงเล่าเป๊ะ และต้องการจะไปปรึกษาให้เล่าเป๊ะช่วย

๒. ปิงอิว บุรุษที่ร่ำรวยและมีชื่อเสียงหลังจากแต่งงานกับสตรีที่ดังามผู้หนึ่งชื่อจูเล็ก จูเล็กนั้นชอบให้บุรุษจับจ้องมาที่ตน ในขณะที่ปิงอิวนั้นไม่พอใจในการกระทำของจูเล็กเป็นอย่างมาก จูเล็กไม่ใช่สตรีที่ดีนักก่อนที่จะได้แต่งงานกับปิงอิว นางเป็นหัวขโมยมาก่อน แต่ตอนนี้จูเล็กได้มีสามีแล้วจึงไม่จำเป็นต้องขโมยอีก

ต่อไปแต่สิ่งที่จูเลียต้องการคือบุรุษเพศ ทุกๆ คืนจูเลียจะแอบออกจากบ้านไปเพื่อเสาะหาบุรุษเพื่อมาสนองความต้องการของตนเอง และบุรุษที่จูเลียไปพบก็คือ ม้ออ้อย ม้ออ้อยเป็นคนที่มีความรู้จักระเพราะเป็นมหาเศรษฐีในเมืองนั้นและม้ออ้อยยังมีนางสนมอีกมากมาย หลังจากที่บิงอิวได้ทราบเรื่องของจูเลียแล้ว จูเลียจึงกล่าวกับบิงอิวว่าไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นยังไงจูเลียก็จะไปพบม้ออ้อยเพื่อสนองความต้องการของตนเอง นอกจากนี้บิงอิวจะกล้าสังหารม้ออ้อย บิงอิวจึงรู้สึกเคียดแค้นเป็นอย่างมากที่โดนสตรีเหยียดหยาม แต่สุดท้ายแล้วบิงอิวก็ไม่สามารถทำอะไรกับม้ออ้อยได้เพราะม้ออ้อยนั้นมีบริวารเป็นอย่างมาก บิงอิวจึงนำความไปบอกเล่าแก่แม่เพื่อให้แม่ช่วยจัดการเรื่องนี้ให้

๓. **บิวเล่ตอ** มีบุตรชายเพียงคนเดียวชื่อเสี่ยววู เสี่ยววูนั้นได้ไปหลงรักกับนางสนมในป้อมหมื่นอินทรีร์ เจ้าหมื่นอินทรีร์นั้นไม่ยอมให้นางสนมคนไหนแต่งงานหรือแม้แต่พบปะกับบุรุษ เจ้าหมื่นอินทรีร์จับได้ว่าเสี่ยววูนั้นได้แอบเข้ามาคบหากับนางสนมของตน เจ้าหมื่นอินทรีร์ต้องการที่จะสังหารเสี่ยววูแต่เจ้าหมื่นอินทรีร์ทราบว่เสี่ยววูนั้นเป็นบุตรชายของบิวเล่ตอซึ่งเคยเป็นบริวารของตน เจ้าหมื่นอินทรีร์จึงให้อภัยแต่ต้องไม่เห็นว่เสี่ยววูลักลอบเข้ามาอีก เสี่ยววูจึงผิดหวังเป็นอย่างมากที่ไม่ได้เจอกับคนรักเป็นเวลานาน บิวเล่ตอเห็นบุตรชายคนเดียวของตนเองเป็นเช่นนี้ไม่ได้ จึงเข้าไปพบกับเจ้าหมื่นอินทรีร์เพื่อที่จะขออนางสนมเพื่อให้มาแต่งงานกับเสี่ยววู นอกจากเจ้าหมื่นอินทรีร์จะไม่อนุญาตแล้ว บิวเล่ตอยังถูกตบหน้ามาอีกด้วย หลังจากนั้นเสี่ยววูก็ชুবผอมเพราะไม่ยอมกินอะไรเลย บิวเล่ตอสงสารบุตรชายเป็นอย่างมากจึงนำความไปบอกต่อแม่แก่แม่เพื่อหวังที่จะให้แม่ช่วย

๔. **ทิเซ็งกั้ง** บุรุษหนุ่มที่เป็นหัวหน้าของกลุ่ม ฉิกย่งสี่อ (เจ็ดผู้หัวหาญ) ทิเซ็งกั้งนั้นเป็นพี่ใหญ่สุด คนในกลุ่มนั้นนับเป็นพี่น้องร่วมสาบานกันทั้งหมด กลุ่มฉิกย่งสี่อนั้นถูกจัดฉากว่าเป็นฆาตกรในการเกิดเพลิงไหม้ที่มีศพถึง ๗๙ ศพ โดยผู้ที่ก่อเหตุนี้คือนักพรต ที่ต้องการให้กลุ่มฉิกย่งสี่อตกเป็นแพะรับบาปแทนตน นักพรตจึงสังหารคนของกลุ่มฉิกย่งสี่อไปทั้งหมด ๖ คน แต่ทิเซ็งกั้งนั้นหนีรอดออกมาได้ ทิเซ็งกั้งนั้นไม่ต้องการให้พี่น้องร่วมสาบานของตนถูกมองว่าเป็นผู้ก่อเหตุเพลิงไหม้ เขาต้องการที่จะกู้ชื่อเสียงกลุ่มของตนเองกลับมา จึงรับหนึ่เพื่อไปหาแม่แก่และต้องการให้แม่แก่ช่วย ในขณะที่นักพรตก็ตามล่าทิเซ็งกั้งอยู่

การช่วยเหลือของแม่แก่

ในวันคล้ายวันเกิดของแม่แก่่นั้น แม่แก่ได้จัดงานวันเกิดของตนในอุทยานดอกไม้ของตนแล้วมีสหาย ชาวบ้านเข้ามาร่วมยินดีเป็นอย่างมาก แม่แก่ไม่เคยถือตัวต่อผู้คนไหนๆ ไม่ว่าจะยากดีมีจนอย่างไรถ้าเข้ามางานของแม่แก่แล้วด้วยได้รับการต้อนรับอย่างดียิ่ง ผู้เฒ่าเตียนั้นได้นำของกำนัลมามอบแต่แม่แก่เป็นแดงโมที่ใหญ่ที่สุดในสวนของตนมา ไม่ว่าจะในวันครบรอบวันเกิดของปีไหนต่อผู้เฒ่าเตียนี่ไม่มา ผู้เฒ่าเตียนี่

ก็จะส่งแสงโมทีใหญ่ที่สุดในสวนของตนมาให้แก่เล่าเป๊ะตลอด เล่าเป๊ะพอเจอสหายของตนก็ทราบว่ามีปัญหาที่ต้องการปรึกษาต่อตนเอง เล่าเป๊ะจึงนำพาสหายของตนเข้าสู่ห้องสมุดของตนเองเพื่อได้คุยกันอย่างส่วนตัว ผู้เฒ่าเตียนนั้นออกมาจากห้องสมุดด้วยความพอใจเป็นอย่างมากที่ได้นำปัญหาของตนมาปรึกษาต่อเล่าเป๊ะ ปิงอิวและบูเล่าตอกก็เช่นกัน หลังจากนั้นเล่าเป๊ะจึงเรียกประชุมบริวารของตนเพื่อมารับฟังคำสั่งจากเล่าเป๊ะโดยตรง เล่าเป๊ะได้กล่าวต่อบริวารดังนี้

“อีกสามวันให้หลัง เรียกคนหลายคนไปยังป้อมตระกูลชื่อจัดการกับกังฮวงกังเพ็งสองพี่น้อง ไม่ต้องปลิดชีวิตมันสอง แต่อย่างน้อยไม่ให้พวกมันไม่อาจลุกขึ้นจากเตียงสามเดือน!”

ลูกเฮียงชวงชบคิดแล้วกล่าว

“ให้บูนไฮ้ว (พยัคฆ์) บูนป่า (เสือดาว) ไปตีหรือไม่? พวกมันมีประสบการณ์ทางด้านนี้มาก่อน”

เล่าเป๊ะผงกศีรษะกล่าวว่า

“ชายชู้ม้ออู๋ย ให้ชุนเกี่ยมจัดการเอง”

ลูกเฮียงชวงหัวร่อแล้ว มันเข้าใจจิตเจตนาของเล่าเป๊ะเป็นอย่างดี

เล่าเป๊ะให้ชุนเกี่ยมจัดการบุคคลใดเท่ากับกำหนดวาระสุดท้ายของคนผู้นั้น

เล่าเป๊ะ

“แต่ทางด้านพรรคสิบสองอินทรีเหิน เห็นเจ้าต้องไปด้วยตนเอง เจ้าหมื่นอินทรีเป็นบุคคลยากต่อแหย่ เราหวังว่าเจ้าสามารถนำพาคนรักของเขี้ยวบู้ออกมาด้วย”

(ดาวตก ฝี่เสื่อ กระบี่ เล่ม ๑, ๒๕๔๗: ๘๖)

หลังจากที่เล่าเป๊ะได้ช่วยเหลือ บูเล่าตอ ปิงอิว ผู้เฒ่าเตียน แล้วในบริเวณงานวันเกิดของเล่าเป๊ะ ทิซังกั๋งได้ปรากฏตัวออกมาพร้อมกับบาดแผลมากมาย ทิซังกั๋งนั้นขอความช่วยเหลือแก่เล่าเป๊ะต่อหน้าผู้คนในงานมากมาย นักพรตศิลาแดงได้เข้ามาถึงในงานวันเกิดของเล่าเป๊ะเพราะต้องการที่จะฆ่าปิดปากทิซังกั๋ง แต่เล่าเป๊ะไม่ยอมเพราะว่าเล่าเป๊ะเห็นว่าทิซังกั๋งนั้นบาดเจ็บเป็นอย่างมาก จึงไม่สามารถหาความจริงได้คำพูดจากปากนักพรตศิลาแดงจึงเป็นการฟังความเพียงแต่ข้างเดียว แต่นักพรตศิลาแดงนั้นได้ใช้คำสบประมาทต่อเล่าเป๊ะทำให้นักพรตศิลาแดงนั้นถูกสังหารโดยบริวารของเล่าเป๊ะ

๓. ความสำคัญต่อวรรณกรรม

เล่าแป๊ะมีบทบาทในเรื่องดาวตก ผีเสื้อ กระบี่เป็นอย่างมากตามเนื้อเรื่องแล้วอาจจะเรียกได้ว่าเป็นพระเอกมากกว่าเม่งแซฮุ้น เพราะว่าเล่าแป๊ะนั้นเปรียบเสมือนตัวแทนของความยุติธรรมในวรรณกรรมเรื่องนี้ ผู้เขียนพยายามกล่าวถึงลักษณะนิสัยของเล่าแป๊ะ ว่าเป็นคนแบบไหน จะเห็นได้ว่าเล่าแป๊ะในเรื่องนี้มีบทบาทเด่นชัดที่สุดและยังมีการแสดงให้เห็นถึงความหลากหลายของบทบาทในตัวเล่าแป๊ะ ว่าเป็นผู้ที่มีทรัพย์สินและบารมีเป็นอย่างมากส่งผลให้เกิดเหตุการณ์ต่างๆ เช่น การที่เล่าแป๊ะให้คนของตนไปจัดการกับเรื่องราวต่างๆ ที่ไม่ยุติธรรม การช่วยมิตรสหายต่างๆ นานา จนทำให้เกิดเรื่องต่างๆ ขึ้น เพราะว่าเล่าแป๊ะนั้นมีคนที่บารมีเป็นอย่างมากผู้คนหลายๆ คนที่อยากที่จะแยชิง เปรียบได้ว่าเล่าแป๊ะอาจจะไม่ใช่ต้นเหตุที่ทำให้เกิดสาเหตุต่างๆ ขึ้น แต่ตัวละครตัวนี้เป็นตัวละครที่ไม่ยอมนิ่งเฉยต่อความไม่ยุติธรรมจึงทำให้เกิดเรื่องราวต่างๆ ในวรรณกรรมเรื่องนี้

ผู้เขียนนั้นใช้เล่าแป๊ะเป็นตัวละครที่สื่อถึงอำนาจและบารมีต่างๆ คำว่ากระบี่ในชื่อวรรณกรรมนี้ก็คือเล่าแป๊ะ ที่แสดงถึงอำนาจ บารมี ศักดิ์ฐานะ นอกจากนี้ตัวละครตัวนี้ผู้เขียนยังสื่อถึงความสุขุมรอบคอบ ความยุติธรรม ความเป็นผู้นำ อีกเช่นเดียวกันแต่ข้อเสียของตัวละครตัวนี้ก็คือการที่ให้ความไว้วางใจกับคนใกล้ตัวจนมากเกินไป จึงทำให้ชีวิตลำบาก ผู้เขียนต้องการจะสื่อว่าแม้จะเป็นตัวละครที่รอบคอบสุขุม ไม่มีแม้แต่ข้อบกพร่องต่างๆ แต่พอแก่ชราลงไปแล้วจึงทำให้ความคิดความอ่านในการดูบุคคลนั้นผิดพลาดไปแต่ในที่สุดแล้วถึงจะโดนมิตรสหายหักหลังแต่เล่าแป๊ะก็ยังมีมิตรสหายที่ไว้วางใจได้อยู่

การวิเคราะห์ตัวละครเอกวรรณกรรมแปลจีน เรื่อง ดาวตก ผีเสื้อ กระบี่: เชี่ยวเตียบ

๑. ความเป็นมา

เชี่ยวเตียบนั้นเป็นธิดาของเล่าแป๊ะ ถูกเล่าแป๊ะและซุนเกี่ยมเลี้ยงมาอย่างดีตั้งแต่ยังเด็ก แต่เชี่ยวเตียบนั้นได้ตั้งครรภีโดยที่ไม่ยอมบอกเล่าแป๊ะว่าใครเป็นผู้ข่มขืนเธอเล่าแป๊ะจึงมิโห่เชี่ยวเตียบและไล่เชี่ยวเตียบออกจากบ้านและตัดพ้อตัดลูกกันอย่างเด็ดขาด ผู้คนต่างคิดว่าเชี่ยวเตียบนั้นเป็นคนลำส่อน เลี้ยวเตียบนั้นคิดที่จะฆ่าตัวตายหลายครั้งหลายๆ แต่ก็ต้องอดทนใช้ชีวิตอยู่ต่อไปเพื่อบุตรชายของตน เชี่ยวเตียบนั้นมีบุตรชายชื่อว่าป้อป้อเชี่ยวเตียบนั้นใช้ชีวิตอยู่ในบ้านหลังเล็กๆ หลังหนึ่งและยังมีสาวใช้คอยติดตามมาด้วย เชี่ยวเตียบไปสุภาพสตรีที่ไม่ว่าใครเห็นก็รู้สึกหลงรักไม่ว่าเธอจะไปที่ไหนก็จะมิแต่คนจับจ้องคอยเข้ามาคุยเป็นประจำ

นอกจากเซียวเตียบนั้นจะเป็นผู้หญิงที่สวยงามมากๆ แล้วเซียวเตียบยังมีความสามารถในการดื่มสุราก็เก่งกว่าบุรุษทั่วไป ทำให้บุรุษคอยเข้ามาทำความรู้จักด้วย

แต่ที่ว่าไม่ว่าบุรุษคนไหนที่เข้ามาสนิทกับเซียวเตียบนั้นแต่ละคนก็จะหายไปตลอดเซียวเตียบนั้นไม่ทราบว่าเป็นเพราะอะไรจนกระทั่งวันหนึ่งเซียวเตียบนั้นได้ทราบว่าผู้คนเหล่านั้นถูกสังหารอย่างทรมานทุกคนจึงเข้าใจว่าใครเป็นคนทำสิ่งนี้ เซียวเตียบจึงไม่คิดจะคบหากับผู้ชายคนไหนอีกเพราะไม่อยากให้ใครได้รับอันตราย เพราะตนเองจนกระทั่งเซียวเตียบนั้นได้รู้จักกับเม่งแซฮุ้นทั้งสองนั้นพอรู้จักก็ได้เกิดความรักขึ้นเซียวเตียบจึงนำลูกชายหนีออกมาอยู่ที่กระท่อมเล็กๆ ในป่ากับเม่งแซฮุ้นเพื่อไม่ให้เม่งแซฮุ้นโดนสังหารจากบุคคลนิรนาม

๒. บทบาท

เซียวเตียบนั้นไม่มีบทบาทที่แปลกมากนัก เซียวเตียบเองเป็นแค่สตรีทั่วไปที่ต้องการครอบครัวที่อบอุ่น มีสามีที่ดีและมีครอบครัวที่สมบูรณ์แบบ บทบาทของเซียวเตียบที่เห็นได้ชัดในวรรณกรรมเรื่องนี้ก็คือ การเป็นบุตรสาวของเล่าเป๊ะ ภรรยาของเม่งแซฮุ้น และการบทบาทของเราเป็นแม่นั่นเอง

๒.๑ บทบาทในการเป็นบุตรสาว

เซียวเตียบนั้นเป็นคนที่ไม่ค่อยมาพร้อมกับทะเลาะของบิดาอย่างเล่าเป๊ะไม่มีบุรุษคนใดได้เข้าใกล้เธอเกินกว่าร้อยเมตรและเซียวเตียบก็เป็นลูกที่ดีของเล่าเป๊ะมาตลอดจนกระทั่งเซียวเตียบได้ตั้งครรรักขึ้นพอเล่าเป๊ะทราบข่าวก็โกรธเซียวเตียบเป็นอย่างมากเล่าเป๊ะต้องการทราบว่าใครเป็นคนทำกับบุตรสาวของตนเอง เช่นนี้แต่เซียวเตียบก็ไม่ยอมบอกเล่าเป๊ะ เล่าเป๊ะจึงโกรธยิ่งกว่าเดิมและไล่เซียวเตียบออกจากบ้าน แต่ความจริงแล้วบุรุษนิรนามผู้นั้นก็คือลูกเฮียงชวงผู้เป็นเสมือนพี่ชายแท้ๆ ของเธอและยังเป็นมือขวาของเล่าเป๊ะ ลูกเฮียงชวงได้กำชับเซียวเตียบไว้ว่า ถ้าเซียวเตียบแพร่งพรายออกไปว่าใครรังแกเธอ ลูกเฮียงชวงจะทรยศต่อเล่าเป๊ะและจะเอาข้อมูลทั้งหมดของเล่าเป๊ะไปให้ศัตรู และลูกเฮียงชวงก็จะสังหารเซียวเตียบอีกด้วย เพราะเหตุนี้เซียวเตียบกลัวว่าท่านผู้เฒ่าจะพลีชีพล้าต่อศัตรูเลยยอมเก็บความลับไว้และยอมให้ผู้คนมองเธอว่าเป็นคนที่ล่าสอนแถมยังโดนไล่ออกจากบ้าน ตามในบทสนทนาที่เซียวเตียบได้กล่าวกับเม่งแซฮุ้น

เม่งแซฮุ้นกำหมัดแน่นแน่นกล่าวว่า

“ตอนนั้นท่านไหนไม่บอกต่อเล่าเป๊ะ?”

“เนื่องเพราะมันซู่กรรโชกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าหากบอกต่อเล่าเป๊ะ มันไม่เพียงปลิดชีวิตข้าพเจ้า ทั้งยังจะทรยศต่อเล่าเป๊ะ ถ้าายทอดบอกความลับทั้งหมดของเล่าเป๊ะต่อฝ่ายตรงข้าม”

“ดังนั้นท่านจึงเกรงกลัว?”

“ข้าพเจ้ามีอาจไม่เกรงกลัว เนื่องจากข้าพเจ้าทราบว่า ลูกเหียงชวงหากทรยศต่อเล่าเป๊ะ ผลสุดท้ายต้องเลวร้ายสุดคาดคิด มีหน้าซ้ำอาวุธลับมันทั้งชั่วร้ายทั้งอำมหิต แม้แต่เล่าเป๊ะยังยกย่องชมเชยมัน มันเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งในเชิงอาวุธลับ มันไม่เพียงสามารถปลิดชีวิตข้าพเจ้าได้ทุกขณะจิต ยังมีโอกาสประทุษร้ายเลวร้ายอยู่หลาย”

(ดาวตก ฝี่เสื่อ กระบี่ เล่ม ๒, ๒๕๔๗: ๑๐๔)

ที่เชี่ยวชาญต้องปกปิดความลับเอาไว้ ไม่ใช่เพียงหวังความปลอดภัยของตนเท่านั้น ลูกเหียงชวงอาจทำร้ายเล่าเป๊ะด้วยก็เป็นได้ เชี่ยวเตียบจึงต้องยอมทนทรมานให้ผู้คนตราหน้าว่าเป็นหญิงไม่ดีท้องไม่มีพ่อและยอมให้ท่านพ่อของเธอเข้าใจผิดมาตลอด

๒.๒ บทบาทในการเป็นภรรยาของเม่งแซฮุ้น

เชี่ยวชาญเป็นภรรยาที่ดีของเม่งแซฮุ้น นางรักและเป็นห่วงเม่งแซฮุ้นมาก หากบอกไปว่าใครรังแกเธอกลัวว่าลูกเหียงชวงจะมาทำร้ายเม่งแซฮุ้น เพราะในช่วงเวลาที่เชี่ยวชาญเพิ่งเริ่มคบกับเม่งแซฮุ้น นางไม่รู้ว่าเม่งแซฮุ้นเป็นยอดฝีมือเช่นกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เชี่ยวชาญขบขริมฝีปากโดยแรง พึมพำว่า

“ข้าพเจ้าก็คิดใคร่ฆ่ามัน คิดใคร่ฆ่ามันตั้งแต่แรกแล้ว”

“อย่างนั้นท่านสมควรบอกต่อข้าพเจ้า...”

เชี่ยวชาญโพล่งว่า

“ข้าพเจ้าไม่อาจบอกต่อท่าน”

“เพราะเหตุใด?”

“เนื่องจากข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ท่านฆ่าคนเพราะข้าพเจ้า ยิ่งไม่ต้องการให้ท่านเสี่ยงอันตรายเพราะข้าพเจ้า”

“เสี่ยงอันตราย?”

“คนผู้นั้นเป็นบุคคลน่าสะพรึงกลัวยิ่ง ท่าน...”

เม่งแซฮุ้นแค้นหัวร่อสอดคำขึ้น

“ท่านเห็นว่ามันเข้มข้นกว่าข้าพเจ้า? ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าไม่ใช่คู่มือมัน?”

เซียวเตียบบีบมือมันโดยแรงกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น เพียงแต่...”

“เพียงแต่อะไร?”

เซียวเตียบปิดปากสนิท เพียงสั้นศีรษะ

(ดาวตก ฝี่เสื่อ กระบี่ เล่ม ๑, ๑๕๔๗: ๓๘๗-๓๘๘)

และอีกเหตุการณ์หนึ่งเมื่อเม่งแซฮุ้นถามเซียวเตียบถึงบิดาของเด็ก แต่นางก็ขอให้หยุดถามเรื่องนี้เสีย เพราะกลัวว่าลูกเฮียงซวงจะมาทำอันตรายเม่งแซฮุ้น ดังบทสนทนาต่อไปนี้

เม่งแซฮุ้นกำหมัดแน่นแน่น จากนั้นคลายออก หัวร่อพลางกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าจะไม่บีบคั้นคุกคามท่าน แต่คนผู้นั้น... หรือมันยังไม่ยอมปล่อยปลละละเว้นท่าน?”

เซียวเตียบผงกศีรษะ ปล่อยให้หน้าตาไหลรินลงมา กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่บังควรชักนำความยุ่งยากแก่ท่าน เนื่องจากมันต้องสืบเสาะพวกเราจนพบ มิเพียงไม่ปลดปล่อยข้าพเจ้ามันยังไม่ปลดปล่อยท่าน”

(ดาวตก ฝี่เสื่อ กระบี่ เล่ม ๒, ๒๕๔๗: ๕๓)

เป็นที่ทราบกันดีว่าเซียวเตียบนั้นเป็นเหมือนเจ้าหญิงที่เกิดมาในปราสาทแม้ว่าจะถูกเล่าแป๊ะขับไล่ออกมาแล้วแต่เชื่อว่าเซียวเตียบนั้นจะอยู่อย่างร่มเย็น เธอมีสาวใช้อีกสองคนและบ้านที่ใหญ่โตเรียกได้ว่าเซียวเตียบนั้นแทบไม่เคยใช้ชีวิตอย่างลำบากเลย แต่หลังจากที่เซียวเตียบนั้นได้หนีออกมาอยู่กับเม่งแซฮุ้นที่กระท่อมเล็กๆ หลังหนึ่งเซียวเตียบกลับไม่เคยแม้แต่จะเอ่ยปากบ่นให้กับความยากลำบากที่ต้องพบเจอ

๒.๓ บทบาทในการเป็นมารดา

ซุนเซียวเตี้ยบนนั้นได้ตั้งครุฑตั้งแต่อายุยังน้อย เธอโกรธทารกในห้องของเธอมากที่ทำให้ชีวิตของเธอนั้นต้องลำบาก ทารกของเซียวเตี้ยบนมีชื่อว่าป้อป้อ เธอเปรียบป้อป้อว่าเป็นมารดาของเธอเป็นเพราะป้อป้อจึงทำให้เธอถูกไล่ออกจากบ้าน ในตอนแรกเธอคิดว่าจะรอให้ป้อป้อคลอดออกมาก่อนแล้วเธอจะบีบคอทารกให้ตายคามือตัวเอง แต่พอป้อป้อได้เกิดมา ความคิดของเธอจึงเปลี่ยนไป เมื่อทารกได้เกิดขึ้นมาจากที่เกลียดทารกกลับกลายเป็นความรัก จึงมีความคิดและกล่าวได้ตามบทสนทนาดังต่อไปนี้

“ป้อป้อไม่มีบิดา ข้าพเจ้าไม่อาจให้มันปราศจากมารดาอีก”

(ดาวตก ฝี่เสื่อ กระจับปี่ เล่ม 1, 2547: 397)

“ไม่ว่าบิดา มารดาจะกระทำผิดอย่างไรทารกล้วนไร้ความผิดข้าพเจ้าไม่อาจทนเห็นป้อป้อต้องปวดร้าวไปชั่วชีวิต”

(ดาวตก ฝี่เสื่อ กระจับปี่ เล่ม 1, 2547: 398)

เซียวเตี้ยบนกล่าวว่า

“แต่รอจนมันลืมตาดูโลก ข้าพเจ้าเหลือบแลเห็นมันเป็นครั้งแรก เห็นใบหน้าสีแดงเพลิงปลั่งน่ารักน่าชังนั้นความขุ่นแค้นชิงชังของข้าพเจ้ากลับกลายเป็นความรัก”

กระแเสียงนางเลื่อนลอยราวตกอยู่ในความฝัน กล่าวต่อข้าฯ

“ข้าพเจ้าดูมันเติบโตใหญ่ทุกวัน น่ารักขึ้นทุกขณะ ขณะที่ข้าพเจ้าป้อนนมแก่มัน รู้สึกมันดูดีมีค่ามากขึ้นทุกขณะจิต ข้าพเจ้าพลันพบว่ามีแต่ช่วงเวลานี้ ข้าพเจ้าจึงลืมเลือนความกัลลัดกลุ้มและปวดร้าวของตนเองไปชั่วคราว”

เม่งแซฮุ้นกระแอมเบาๆ หากไม่กระแอม น้ำตาอุ้มนระอุของมันคงต้องทะลักจากบ่า

เซียวเตี้ยบนกล่าวว่า

“ตอนนั้นข้าพเจ้าเพียงทราบชั่วชีวิตข้าพเจ้าไม่อาจแยกทารกนี้ ทารกแม้ต้องการข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องการมันยิ่งกว่า เพราะเพื่อทารกข้าพเจ้ายินยอมกล้ำกลืนความคับแค้นปวดร้าวทั้งหมด ข้าพเจ้าตกลงใจจะสะกดกล้ำกลืนไปชั่วชีวิต”

นางทอดถอนหายใจยาวแล้วกล่าวต่อ

“เนื่องเพราะข้าพเจ้าทั้งไม่อาจตัดใจละจากทารก ทั้งไม่มีกำลังขวัญแยกจากคนผู้นั้น คนผู้นั้นก็ทราบ
ดังนั้นมันคิดไม่ถึงว่าข้าพเจ้าจะต่อสู้ดิ้นรน จะแปรเปลี่ยนกลับกลายเป็น”

(ดาวตก ผีเสื้อ กระบี่ เล่ม 1, 2547: 399)

จะเห็นได้ว่าในตอนแรกเซียวเตียบเกลียดทารกที่เกิดมาและมีความเคียดแค้นชิงชังในทารกผู้นั้น แต่พอ
ทารกเกิดมา เซียวเตียบได้เห็นถึงสายใยของความเป็นแม่ลูก จึงเกิดความรักและความเอ็นดูลูกของตนเอง จะ
เห็นได้จากความห่วงใยทางสายเลือดของแม่ที่มีต่อลูก คือไม่ต้องการให้ลูกเกิดมาโดยไม่มีทั้งพ่อและแม่ เธอจึง
เต็มใจที่จะเก็บลูกของตนเองและเลี้ยงดู ให้ความเอาใจใส่อย่างอบอุ่นเสมือนมีทั้งพ่อและแม่อยู่ด้วยทั้งสองคน

3. ความสำคัญต่อวรรณกรรม

เซียวเตียบนั้นไม่ได้มีบทบาทมากในวรรณกรรมเท่ากับตัวละครตัวอื่นๆ แต่บทบาทของเซียวเตียบมี
ความสำคัญต่อการดำเนินเรื่องเป็นอย่างมาก เนื่องจากเธอสามารถทำให้เม่งแซฮุ้นเปลี่ยนใจในการเป็นนักฆ่า
เพื่อที่จะได้สร้างครอบครัวกับเธอในอนาคต และทำให้เม่งแซฮุ้นตัดสินใจล้มเลิกแผนที่จะลอบสังหารเล่าแป๊ะยัง
ทำให้เม่งแซฮุ้นเป็นกำลังสำคัญที่กลับมาช่วยชีวิตของเล่าแป๊ะในที่สุด อีกทั้งเซียวเตียบยังเป็นต้นเหตุที่ทำให้
เล่าแป๊ะกับลูกเลี้ยงชวงต้องต่อสู้กันเพราะว่าลูกเลี้ยงชวงนั้นเป็นพ่อของเด็กในท้องของเซียวเตียบ ทำให้เล่าแป๊ะ
นั้นคิดที่จะสังหารคนที่รังแกลูกสาวของตนเอง ในวรรณกรรมนั้นเซียวเตียบเปรียบเสมือนผีเสื้อที่เติบโตขึ้นใน
สวนดอกไม้ของเล่าแป๊ะที่เป็นสิ่งสวยงามแต่ว่ามีชีวิตที่สั้นจนกระทั่งวันที่เกิดเรื่องขึ้นทำให้เซียวเตียบนั้นใช้ชีวิต
แบบหุดหู่มาตลอด คิดจะตายก็ตายไม่ได้เพราะมีบุตร แต่หลังจากเจอเม่งแซฮุ้นทำให้เซียวเตียบต้องการที่จะ
กลับมาใช้ชีวิตอย่างมีความสุขอีกครั้งแม้ว่าในใจของเซียวเตียบนั้นคิดว่าความสุขที่มีนั้นอาจจะต้องแลกมาด้วย
ความยากลำบากก็ตาม

แนวคิดของวรรณกรรมแปลจีน เรื่อง ดาวตก ผีเสื้อ กระบี่

๑. แนวคิดด้านคุณธรรม

วรรณกรรมเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับคุณธรรมค่อนข้างมาก เนื่องจากเนื้อหาในเรื่องเป็นการต่อสู้กัน
ระหว่างผู้มีอิทธิพลของทั้งสองฝ่าย ซึ่งต่างล้วนมีคุณธรรม ของตนเองในแนวทางที่แตกต่างกัน

เล่าเป๊ะนับได้ว่าเป็นบุคคลที่มีคุณธรรมมากที่สุดในเรื่อง เนื่องจากเล่าเป๊ะเป็นผู้ที่ยึดถือคุณธรรมอย่างสูงสุด ไม่เข้าข้างให้กับความผิด แต่จะอยู่ข้างความถูกต้อง และคอยช่วยเหลือทุกคนที่ไม่ได้รับความยุติธรรม ผู้คนต่างเรียกท่านว่าเล่าเป๊ะมีความหมายถึง “ท่านลุง” ที่สามารถช่วยเหลือทุกคนได้เวลาได้รับความยากลำบาก จนถึงขนาดได้รับการยกย่องว่าเป็นเทพเจ้าแห่งความยุติธรรม แม้ว่าเล่าเป๊ะจะเป็นผู้ที่มีอิทธิพลมาก แต่ก็ยังคงความมีคุณธรรม ไม่ใช้อำนาจที่มีอยู่ไปในทางที่เสียหายหรือสร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่น ดังจะเห็นได้จากทัศนคติของเล่าเป๊ะดังนี้

เล่าเป๊ะกล่าวว่า

“ต่อให้มันเป็นฆาตกร ต้องรอให้อาการบาดเจ็บทุเลาลงแล้วค่อยว่ากล่าวกัน อย่าว่าแต่ผู้ใดก็ไม่อาจระบุได้ว่ามันเป็นฆาตกร”

“พวกเราเห็นเหตุการณ์กับตาหรือยังแปลกล่อมได้?”

“พวกท่านเห็นกับตา เราหาได้เห็นไม่ เราเพียงทราบมัน หากมันเป็นฆาตกรรับรองไม่กล้ามายังที่นี่ ”

ไม่มีผู้ใดกล้าไปปิดหลอกดวงเล่าเป๊ะ

ผู้ใดบังอาจหลอกดวงเล่าเป๊ะ เท่ากับชุดหลุมฝังศพตนเอง

นักพรตเมฆากล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

“กระทั่งคำพูดของสามสหายอึ้งซัว ท่านยังไม่เชื่อ”

เล่าเป๊ะกล่าวว่า

“สามสหายอึ้งซัวเป็นคน ทีเซ็งกั้งก็เป็นคน ยามอยู่ที่นี่ไม่ว่าผู้ใดล้วนมีสิทธิ์กล่าววาจา เราต้องการรับฟังคำพูดของมันบ้าง ”

ทีเซ็งกั้งปล้นรวบรวมเรี่ยวแรงทั้งหมด ร้องดังๆว่า

“พวกมันจึงเป็นฆาตกร เรามีหลักฐานยืนยัน พวกมันทราบที่ข้าพเจ้ามีหลักฐาน จึงคิดฆ่าปิดปากข้าพเจ้า!”

เล่าเป๊ะกล่าวว่า

“หลักฐานอยู่ที่ใด?”

(ดาวตก ฝึลือ กระบี่ เล่ม ๑, ๒๕๔๗: ๙๕)

เม่งแซฮุ้นเป็นอีกหนึ่งตัวละครหนึ่ง ที่มีคุณธรรมอย่างเห็นได้ชัดเจน กล่าวคือเม่งแซฮุ้นไม่ยินยอมที่จะสังหารเหล่าแป๊ะตามคำสั่งของกอล่าตัว ถึงแม้ว่ากอล่าตัวจะมีบุญคุณกับเม่งแซฮุ้น แต่เม่งแซฮุ้นให้ความสำคัญกับคุณธรรมมากกว่าความกตัญญู เขาเลือกความถูกต้องมาก่อนและยอมที่จะเป็นผู้กตัญญูต่อกอล่าตัว เขาจึงตัดสินใจที่จะไม่สังหารเหล่าแป๊ะ จะเห็นได้จากบทสนทนาที่เม่งแซฮุ้นได้กล่าวกับเจียะคังดังนี้

“คนมีชีวิตอยู่บนโลก บางครั้งต้องอาจบังคับตนเองกระทำเรื่องที่ตนเองไม่ยอมกระทำ แต่ก็ต้องดูว่าเรื่องเช่นนั้นคู่ควรหรือไม่ถูกต้องเพียงกรรมเพียงไหน?”

๒. แนวคิดเกี่ยวกับมิตรสหาย

วรรณกรรมเรื่องนี้นอกจากมีแนวคิดด้านคุณธรรมแล้ว ยังแฝงแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องมิตรสหายเป็นสำคัญ กล่าวคือมิตรสหายแท้จริงแล้วไม่ได้มีมากแล้ว แต่ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือการที่ไม่สามารถจำแนกได้ว่าใครคือมิตรใครคือศัตรู เพราะว่าการคบสหายที่ดีจะสามารถช่วยเหลือเราในยามที่เกิดความยากลำบากได้ หากมีสหายที่ไม่ดี แล้วไม่สามารถจำแนกได้ว่าใครเป็นมิตรที่ดีหรือไม่ดี ก็จะทำให้เราเกิดความลำบากในที่สุด

ลูกเฮียงชวงเป็นอีกหนึ่งตัวอย่างของมิตรสหายที่ไม่ดี เนื่องจากเป็นตัวละครหลักที่ทำให้เหล่าแป๊ะตกกระกำลำบาก และเป็นคนที่เลือกคบมิตรสหาย เพื่อผลประโยชน์ของตนเองเพียงอย่างเดียว จุดจบของคนที่คบกับลูกเฮียงชวงจึงต้องพบกับความยากลำบากไม่ก็ต้องตายในที่สุด จะเห็นได้จากบทสนทนาดังต่อไปนี้

เม่งแซฮุ้นกล่าวว่า

“แต่ข้าพเจ้าลืมไม่ได้”

ลูกเฮียงชวงถามว่า

“ที่ท่านลืมไม่ได้เป็นอะไร?”

“วาระสุดท้ายของเหล่าสหายท่าน!”

“วาระสุดท้ายของสหายเรา?”

เม่งแซฮุ้นเน้นเสียงทีละคำ

“ผู้ใดคบหาท่านเป็นสหาย เมื่อถึงตอนท้ายต่างต้องตายอย่างอเนจอนาถ”

(ดาวตก ฝี่เสื่อ กระจับปี่ เล่ม ๑, ๒๕๔๗: ๔๑๑)

อีกตัวอย่างบทสนทนาหนึ่งที่เลียบเคียงคุยกับกอลเกล้าตัวเกี่ยวกับมิตรสหายที่ไม่ดี ดังนี้

เลียบเคียงพริ้มตาลง กล่าวว่

“ตอนนี้เราเพียงกริ่งเกรงประการหนึ่ง ”

“กริ่งเกรงอันใด?”

“เพียงกริ่งเกรงว่าเสี่ยวเม่งไม่สามารถฆ่าเกล้าแป๊ะได้”

รอยยิ้มบนใบหน้ากอลเกล้าตัวพลันแปรเปลี่ยน ลีลับแฝงเลศนัย กล่าวว่

“ท่านไม่ต้องกังวล เม่งเซฮุ้นมีโอกาสปลิตชีวิตเกล้าแป๊ะแน่นอน!”

“เพราะเหตุใด?”

“ท่านทราบหรือไม่ว่าผู้ใดว่าจ้างเราสังหารเกล้าแป๊ะ?”

เลียบเคียงสันตริษะ

กอลเกล้าตัวกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ท่านหากคาดเดาไม่ออก ไม่ว่าผู้ใดก็ตามควณไม่ออก”

“ศัตรูของเกล้ามีมากมายยิ่ง”

“ผู้ที่ว่าจ้างเราสังหารเกล้าแป๊ะ มิใช่ศัตรูของมัน หากแต่เป็นสหายของมัน!”

นางยิ้มอีกครา กล่าวต่อซ้ำๆ

“ท่านทางที่ประเสริฐ จดจำไว้ศัตรูไม่น่ากลัว ที่น่ากลัวที่สุดคือสหายของท่าน”

(ดาวตก ฝี่เสื่อ กระจับปี่ เล่ม ๑, ๒๕๔๗: ๔๓๐)

วรรณกรรมเรื่องนี้ไม่ได้มีเพียงแต่สหายที่เป็นศัตรู แต่ยังมีสหายที่สามารถเป็นมิตรแท้อีกด้วย กล่าวคือ การเป็นสหายที่ดีนั้นไม่จำเป็นต้องมีความใกล้ชิดหรือเป็นคนสนิทที่อยู่ด้วยกันตลอด เพียงขอแค่เป็นคนที่ยึดมั่นในความเป็นสหาย ไม่อิจฉาริษยากัน เมื่อสหายมีปัญหาหรือพบกับความเดือดร้อน ก็ยินยอมที่จะเข้ามาช่วยเหลือทันที โดยไม่รีรอแม้แต่น้อย ผู้วิจัยจะยกตัวอย่างสหายที่แสดงออกถึงความเป็นมิตรแท้ได้อย่างชัดเจน ดังนี้

ความเป็นมิตรระหว่างเม่งแซฮุ้นกับเจียะคั้ง ทั้งสองคนนี้เสมือนเป็นพี่น้องที่ถูกเลี้ยงดูจากพ่อแม่ตัว แต่ทั้งสองคนมีความจำเป็นต้องแยกจากกัน เนื่องจากเจียะคั้งมีภารกิจที่ต้องออกไปทำ แต่ความห่างไกลไม่ได้ทำให้ความเป็นสหายเลือนหายไปแม้แต่น้อย เมื่อเม่งแซฮุ้นกำลังพบกับความยากลำบาก เจียะคั้งก็รีบช่วยเหลือทันที จากเหตุการณ์ที่ลูกเสียงซวงจับตัวเซี่ยวเตียบมา เพื่อกดดันให้เม่งแซฮุ้นมาหาและยอมบอกที่อยู่ของเหล่าแป๊ะ ในตอนนั้นเม่งแซฮุ้นหมดหนทางที่จะสู้ แต่เจียะคั้งได้เข้ามาช่วยให้เม่งแซฮุ้นกับเซี่ยวเตียบหนีออกไปได้

ความเป็นมิตรระหว่างเม่งแซฮุ้นกับเหล่าแป๊ะ จากเหตุการณ์ตอนที่เม่งแซฮุ้นได้ห่างจากเหล่าแป๊ะเป็นเวลา 1 ปี เนื่องจากต้องกลับมาดูแลลูกเมีย ภายในเวลา 1 ปี นั้นเม่งแซฮุ้นได้ทราบว่าลูกเสียงซวงเป็นคนที่คิดร้ายต่อเหล่าแป๊ะ จึงรีบกลับมาช่วยเหลือทันที ถึงแม้ว่าเม่งแซฮุ้นจะกลับมาช่วยเหลือเหล่าแป๊ะไม่ทัน แต่เขาก็ตามสืบจนทราบที่กลบตาบอดของเหล่าแป๊ะ หลังจากนั้นเม่งแซฮุ้นจึงกลายเป็นกำลังหลัก ที่ทำให้เหล่าแป๊ะสามารถกลับมาเอาชนะลูกเสียงซวงได้ในที่สุด

ความเป็นมิตรระหว่างเหล่าแป๊ะกับเอ็กเซียมเล้ง กล่าวคือเมื่อตอนที่เหล่าแป๊ะทำศึกกับเจ้าหมื่นอินทรีย์ ผู้คนต่างคิดว่าเอ็กเซียมเล้งได้ปลื้มตัวออกจากเหล่าแป๊ะแล้ว เพราะเอ็กเซียมเล้งไม่ได้มาช่วยเหล่าแป๊ะในศึกสงครามนี้ แต่แท้จริงแล้วเอ็กเซียมเล้งได้วางแผนกับเหล่าแป๊ะไว้นานแล้ว เพื่อหลอกล่อให้ลูกเสียงซวงคิดว่าเหล่าแป๊ะไม่เหลือใครแล้ว ในที่สุดเอ็กเซียมเล้งได้นำคนมาช่วยเหล่าแป๊ะให้เอาชนะกับลูกเสียงซวงได้สำเร็จ

จากสามตัวอย่างข้างต้นแสดงออกให้เห็นถึงความเป็นมิตรสหายที่ดี คือไม่ว่าจะอยู่ห่างกันเพียงใด แต่ความเป็นมิตรสหายยังคงอยู่ ถึงแม้จะไม่ได้เจอกัน แต่เมื่อเพื่อนต้องพบกับความยากลำบาก สหายที่ดีจะคอยช่วยเหลืออย่างสุดกำลังและไม่ทิ้งให้เพื่อนต้องเผชิญกับความเดือดร้อนเพียงผู้เดียว

สรุป

การศึกษาวรรณกรรมแปลจีนเรื่อง ดาวตก ผีเสื้อ กระบี่ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาตัวละครเอกในด้านความเป็นมา บทบาท และความสำคัญในเรื่อง และเพื่อวิเคราะห์คุณค่าด้านแนวคิดเรื่องคุณธรรมและความเป็นมิตรสหาย สรุปผลการศึกษาได้ดังนี้

ผลการศึกษาด้านความเป็นมาของตัวละครพบว่าตัวละครแต่ละตัวมีความเป็นมาที่แตกต่างกันออกไป กล่าวคือ ตัวละครทุกตัวต่างมีภูมิหลังที่ไม่เหมือนกัน มีจุดมุ่งหมายในการใช้ชีวิตที่ต่างกัน เช่น ภูมิหลังของเม่งแซฮุ้นถูกเก็บมาเลี้ยง จึงต้องใช้ชีวิตอยู่เพื่อตอบแทนบุญคุณของผู้มีพระคุณ ส่วนเซียวเตียบจากที่เคยใช้ชีวิตอย่างมีความสุขก็ต้องมาใช้ชีวิตอย่างแร้นแค้น จึงต้องมีชีวิตอยู่เพื่อลูกและแสวงหาความสุข ซุนเง็กแป๊ะต้องใช้ชีวิตอยู่เพื่อผลคุณความดีธรรม ด้านบทบาทของตัวละคร จะมีบทบาทที่แตกต่างกันออกไป โดยที่ตัวละครหนึ่งตัวจะมีบทบาทหลายบทบาท เช่น บทบาทความเป็นผู้นำครอบครัว บทบาทความเป็นนักมือสังหารและบทบาทของความเป็นลูก เป็นต้น ส่วนความสำคัญ แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของตัวละครเอกที่ว่า หากขาดตัวละครเหล่านี้ไป จะไม่สามารถดำเนินเรื่องต่อไปได้

จากการศึกษาคุณค่าด้านแนวคิดของวรรณกรรมเรื่องนี้ พบว่ามีแนวคิดด้านคุณธรรมและความเป็นมิตรสหาย กล่าวคือ ตัวละครทุกตัวจะให้ความสำคัญกับคุณธรรมมาก โดยที่ตัวละครบางตัวจะให้ความสำคัญกับคุณธรรมอย่างเห็นได้ชัดเจน เช่น เม่งแซฮุ้นจะให้ความสำคัญกับคุณธรรมมากกว่าความถูกต้อง ด้านความเป็นมิตรสหาย ในวรรณกรรมเรื่องนี้สหายมีหลากหลายรูปแบบทั้งที่เป็นมิตรและที่เป็นศัตรู แต่สหายเหล่านี้ยังไม่น่ากลัวเท่ากับการที่ไม่สามารถจำแนกออกได้ว่าสหายคนใดเป็นสหายและสหายคนใดเป็นศัตรู

บรรณานุกรม

หนังสือ

โกวเล้ง, เขียน. น.นพรัตน์, แปล. ดาวตก ผีเสื้อ กระบี่. ๒ เล่ม. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊ค, ๒๕๕๗.

สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยศิลปากร. ศิลปวัฒนธรรมไทย-จีนศึกษา. นครปฐม : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร, ๒๕๓๕.

เอกสารประกอบการสอน

วีรวัดน์ อินทรพร. วรรณคดีวิจารณ์. เอกสารประกอบการสอน ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, ๒๕๕๗

งานวิจัย

กนกอร เกตุพงษ์ชัย. การวิเคราะห์บทบาทของตัวละคร “สี่ซ่านกวาน” ในเรื่องคนขายเลือด. บทความวิจัย ปรินญา อักษรศาสตร์บัณฑิต สาขาวรรณกรรม คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, ๒๕๕๗.

ดวงรัตน์ เสนีวงศ์ ณ อยุธยา. การศึกษานวนิยายแปลจีนเรื่องหัวใจบฏ. สารนิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, ๒๕๕๑.

ปวรวรรณ พิงพิติพรชัย. การวิเคราะห์ตัวละครเอกในนวนิยายแปลญี่ปุ่นเรื่องฆาตกรรมคินฝนดาวตก. บทความวิจัยปริญญาอักษรศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, ๒๕๕๕.

อภิชาติ กิจพรอนันต์. การศึกษานวนิยายแปลจีนเรื่องเซียงไฮ้เบบี้. สารนิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, ๒๕๕๑.

สื่อออนไลน์

กฤษกร. (๒๕๕๐) การวิเคราะห์ตัวละคร. เข้าถึงได้จาก : <http://www.oknation.net/blog/print.php?id=33568>
(วันที่สืบค้นข้อมูล : ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๗)

วิชา สันทนาประสิทธิ์. การเขียนบทเพื่อสร้างสรรค์สื่อดิจิทัล. เข้าถึงได้จาก :

http://www.teacher.ssru.ac.th/witcha_sa/file.php/1/CAM2205/powerpoint/w3digitalscript.pdf

(วันที่สืบค้นข้อมูล : ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๗)

วินทร์ เลียววาริณ. ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. เข้าถึงได้จาก :

<https://sites.google.com/site/reportofstudysubjects/bth-thi-5-nwniyay-naew-karmeuxng-khxng-wi-nthr-leiyw-w/-khwam-pen-ma-khxng-nwniyay>

(วันที่สืบค้น ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗)